

Cổ Long

Quỷ Luyện Hiệp Tình

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Cổ Long

Quỷ Luyện Hiệp Tình

(Tiếp theo bộ Long Hồ Phong Vân)

VNTHUQUAN.NET, 2009.

Hồi 1

Mượn Xác Hoàn Sinh

Hai mươi tám tháng chín, lập đông.

Chuyện xảy ra tại "Trích Bội Sơn Trang", nếu Sở Lưu Hương không tận mắt chứng kiến thì chẳng thể nào tin được...

"Trích Bội Sơn Trang" tọa lạc tại ngoại thành Tùng Giang Phủ, cách Tú Dã Kiều lừng danh thiên hạ không đến ba dặm, mỗi năm trước lúc đông chí, Sở Lưu Hương hầu như phải đến nơi đây ngụ vài hôm. Gió thu thổi lên, là đúng lúc chàng thêm ăn cá lư, bởi chỉ ở dưới chân Tú Dã Kiều tại Tùng Giang mới có giống cá lư bốn mang; mà giang hồ ai cũng biết rằng chủ nhân "Trích Bội Sơn Trang" Tả nhị gia ngoài chưởng pháp đứng đầu Giang Nam, còn thêm diệu thủ làm chả cá lư ngon tuyệt.

Hơn thế nữa, khách giang hồ đều biết phàm trong thiên hạ chỉ có hai người có thể khiến Tả nhị gia đích thân xuống bếp nấu cá đãi khách.

Sở Lưu Hương là một trong hai người ấy.

Tuy thế, lần này Sở Lưu Hương đến "Trích Bội Sơn Trang" thì chẳng thấy món chả cá thần diệu của Tả nhị gia, mà lại gặp một chuyện thực hoang đường, ly kỳ, thần bí. Chàng vốn không tin trên đời có chuyện ấy.

Tả nhị gia giống Sở Lưu Hương ở chỗ rất biết hưởng thụ, ông không mong được phong hầu, chỉ cầu nhân sinh thường lạc, do đó tự xưng là "khinh hầu".

"Trích Bội Sơn Trang" có ca kỹ diễm lệ nhất Giang Nam, có mỹ tửu hương nồng nhất, có chuồng ngựa nuôi giống thiên lý mã với bộ vó thần tốc nhất vùng đại nam thất tỉnh, còn sảnh đường thì chỉ có các thực khách phong nhã nhất vẫn lai.

Tuy nhiên, điểm đặc ý nhất của Tả nhị gia không phải những thứ này.

Bình sinh ông có ba điều đặc ý nhất.

Đầu tiên là ông có những bằng hữu như Sở Lưu Hương, và ông đã từng nói thà chặt đi tay tả của mình, còn hơn mất đi một bằng hữu như Sở Lưu Hương.

Điều thứ hai là Tả nhị gia có một kẻ thù đáng sợ nhất trên đời, đấy là người được mệnh danh "thiên hạ đệ nhất kiếm khách" Huyết Y Nhân Tiết đại hiệp.

Tả nhị gia và Tiết Y Nhân làm một đôi oan gia đối đầu đã ba mươi năm, mà đến nay vẫn còn sống an nhiên, mặc dù Tiết Y Nhân uy chấn thiên hạ, song đối với họ Tả cũng không làm gì được...

Sự việc này mỗi khi nhắc đến, Tả nhị gia đều cả cười đặc ý.

Điều thứ ba, cũng là điều làm ông sung sướng nhất, là có được một cô con gái rất thông minh, xinh đẹp, vô cùng hiếu thuận.

Tả nhĩ gia không có con trai, nhưng chưa bao giờ cảm thấy nuối tiếc, chỉ vì ông thấy rằng cô con gái này hơn gấp trăm lần những đứa con trai khác.

Tả Minh Châu quả thật từ trước đến nay chưa từng làm cho phụ thân thất vọng. Từ nhỏ đến lớn, hầu như cô chưa hề bị bệnh, cũng chưa từng gây rắc rối bao giờ, năm nay cô tuy đã mười tám, nhưng vẫn rất khả ái, ngoan ngoãn như thuở nhỏ.

Võ công của Tả Minh Châu tuy không cao minh lắm, nhưng cũng có chút danh trong giới nữ tử, sau hai lần bước ra giang hồ, cô được tặng cho mỹ hiệu "ngọc tiên oa".

Tuy mọi người đều biết giới giang hồ do nể mặt Tả nhĩ gia mà tăng bốc con gái ông, nhưng riêng Tả nhĩ gia không màn chuyện ấy. Ông không muốn con gái mình trở thành nữ ma vương, hay đại nữ hiệp. Vả lại, "ngọc tiên oa" cũng không dư nhiều thời gian để luyện võ, cô chẳng phải cùng phụ thân đánh cờ, uống rượu, thì cũng dạo đàn cho phụ thân nghe, hoặc ngâm thơ, vịnh phú, cắm hoa... Bất luận là việc gì, cô đều làm vì phụ thân, bởi vì trong đời cô tính đến nay vẫn chưa có nam nhân nào khác.

Nói tóm lại, vị Tả cô nương này đúng là một người con gái ngoan gương mẫu mà bất kỳ người cha nào cũng kỳ vọng có được. Tả nhĩ gia chưa bao giờ phải lo lắng vì con gái mình. Thế nhưng bây giờ một chuyện thực hoang đường, ly kỳ đã xảy đến với cô!

Trời tháng chín đã trở lạnh nhiều.

Tuy nhiên, dù tiết trời lạnh đến mấy, chỉ cần khách bước vào "Trích Bội Sơn Trang" thì sẽ có ngay cảm giác ấm áp dễ chịu, như một lãng tử mệt mỏi vừa trở về nhà.

Đó là vì bên trong sơn trang, từ trên xuống dưới, mọi người đều

mang nụ cười hiếu khách vui vẻ, kể cả gã gác cổng cũng tỏ ra ân cần lễ phép với khách. Chưa bước vào cổng, khách đã phảng phất ngửi thấy các mùi hương rượu, hương trà, hương phấn, hương hoa cỏ; lại nghe được tiếng tiêu quản dịu dặt, tiếng cười hào sảng, và tiếng chén cụng nhau.

Những thanh âm này như muốn bảo rằng bên trong là một thế giới hoan lạc đang chờ đợi khách, điều này cũng như thể đôi chân đã đi đến mỗi rục sắp được nghỉ ngơi, ngâm trong nước ấm.

Thế nhưng lần này vừa đến cách sơn trang ngoài mười trượng, Sở Lưu Hương đã cảm thấy quang cảnh có điều bất ổn.

Hai cánh cổng lớn đen sì của "Trích Bội Sơn Trang" vẫn thường mở rộng, bây giờ đóng kín, trước cổng vắng tanh, không một chiếc xe ngựa.

Sở Lưu Hương gõ cửa một lúc lâu, mới có một lão gia nhân ra mở cửa, nhìn thấy chàng, tuy lão vội nở nụ cười chào đón, song rất ư miễn cưỡng. Không khí hoan lạc thường ngày nay đã biến đâu mất. Trong sân lá thu rụng đầy không người quét dọn, từng ngọn gió tạc ngang thổi tung mớ lá vàng, gây cho người cảm giác thê lương tịch mịch khó tả.

Nhìn thấy Tả Khinh Hài, Sở Lưu Hương càng kinh ngạc. Gương mặt hồng hào thường nhật của vị giang hồ đại hào này giờ đây đã trở nên nhợt nhạt tiêu tụy, mắt hút sâu thâm quầng, mới một năm không gặp mà họ Tả như đã già đi mười mấy tuổi. Mặt ông chẳng còn nét sáng khoái thuở nào, nụ cười gắng gượng chẳng che giấu được nét ưu phiền giữa đôi chân mày.

Đại sảnh cũng lạnh tanh, chẳng có thực khách, những kim bôi dùng để uống rượu thường ngày giờ đóng đầy bụi, thậm chí những con

chim én trên xà ngang cũng đã bay sang nhà khác.

"Trịch Bôi Sơn Trang" đã xảy ra biến cố ghê gớm gì, mà trở nên vắng lạnh thế này ? Sở Lưu Hương kinh ngạc đến nghẹn lời.

Tả nhị gia nắm chặt tay Sở Lưu Hương, cũng qua rất lâu mà chẳng nói gì.

Sở Lưu Hương không dần được hiếu kỳ, lên tiếng thăm dò:

- Nhị ca... dạo này vẫn khỏe ?

Tả nhị gia đáp:

- Khỏe, khỏe, khỏe...

Tả nhị gia nói một hơi bảy, tám chữ, mà trong mắt lệ chực trào ra, ông càng siết chặt tay Sở Lưu Hương, nghẹn ngào nói:

- Chỉ có Minh Châu, Minh Châu nó...

Sở Lưu Hương biến sắc hỏi:

- Minh Châu thế nào ?

Tả Khinh Hầu buồn rầu thở dài:

- Nó bệnh rồi, bệnh rất nặng.

Thực ra Tả Khinh Hầu chưa nói, Sở Lưu Hương đã đoán hẵn Tả Minh Châu bệnh rất nặng, bằng không ông đã không buồn rầu như thế. Sở Lưu Hương cười gượng nói:

- Người trẻ tuổi bệnh cũng mau hết mà ? Hết bệnh rồi hẳn ăn càng khỏe hơn trước.

Tả Khinh Hầu lắc đầu, thở dài đáp:

- Hiền đệ không biết, bệnh của Châu nhi... rất kỳ quái.

- Quái bệnh ?

- Châu nhi nằm trên giường, không ăn không uống đã gần cả tháng, nếu đổi là ta hay đệ, cũng khó mà chịu thấu, huống chi là...

- Bệnh căn do đâu ?

- Ta đã mời hết danh y Giang nam đến xem bệnh, mà cũng không dò ra nguyên căn, có kẻ thăm mạch xong chẳng chịu bốc thuốc, nếu chẳng nhờ Trương Giản Trai gần như mỗi ngày phục một hoàn tục mệnh đan mới cảm được sinh mệnh của Châu nhi, bằng không e rằng sớm đã... đã...

Giọng nói Tả Khinh Hầu nghẹn đi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nhị ca nhắc đến Trương Giản Trai, có phải là vị thần y danh hiệp "nhất chỉ phán sinh tử" Giản Trai tiên sinh đó chẳng ?

- Phải.

Sở Lưu Hương tươi mặt:

- Nếu Trương lão tiên sinh đã đến, nhị ca còn lo gì nữa, chỉ cần lão tiên sinh chịu ra tay, trên đời này còn có bệnh gì mà tiên sinh không chữa được.

Tả Khinh Hầu than dài:

- Hiền đệ không biết rõ... lão tiên sinh vốn cũng không chịu chữa, chỉ vì...

Đột nhiên một vị lão tiên sinh dung mạo thanh tú, ánh mắt sáng ngời, vội bước vào, gật đầu chào Sở Lưu Hương, liền quay sang Tả Khinh Hầu đưa một viên thuốc bảo ông nuốt xuống.

Tả Khinh Hầu nghe lời nuốt xong, ngạc nhiên hỏi:

- Thuốc này để làm gì ?

Lão tiên sinh đã quay lưng bảo:

- Mau theo lão phu.

Sở Lưu Hương nhận ra vị lão tiên sinh này là vị thần y nổi tiếng Giản Trai tiên sinh, thấy thần sắc nghiêm trọng của tiên sinh, chàng cũng ngấm ngấm cảm thấy sắp có chuyện chẳng lành.

Cả ba người vội vã bước vào hậu viên, chỉ thấy bên ngoài gian phòng xây giữa rừng hoa cúc, có mười mấy gia nhân đứng đấy, gồm các bảo mẫu và con hầu, người nào người nấy đều cúi đầu, mắt đỏ rưng rưng.

Tả Khinh Hầu run giọng hỏi:

- Châu nhi... phải chăng đã...

Giản Trai tiên sinh thở dài nhẹ, trang trọng gật đầu.

Tả Khinh Hầu kêu lớn một tiếng, vội xông vào phòng.

Lúc Sở Lưu Hương bước vào, Tả Khinh Hầu đã hôn mê ngã bên giường, trên giường một thiếu nữ xinh đẹp nằm yên, sắc mặt trắng nhợt, hai mắt khép kín.

Giản Trai tiên sinh kéo tấm chăn phủ mặt cô gái, quay sang nói với Sở Lưu Hương:

- Lão phu e rằng Tả nhị gia quá đau đớn xúc động mà sinh nguy hiểm, do đó mới bảo nhị gia uống trước một viên định tâm đan, mới dám báo cho nhị gia biết hung tin, chẳng ngờ nhị gia cũng... cũng... Vị lão tiên sinh này tưởng đã xem thường bao chuyện sinh tử, song lúc này cũng không khỏi lộ vẻ đau buồn, thở dài nói tiếp:

- Tả nhị gia đã ngày đêm lo lắng vì Châu nhi, lão phu chỉ e rằng nhị gia bị nội ngoại giao bức rồi bệnh luôn thì khổ, may có Hương Soái đến đây, nhờ Hương Soái vận nội công hộ tâm mạch cho nhị gia, nếu không thì lão phu cũng chẳng biết tính sao.

Sở Lưu Hương không chờ lão tiên sinh nói hết, đã đặt bàn tay lên ngực Tả Khinh Hầu và truyền nội lực cho ông.

Hoàng hôn đổ xuống, đêm đã gần kề, nhưng cả tòa "Trích Bội Sơn Trang" rộng lớn không có lấy một ánh đèn. Gió thu thổi mạnh, nhưng vẫn không xóa được không khí thê lương âm u trong sơn trang.

Sáu, bảy trang viện trước sau đều tĩnh lặng, không tiếng người nói, cũng không người qua lại, mọi người như sợ có âm quỷ từ địa ngục đang núp trong góc tối chực câu hồn người. Lá cây rụng đã gần hết, chỉ còn trơ lại cành khô lay động trong gió, mọi người đều chìm đắm trong nỗi đau tử biệt, càng làm cho quang cảnh trang viện thêm hiu quạnh!

Đến như côn trùng cũng lặng im không tiếng kêu, như thể cảm nhận được nỗi bi ai của con người.

Thi thể của Tả Minh Châu vẫn nằm trong phòng, Tả nhị gia không cho ai động đến xác con, ông ngồi bên giường, cơ hồ như đã hóa đá. Sở Lưu Hương cảm thấy tâm tình nặng trĩu, chàng biết vị lão nhân rất thương con. Các danh y từ khắp nơi đến cũng đang im lặng ngồi đó, chẳng biết nên đi hay nên ở trong lúc này ? Trong lòng họ đều cảm thấy thương tiếc xen lẫn cảm giác bất lực.

Chỉ có Giản Trai tiên sinh ở ngoài không ngừng tới lui, song bước chân cũng rất khẽ khàn như bóng ma, chừng như sợ phá vỡ sự yên tĩnh vô biên trong phòng.

Tả nhị gia vẫn gục đầu vào lòng bàn tay, lúc này ông chợt ngừng đầu lên, đôi mắt nổi đầy gân máu vô hồn như đang nhìn về phương xa. Bỗng ông lên tiếng:

- Đèn đâu ? Sao không ai đốt đèn ? Bộ các người không muốn cho ta xem mặt con ư ?

Sở Lưu Hương im lặng đứng dậy đến bàn tìm đèn và đá lửa, đốt lên ngọn đèn dầu có chụp bằng thủy tinh.

Đột nhiên một trận cuồng phong từ ngoài cửa sổ cuốn vào, thổi tung tấm chăn trắng đắp trên xác chết, thổi tung cả màn che giường, chiếc chuông nhỏ treo trên màn lay động, phát ra tiếng "leng keng", nghe

tựa tiếng chuông gọi hồn, và trong gió phảng phất như có tiếng ma quỷ đang cười nhạo nhảy múa.

"Phụt" một tiếng, đèn trong tay Sở Lưu Hương bị gió thổi tắt ngúm. Chàng cảm thấy trong gió như có hơi lạnh mang chút tà khí, bất giác nổi da gà, cây đèn trong tay bỗng rớt xuống đất, "xoảng" một tiếng, vỡ tan.

Không gian tư bề lập tức chìm vào bóng tối.

Gió vẫn đang rít, các vị danh y Giang Nam trong phòng cũng không khỏi co rút cổ, có kẻ phát run lên, người toát mồ hôi tay.

Giữa lúc ấy, thi thể trên giường bỗng mở mắt ra, ngồi dậy...

Mọi người trong phòng cảm thấy tim mình như đã ngưng đập. Có người không dằn được kinh hãi bật kêu lên.

Sở Lưu Hương cũng bất giác lui lại một bước.

Chỉ thấy "thi thể" ngơ ngác nhìn quanh, trong mắt vẫn còn đọng tử sắc.

Tả Khinh Hầu cũng sợ cứng người, môi mấp máy mà chẳng phát ra tiếng.

"Thi thể" đảo mắt hai lần, đột nhiên kêu thét lên. Tiếng kêu hàm chứa nỗi kinh hoàng không bút nào diễn tả được, khiến người rợn gáy, có kẻ muốn tông cửa chạy trốn nhưng hai đầu gối quá run đánh cầm cập, chẳng còn sức để cất bước.

Tiếng kêu của "thi thể" dần dần nghẹn đi, giọng nói khản đặc:

- Nơi đây là đâu ? Tại sao tôi lại đến đây ?

Tả nhị gia mở to mắt, run run nói:

- Thượng đế nhân từ, thương hại ta... Châu nhi chưa chết... Châu nhi chưa chết... Châu nhi đã sống lại...

Mắt Tả nhị gia lộ nét vui mừng tột độ, đột nhiên ông chồm dậy ôm

chặt con gái, nói:

- Minh Châu, con đừng sợ, đây là nhà của con, con đã trở về dương thế rồi!

Chẳng ngờ con gái Tả nhị gia cố hết sức đẩy ông ra, hai tay bấu chặt tấm chăn đắp trên thân mình, toàn thân sợ đến run lên. Đôi mắt cô hoảng hốt nhìn Tả Khinh Hầu, đôi con ngươi vì quá sợ mà nở lớn ra, như thể cô nhìn thấy "quỷ" vậy.

Tả nhị gia ngạc nhiên hỏi:

- Minh Châu, con... con không nhận ra gia gia nữa sao ?

"Thi thể" thu mình nhỏ lại trong góc, đột nhiên lên tiếng khàn khàn:

- Tôi không phải Minh Châu, không phải con gái lão bá, tôi không biết lão bá là ai...

Tả nhị gia sửng sò, Sở Lưu Hương cũng chưng hửng.

Mọi người trong phòng đều chưng hửng!

Tả nhị gia nhìn sang Sở Lưu Hương, ra vẻ cầu cứu:

- Con bé này chỉ e rằng bị sợ quá mà thành...

Tả Khinh Hầu chưa nói hết, "thi thể" kia lại kêu thét lên:

- Ta không phải con lão bá, các người là ai ? Tại sao lại bắt ta đem đến đây ? Mau thả ta về nhà, mau... mau thả ta về nhà...

Tả nhị gia vừa kinh hãi vừa tức, dậm chân nói:

- Con bé này điên rồi chẳng ? Điên rồi chẳng...

Kỳ thực chính Tả Khinh Hầu cảm thấy như sắp điên lên được.

"Thi thể" kia ráng ngồi dậy, muốn bò xuống giường, miệng nói:

- Các người mới là điên, ta muốn đi về, để cho ta về...

Sở Lưu Hương tuy cũng vui mừng xen lẫn kinh ngạc khôn xiết, nhưng chàng biết mình cần phải trấn tĩnh trong tình huống này mới giúp Tả Khinh Hầu được. Chàng vỗ vai Tả nhị gia, khẽ nói:

- Tạm thời nhị ca đừng nói thêm gì, hãy để tiểu đệ trấn an Minh Châu trước đã.

Sở Lưu Hương từ từ bước đến, êm giọng nói:

- Cô nương, cô vừa mới qua cơn bệnh nặng, bất kể cô tự cho mình là ai, cũng không nên la hét vọng động rất có hại cho thân thể, cô bệnh lại thì mọi người sẽ rất lo lắng.

"Thi thể" đang sợ hãi định nhảy xuống giường, song ánh mắt nhu hòa của Sở Lưu Hương chừng như có khả năng trấn định bất khả kháng, khiến đối phương không thể không tin chàng.

Đôi tay "thi thể" khoanh chặt trước ngực, mặt vẫn còn nét kinh hoàng khiếp sợ, nhưng hơi thở dần dần đã dịu xuống.

Sở Lưu Hương cười nhẹ nói:

- Đúng rồi, vậy mới ngoan, bây giờ ta hỏi cô nương, cô biết ta là ai chẳng ?

Thiếu nữ giương to mắt, nhìn Sở Lưu Hương rất lâu rồi ra sức lắc đầu.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cô không nhận ra người nào trong phòng này cả sao ?

Thiếu nữ lại lắc đầu, nhưng chẳng nhìn qua người nào cả.

Sở Lưu Hương lại hỏi:

- Nếu vậy cô có biết mình là ai chẳng ?

Thiếu nữ nói lớn:

- Đương nhiên ta biết chứ, ta là Thi đại cô nương của Thi gia trang.

Sở Lưu Hương nhíu mày nói:

- Nếu vậy, không lý cô nương là con gái của Kim Cung phu nhân!

Thiếu nữ mắt sáng lên:

- Đúng thế, các hạ đã biết đại danh của mẫu thân ta, thì nên mau

đưa ta về bên ấy để tránh lãnh họa vào thân.

Tả Khinh Hầu lúc này giận đến tím mặt, ông dậm chân nói:

- Con nha đầu này dám nhận phường hèn hạ kia làm mẹ!

Thiếu nữ trừng mắt:

- Ai hèn hạ ? Các người mới là hèn, dám bắt cóc ta.

Tả Khinh Hầu giận đến run người, thối lui hai bước ngồi sụp xuống ghé thở dốc, qua một lúc ông bỗng rơi lệ, run run nói:

- Con bé này chẳng hiểu lại trúng phải bệnh gì, các vị nếu chữa được bệnh cho nó, ta .. ta sẽ tặng nửa phần gia sản.

Sở Lưu Hương hiển nhiên cũng kinh ngạc không kém, chàng quay sang Giản Trai tiên sinh hỏi:

- Trương tiên sinh, theo ý tiên sinh...

Trương Giản Trai trầm ngâm một hồi, mới chậm rãi đáp:

- Bệnh tình của Minh Châu chừng như là "ly hồn chứng", nhưng thông thường chỉ khi nào bị kinh hải quá độ hoặc bị kích xúc quá mức, thì người bệnh mới mắc phải chứng này, lão phu hành nghề y đã gần năm mươi năm, cũng chưa từng gặp qua.

Thiếu nữ kia đỏ mặt, lớn tiếng nói:

- Ai bị ly hồn chứng ? Ta thấy là các người mới bị chứng ấy, toàn là nói năng hồ đồ.

Thái độ tức tối của cô gái làm mọi người ngán sợ!

Trương Giản Trai chăm chú nhìn thiếu nữ rất lâu, bỗng lấy một tấm gương đồng để trong góc ra, đưa đến trước mặt cô, trầm giọng bảo:

- Cô nương nhìn lại xem, cô có biết mình là ai chẳng ?

Thiếu nữ giận dữ nói:

- Đương nhiên ta biết mình là ai, đâu cần phải soi...

Thiếu nữ tuy nói "không cần phải soi", nhưng cũng không nhìn được

liếc nhìn một cái.

Chỉ nhìn một cái, mặt cô bỗng hiện ra sự kinh hoàng khôn tả, cô thất thanh kêu:

- Đây là ai ? Ta không nhận ra người này ? Ta không nhận ra...

Trương Giản Trai bình tĩnh nói:

- Bóng soi trong gương dĩ nhiên chính là cô nương, đến bản thân mình mà cô nương cũng không nhận ra sao ?

Thiếu nữ đột nhiên quay mình phục xuống giường, lấy chăn trùm lên đầu, lẩm bẩm nói:

- Đó không phải là ta! Không phải là ta! Tại sao ta lại biến thành như thế, tại sao... tại sao...

Cô vừa nói, vừa đập mạnh xuống giường, bật khóc òa lên.

Mọi người trong phòng đều kinh ngạc đến trố mắt há hốc miệng đứng nhìn, không thốt được lời nào. Hình như mọi người đoán được đôi chút chuyện gì đã xảy ra, nhưng vẫn không ai dám tin.

Trương Giản Trai kéo Tả Khinh Hầu và Sở Lưu Hương sang một bên, sắc mặt trầm trọng:

- Châu nhi không có bệnh.

Tả nhị gia nói:

- Không bệnh thì tại sao... tại sao lại thành ra thế này!

Trương Giản Trai thở dài đáp:

- Nó tuy không mang bệnh, nhưng lão phu lại hy vọng có bệnh thì đỡ hơn.

Tả nhị gia nói:

- Tại... tại sao ?

- Vì Châu nhi không bệnh, so ra thì đáng sợ hơn có bệnh nữa.

Tả Khinh Hầu trán đổ mồ hôi:

- Đáng sợ ?

Trương Giản Trai nói:

- Châu nhi bệnh nặng đã một tháng nay, chẳng ăn uống gì, cho dù vừa khỏi bệnh, thể lực cũng không thể hồi phục mau như vậy, vả lại lúc này rõ ràng là lục mạch đã đứt, chẳng cứu được nữa, lão phu dùng danh dự năm chục năm hành nghề y mà quả quyết rằng chẳng thể chữa sai!

Sở Lưu Hương gương cười:

- Y đạo của Trương lão tiên sinh, thiên hạ ai mà không biết, không tin.

Trương Giản Trai sắc mặt trầm trọng, hạ thấp giọng nói:

- Đã vậy, lão phu xin thỉnh giáo Hương Soái, một người rõ ràng đã chết, làm sao lại sống lại được ? Hương Soái kiến thức quảng bác, có bao giờ gặp phải quái sự này chẳng ?

Sở Lưu Hương chưng hửng giây lát, cười trừ:

- Tại hạ chẳng những chưa từng thấy, mà cũng chưa hề nghe qua.

Trương Giản Trai trầm mặc một lát, trong mắt lộ vẻ kinh nghi, hạ thấp giọng nói:

- Theo ý lão phu, chuyện này chỉ có một lời giải thích... đó là mượn xác hoàn hồn!

Mượn xác hoàn hồn!

Tả Khinh Hầu bật dậy, nói lớn:

- Trương Giản Trai, Tả mỗ tưởng các hạ có cao kiến gì, ai ngờ chuyện hoang đường như vậy mà các hạ cũng nói được! Thôi thôi, xin mời đi ngay, danh y như các hạ, Tả mỗ chẳng dám lãnh giáo nữa.

Trương Giản Trai sa sầm nét mặt:

- Nếu vậy lão phu xin cáo từ.

Lão tiên sinh nổi giận định giũ áo bỏ đi, nhưng Sở Lưu Hương kéo lại, một mặt quay sang bảo Tả Khinh Hầu:

- Chuyện đổi quá bất ngờ, các vị xin dần cơn nóng giận, từ từ tìm cách giải quyết.

Tả Khinh Hầu trừng mắt nhìn Sở Lưu Hương:

- Hiền đệ... chẳng lẽ cũng tin lời nói bậy sao ?

Sở Lưu Hương im lặng giây lát, trầm giọng nói:

- Dù gì đi nữa, xin hai vị bình tĩnh ngồi xuống, chờ tại hạ hỏi kỹ lại cô ấy xem sao.

Sở Lưu Hương đến bên giường, chờ cho tiếng khóc của thiếu nữ dần dần nhỏ lại, mới khẽ lên tiếng:

- Tình cảnh của cô nương, tại hạ rất hiểu, bất kỳ ai gặp phải chuyện như vậy cũng rất khó chịu, tại hạ chỉ mong rằng cô nương tin tưởng tại hạ, mọi người tại đây không có ý gây tổn hại cho cô nương, mà cô nương cũng chẳng phải bị bắt cóc đến đây. Cô nương thử bình tâm suy nghĩ lại xem, làm thế nào đến nơi này được ?

Thiếu nữ nói:

- Tôi... tôi cảm thấy rối loạn quá, không nhớ được gì cả.

Thiếu nữ bất giác ngừng đầu lên, đôi mắt xinh đẹp phảng phất như chìm đắm trong màn sương mù, Sở Lưu Hương không giục cô, qua một lúc sau cô từ từ nói tiếp:

- Tôi nhớ là tôi bị bệnh rất lâu, bệnh rất nặng.

Tả Khinh Hầu lập tức lộ vẻ vui mừng trong mắt:

- Đúng rồi con gái ngoan, con đã nhớ ra rồi đấy, quả thực là con đã bệnh rất lâu, hơn một tháng nay con chỉ nằm trên giường, chẳng hề tỉnh lại, chẳng hề trở dậy.

Thiếu nữ bồng lắc đầu, lớn giọng:

- Tuy tôi nằm trên giường hơn một tháng, nhưng chắc chắn không phải nằm trên giường này.

Tả Khinh Hầu hỏi:

- Con không ở đây thì còn ở đâu ?

- Dĩ nhiên là ở nhà tôi, trong phòng riêng của tôi.

Sở Lưu Hương thấy Tả Khinh Hầu lại biến sắc, bèn lắc đầu ra hiệu, và nói:

- Cô nương có nhớ được căn phòng ấy bày biện ra sao chẳng ?

Thiếu nữ đáp:

- Tôi sống nơi đó từ nhỏ đến lớn, làm sao không nhớ được!

Thiếu nữ nhìn quanh phòng một vòng rồi nói tiếp:

- Nơi ấy cũng bằng cỡ căn phòng này, giường tôi nằm đặt góc bên kia, bên giường có bàn trang điểm bằng gỗ tử đàn, bên cạnh bàn là giá chưng hoa, bên trên không có hoa mà có lò hương.

Ánh mắt Sở Lưu Hương chuyển động, chàng hỏi tiếp:

- Trên bàn trang điểm để những thứ gì ?

- Cũng không có gì đặc biệt, chỉ có hương liệu và phấn mà tôi thường dùng, toàn là nhờ người đến tiệm " Bảo Hương Trai" tại Bắc Kinh mua dùm.

Sắc mặt thiếu nữ bồng ửng hồng, cô vội nói tiếp:

- Nhưng trong phòng tôi tuyệt đối không có hoa, bởi vì tôi mà ngủ phải phấn hoa là da sẽ ngứa ngay, ngoài ra trong phòng tôi cửa sổ đều treo màn màu tím, bởi vì từ nhỏ tôi đã không thích ánh nắng.

Cửa sổ trong căn phòng này tuy cũng có treo màn, nhưng là màn trúc Tương Phi kết thành, trong góc phòng có một chậu hoa cúc đang nở rộ. Thiếu nữ nhìn thấy hoa, mắt chợt lộ vẻ ghê sợ.

Sở Lưu Hương thầm thở dài, bởi chàng biết Tả Minh Châu vốn rất yêu hoa, lại thích nhất là hoa cúc, do đó mới đem hoa vào phòng.

Tuy nhiên, chàng không nói gì, chỉ mang chậu hoa cúc ra ngoài.

Thiếu nữ lộ vẻ cảm kích liếc nhìn Sở Lưu Hương, nói:

- Nhưng bệnh phải nằm trong phòng đã lâu, nên tôi cũng nhớ ánh nắng, do đó sáng nay mới bảo người mở hết cửa sổ trong phòng ra.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Sáng nay ư ? Cô nương gọi ai mở cửa sổ ?

- Tôi gọi má Lương, bà là nhũ mẫu của tôi... chăm sóc tôi đã nhiều năm, vì gia mẫu luôn bận rộn, thường rất ít có thì giờ ở bên tôi.

Sở Lưu Hương cười nói:

- Đại danh của Kim Cung phu nhân, tại hạ đã nghe từ lâu.

Tả Khinh Hầu "hừ" một tiếng, tuy thế cũng nhẫn nại không nói gì.

Thiếu nữ nhìn ra ngoài cửa sổ, chậm rãi nói:

- Chuyện sáng nay tôi còn nhớ rất rõ, nhưng bây giờ... sao trời tối rồi, chẳng lẽ tôi ngủ lâu đến thế ?

Sở Lưu Hương nói:

- Chuyện sáng nay, cô nương nhớ được những gì ?

- Tôi thấy ánh nắng bên ngoài thực đẹp, trong lòng cảm thấy cao hứng, chợt muốn ra vườn đi dạo.

- Cô đi được không ?

Thiếu nữ cười buồn:

- Thực ra tôi chẳng có sức đi nổi nữa, song má Lương không nỡ phạt ý tôi, nên cũng dìu tôi dậy thay áo.

- Là bộ y phục cô nương đang mặc phải chăng ?

- Chẳng phải, đó là bộ y phục tôi thích nhất, do má Lương tự tay làm, dùn hàng lụa cũng nhờ người mua từ tiệm "Thụy Tường" tại Bắc

Kính, trên nền lụa đỏ có thêu đôi phụng hoàng màu tím.

Chẳng biết vì sao, nói đến đây thiếu nữ lại ửng đỏ mặt.

Sở Lưu Hương hỏi tiếp:

- Sau đó cô nương có bước ra đi dạo không ?

- Không, vì gia mẫu bỗng ghé thăm, còn dắt đến một vị y sư rất nổi danh.

Trương Giản Trai xen vào hỏi:

- Là ai ?

Thiếu nữ bực tức đáp:

- Gia mẫu nói là vì danh y vùng Giang Nam bị "Trích Bội Sơn Trang" mời đi cả, nên bệnh tôi mới không lành được, do đó gia mẫu đặc biệt mời Vương Vũ Hiên tiên sinh từ phương bắc xuống, cũng chính là vị danh y cùng được xưng danh với Trương Giản Trai tiên sinh ở phương nam, thiên hạ gọi chung là "Bắc Vương Nam Trương" vậy.

Trương Giản Trai nghiêm mặt nói:

- Là "Nam Trương Bắc Vương", không phải "Bắc Vương Nam Trương".

Thiếu nữ nhìn Trương Giản Trai, thất thanh hỏi:

- Không lý lão trượng là Trương Giản Trai ? Nơi đây chẳng lẽ là "Trích Bội Sơn Trang" ?

Trương Giản Trai không để ý đến thiếu nữ, trầm giọng hỏi:

- Họ Vương kia xem bệnh xong, đã nói gì với cô nương ?

Thiếu nữ đảo đôi tròng mắt, tỏ ra kinh ngạc, lại sợ sệt, qua một lúc mới nói:

- Lão tiên sinh chẳng nói gì cả, bắt mạch cho tôi xong, lập tức đi ngay, gia mẫu đắp mền cho tôi, chỉ dặn nghỉ ngơi cho khỏe, đừng suy nghĩ lung tung.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Sau đó thì sao ?

- Sau đó... sau đó...

Ánh mắt của thiếu nữ trở nên hoảng loạn, cô cắn môi nói:

- Sau đó hình như tôi nằm mộng, mơ thấy mình như đã khỏe, mặc bộ áo đẹp ấy bay qua cửa sổ ra ngoài. Ngoài vườn người đông thực đông, nhưng chẳng ai nhìn thấy tôi, cũng không ai nghe được lời tôi nói, trong lòng tôi đang cảm thấy kỳ lạ, bỗng nghe má Lương bật khóc lớn, những người khác cũng vội chạy đến phòng tôi.

Sở Lưu Hương ho khẽ hai tiếng, hỏi:

- Còn phần... cô nương thì sao ? Có trở về phòng chẳng ?

- Tôi cũng muốn trở về phòng xem thử, nhưng bỗng nhiên có trận gió lớn thổi ngang, tôi không tự chủ được, bị gió thổi bay qua tường, sau đó... sau đó...

Sở Lưu Hương hỏi dồn:

- Sau đó thì sao ?

Thiếu nữ thở dài:

- Thực kỳ quái... những chuyện sau đó, tôi không nhớ được chút nào cả.

Đèn tuy đã được đốt lên, song không khí âm u trong phòng vẫn chưa giảm chút nào.

Thiếu nữ đỏ mặt hỏi, run rẩy nói:

- Tôi cũng không hiểu tại sao mình đến đây, tôi nhớ được bao nhiêu đã kể hết bấy nhiêu, các... các người định làm gì tôi ?

Sở Lưu Hương nói:

- Mọi người nơi đây không ai có ác ý với cô nương...

Thiếu nữ cắt ngang:

- Đã không có ác ý, tại sao không thả tôi về ?

Sở Lưu Hương nhìn qua Tả Khinh Hầu, gượng cười bảo:

- Cô nương mang bệnh chưa khỏi hẳn, tốt hơn hãy ở đây tịnh dưỡng, chờ...

Thiếu nữ đột nhiên chồm dậy, hốt hoảng kêu lên:

- Ta không muốn ở đây tịnh dưỡng, ta muốn về nhà, ai dám cản trở thì ta liều mình với kẻ ấy!

Vừa la, thiếu nữ phóng ra phía cửa sổ, như muốn xông ra ngoài.

Tả Khinh Hầu la lớn:

- Chận nó lại, mau chận con bé lại!

Thiếu nữ chợt cảm thấy hoa mắt, chẳng hiểu sao vừa thấy Sở Lưu Hương đứng cạnh giường, giờ đã xuất hiện trước mặt cô chận đường. Cô nghiêng rặng, bỗng xuất thủ nhắm vào vai Sở Lưu Hương. Chỉ thấy mười ngón tay thon thon của thiếu nữ cong lại như móng vuốt, thân mình đang còn trên không, hai tay đã phóng trào vào huyết Kiên Tĩnh trên hai vai Sở Lưu Hương, thế công rất ác hiểm.

Sở Lưu Hương cúi mình né trào, luồn qua dưới cánh tay thiếu nữ.

Xem ra thiếu nữ sử dụng trào thức rất lão luyện, bỗng trở tay hữu bấu lấy hai đại huyết Thừa Phong, Khúc Trì nằm sau bả vai Sở Lưu Hương, tay tả nhắm vào huyết Thiếu Hải nơi khuỷu tay. Cô biến chiêu cực nhanh, xuất thủ nhắm đúng ngay đại huyết trọng yếu, hoàn toàn chẳng phải kẻ tầm thường.

Tuy nhiên, thiếu nữ không tưởng được bản lĩnh cao cường của Sở Lưu Hương, tưởng như đã chạm vào huyết đạo sắp sửa không chế được chàng, bỗng thấy thân mình Sở Lưu Hương lại luồn như cá lượn ra phía sau lưng thiếu nữ, chàng dịu giọng nói:

- Cô nương nên ngủ một giấc đi, tỉnh lại rồi mọi việc sẽ đỡ hơn.

Thiếu nữ chỉ cảm thấy bàn tay Sở Lưu Hương vỗ nhẹ trên thân mình, nhẹ như gió xuân tạt ngang, nhẹ đến hầu như không cảm nhận được. Sau đó, cô chợt cảm thấy cơn ngủ kéo đến không cưỡng lại được, chưa đứng vững thì cô đã rơi vào giấc ngủ.

Trương Giản Trai nãy giờ vẫn theo dõi hai người động thủ, lúc này thở một hơi dài:

- Khi tĩnh như thực nữ, khi động như thổ chạy, dùng hai câu này hình dung Hương Soái quả là thích hợp.

Sở Lưu Hương nở nụ cười, chờ Tả Khinh Hầu bước qua đỡ thiếu nữ nằm xuống giường, chợt hỏi:

- Lúc nãy tiểu cô nương dùng chiêu thức gì, lão tiên sinh có nhận ra chăng ?

Trương Giản Trai trầm ngâm:

- Là "Tiểu ưng thảo lực".

Sở Lưu Hương nói:

- Đúng thế, nhãn lực lão tiên sinh thực cao minh, cô ấy quả đã dùng "tiểu ưng thảo lực", xen lẫn bảy mươi hai đường "phân cân thổ cốt thủ", mà công lực cũng không thấp lắm.

Trương Giản Trai đưa mắt nhìn Tả Khinh Hầu, chậm rãi nói:

- Theo lão phu biết, trong giang hồ các nữ nhân sử dụng loại công phu này không nhiều, chỉ có...

Lão tiên sinh ho khan hai tiếng, bỗng im lặng không nói tiếp.

Tả Khinh Hầu gằn giọng:

- Tả mỗ cũng biết "tiểu ưng thảo" vốn là công phu gia truyền của mẹ già Hoa Kim Cung, nhưng con bé rõ ràng là con gái Tả mỗ, không ai có thể phủ nhận điều này.

Trương Giản Trai hỏi:

- Không lý lệnh ái đã từng luyện loại công phu này ?

Tả Khinh Hầu ngần người không đáp được.

Thực ra Tả Khinh Hầu không cần trả lời, người khác cũng biết "phi hoa thủ" của Tả nhị gia danh chấn võ lâm, đó là một loại chưởng pháp biến hóa phức tạp nhất trong giang hồ, lại thuộc loại cực âm nhu, đúng là khắc tinh của các loại dương cương chưởng pháp như "ưng trảo lực, hay "suất bi thủ". Như vậy con gái ông làm sao lại đi luyện "ưng trảo lực" ?

Trương Giản Trai tuy là Giang Nam danh y, song võ công cũng không kém, vốn cũng là một đại hành gia trong võ lâm, nên dư khả năng nhận biết công phu các phái. Nhìn thấy Tả Khinh Hầu nét mặt khổ sở, lão tiên sinh lộ vẻ thương hại:

- Tâm sự của trang chủ lão phu cũng hiểu, tuy nhiên trên đời này vẫn có một số chuyện không ngờ được, không giải thích được, một trong những chuyện ấy đã xảy ra nơi đây...

Tả Khinh Hầu ghen lời:

- Tiên sinh... tại sao nhất định bắt tại hạ tin những chuyện hoang đường ấy, chẳng lẽ tiên sinh tin chắc đây là một vụ mượn xác hoàn hồn sao ?

Sở Lưu Hương nói:

- Trương lão tiên sinh chỉ muốn bảo nhị ca nên bình tĩnh, thì mọi người mới nghĩ ra được cách giải quyết quái sự này.

Tả Khinh Hầu quơ tay bảo:

- Bây giờ ta rối trí lắm, các vị tính thế nào thì ta theo thế ấy.

Sở Lưu Hương nghiêm giọng:

- Sự việc này có chỗ không tưởng tượng được, tại sao Minh Châu bỗng nhiên lại biết được công phu gia truyền của Kim Cung phu nhân

? Điều này chẳng thể giải thích được, tuy nhiên chúng ta nên xét xem lời cô nói lúc nãy là thực hay giả ? Con gái của Kim Cung phu nhân có phải đã chết rồi chẳng ?

Tả Khinh Hầu dậm chân nói:

- Hiền đệ biết rõ là chủ nhân Thi gia trang là thân gia với lão quái vật tử thù của ta, chẳng lẽ bắt ta phải thân hành đến hỏi Hoa Kim Cung ?

Trương Giản Trai nói:

- Tả trang chủ tuy không đi được, song Hương Soái thì đi được.

Tả Khinh Hầu nói:

- Sở Lưu Hương xưa nay là hảo bằng hữu của Tả Khinh Hầu, việc này giang hồ ai chẳng biết, Sở Lưu Hương mà đến Thi gia trang, không bị ác phụ kia quét ra khỏi cổng mới là chuyện lạ.

Trương Giản Trai cười nhẹ:

- Nhưng trang chủ quên rằng khinh công của Hương Soái diệu tuyệt thiên hạ, đến "Thần thủy trang" mà hương soái còn đến đi tự tại, thì một Thi gia trang bé nhỏ kia có thấm gì ?

Thực ra Thi gia trang không nhỏ, mà khá quy mô rộng rãi không kém gì "Trích Bội Sơn Trang", trang chủ Thi gia trang là Thi Hiếu Liêm, tuy không phải người giang hồ, nhưng Thi phu nhân Hoa Kim Cung thì rất vang danh trong giang hồ, công phu "kim cung ngân đàn thiết ưng trảo" của phu nhân được xem như tuyệt nhất Giang Nam.

Thi gia trang còn có một điều rất nổi danh, đó là chuyện "sợ vợ".

Người trong giang hồ có thể không quen thuộc với tên "Thi gia trang", nhưng nói đến "Sự hồng trang" thì chẳng ai không biết. Tả Khinh Hầu và Thi Hiếu Liêm vốn là bạn lâu năm, cũng vì họ Thi cưới người vợ này mà trở mặt đối đầu. Có một lần Tả nhị gia uống rượu ngà say, đem một tấm bản đến treo trước cổng Thi gia trang, trên

bản đề:

"Trong nhà có vợ dữ, chớ thân hữu xin đừng bước".

Sau vụ này, hai nhà xung khắc như nước với lửa. Câu chuyện này dĩ nhiên trở thành một giai thoại trên giang hồ.

Chẳng những thế, thiếu trang chủ Thi Truyền Tôn càng kính vợ như hổ. Thực ra, cũng chẳng thể trách Thi Truyền Tôn thiếu khí khái nam tử, chỉ vì vợ y có lai lịch quá lớn, Hoa Kim Cung tuy hữu danh nhưng cũng không sánh bằng gia đình cô con dâu. Trong giang hồ hầu như không có ai dám đắc tội với họ thân gia này, bởi vì đó chính là "đương kim đệ nhất kiếm khách" Tiết Y Nhân!

Tiết Y Nhân thuở thiếu thời thành danh khắp giang hồ với ngoại hiệu "Huyết Y Nhân", giết người như cỏ, đến tuổi trung niên tuy tính nóng đã giảm nhiều, lại ẩn cư nơi rừng sâu, nhưng kiếm thì đã luyện đến mức xuất thần nhập hóa, tương truyền bốn mươi năm nay chưa từng có ai chịu nổi quá mười chiêu kiếm của y. Mà Tiết Y Nhân cũng chính là oan gia đối đầu của Tả Khinh Hầu.

Quỷ Luyện Hiệp Tình

Hồi 2

Tiến Thoái Duy Nan

Hậu viên Thi gia trang, hoa lá đã rụng khắp nơi, hơi Thu se sắt, gió đêm tẻ lạnh, đến như khóm cúc vàng dưới ánh trăng u uẩn cũng chẳng buồn lay động.

Tâm tình Sở Lưu Hương càng nặng trĩu. Khinh công của chàng tuy độc bộ thiên hạ, nhưng vẫn không dám bắt cắn, chàng ẩn mình trên một cây ngô đồng, đang suy tính làm cách nào hành động. Chợt thoáng trong gió Thu vọng lại tiếng khóc tỉ tê, Sở Lưu Hương vội băng mình đi như chim én, trong bóng đêm thân ảnh nhìn tựa con

dời khổng lồ. Bỗng qua rừng trúc, chàng nhìn thấy một gian nhà nhỏ, bên trong có ngọn đèn dầu leo lét hắt ánh vàng mờ mờ, tiếng khóc bi ai kia vọng ra từ gian nhà này.

Trong nhà có một chiếc giường, bên cạnh có bàn trang điểm bằng gỗ tử đàn có khắc hoa, kế bên bàn còn có giá hoa, gió đêm thổi vào xua tan khói hương lượn lờ trên giá, từ từ tan biến trong đêm.

Trên giường một cô gái đang nằm, một lão bà tóc bạc trắng đang quỳ bên giường khóc kể:

- Nhân nhi, Nhân nhi, tại sao con bỏ đi, tại sao con ra đi...

Sở Lưu Hương nhìn vào, bất giác nổi gai ốc rùng mình.

Đại tiểu thư của Thi gia trang quả nhiên đã chết, khuê phòng của cô trần thiết y hệt như "thiếu nữ" kia đã kể, ngay cả bộ y phục cô mặc trên mình cũng may bằng lụa đỏ, có thêu hình phượng hoàng màu tím.

Tuy thế, tại sao thi thể của cô chưa được sửa soạn nhập quan ?

Người quỳ bên giường đang khóc sứt sùi là ai ? Sở Lưu Hương biết chắc lão bà kia không phải Hoa Kim Cung. Nếu thế, có phải lão bà kia là má Lương ?

Chỉ thấy lão bà mãi khóc kể, đầu từ từ cúi xuống, phục xuống giường, như thể đau buồn quá mức nên thiếp ngủ đi.

Vật lụa đỏ nổi bật lên bên cạnh mái tóc bạc trắng phau, chừng như có sợi khói hương nhẹ nhàng bay lướt qua, khẽ lay động màn cửa sổ màu tím...

Xa xa truyền lại tiếng trống chuyển canh, đã sang canh tư.

Sở Lưu Hương trong lòng không khỏi có cảm giác thê lương, lại cảm thấy hơi lạnh bao trùm, thậm chí trong hương khí lan tỏa khắp nơi phảng phất có mùi tử khí kỳ dị. Chàng ẩn mình trong bóng tối bên ngoài cửa sổ, đứng yên một lúc, thì thấy lão bà gục bên giường, hơi thở mỗi lúc thêm hôn trầm, như thể đã thực ngủ say. Lúc này chàng mới nhẹ nhàng luồn qua cửa sổ vào phòng, bước chân nhẹ hơn cả gió Thu bên ngoài. Nếu như lão bà chưa ngủ, cũng chưa chắc nghe được.

Thiếu nữ nằm trên giường, sắc diện như màu sáp vàng, hình dung tiêu tụy hốc hác, gầy đến trơ xương, trước khi ra đi hẳn cô đã chống chọi với cơn bệnh khá lâu. Diện mạo của thiếu nữ này không giống Tả Minh Châu chút nào, nhưng vẫn có thể mơ tưởng tượng được lúc trước cô hẳn là một mỹ nhân. Thế mà bây giờ, tử thần chẳng những đã cướp đi sinh mệnh, mà còn đoạt mất nhan sắc của cô, tử thần chẳng biết thương tiếc, chẳng chừa một ai.

Sở Lưu Hương đứng sau lưng lão bà, nhìn thi thể của thiếu nữ trên

giường, nhìn hình thêu phượng hoàng màu tím trên áo của cô, chàng liên tưởng đến lời "thiếu nữ kia", bàn tay bỗng rịn mồ hôi. Chàng vội quay đi, cầm lấy một hộp phấn trên bàn trang điểm để xem xét, chỉ thấy bên dưới hộp có đóng một dấu ấn đỏ hình vuông nho nhỏ, bên trên có vài chữ:

"Kính đô Bảo Hương Trai".

Cầm hộp phấn trong tay, Sở Lưu Hương chỉ cảm thấy như bao nhiêu lông tóc đều dựng lên cả, mồ hôi trong lòng bàn tay thấm qua hộp giấy.

Đột nhiên lão bà lên tiếng:

- Các người cướp mất Nhân nhi của ta, trả lại Nhân nhi cho ta!

Sở Lưu Hương giật mình, đánh rơi hộp phấn xuống đất.

Đôi bàn tay khô gầy của lão bà nắm chặt vạt áo lụa đỏ của thi thể, qua một lúc từ từ thả ra. Trên gương mặt vàng vố của lão bà có lấm tấm mồ hôi, nhưng đầu vẫn gục bên giường, hơi thở dần dần điều hòa, lại trở về giấc ngủ.

Trong đời Sở Lưu Hương không biết đã gặp qua bao nhiêu chuyện kinh hiểm đáng sợ, nhưng chưa bao giờ chàng sợ như lần này. Dĩ nhiên chàng chẳng phải sợ lão bà, cũng không ngán tử thi trên giường, nói đúng ra, chính chàng cũng không rõ mình sợ cái gì. Chàng chỉ cảm thấy gian nhà này đầy quỷ khí âm u thần bí, như sắp xảy ra chuyện không thể ngờ.

Sở Lưu Hương vốn tuyệt đối không tin chuyện "mượn xác hoàn hồn", nhưng bây giờ chứng cứ rành rành trước mắt, chẳng thể không tin được.

Một cơn gió thổi qua, lay động màn cửa sổ màu tím, trong không gian cơ hồ có một u linh đang chờ dịp bay lên, khiến người chỉ muốn lập tức rời khỏi gian nhà này, đi càng xa càng tốt.

Sở Lưu Hương cúi tay trên vạt áo, cúi xuống nhặt hộp phấn đánh rơi dưới đất. Chàng phải đem hộp phấn này về cho Tả Khinh Hân tự xét, bằng không chàng không biết có cách nào giải thích với ông. Sự việc này chẳng thể nào giải thích được.

Vừa cúi xuống, Sở Lưu Hương đột nhiên nhìn thấy một đôi hài thêu. Trong đời Sở Lưu Hương đã nhìn thấy không biết bao nhiêu đôi hài thêu, đủ loại đủ kiểu, mang trên chân của nhiều nữ nhân khác nhau. Nhưng chưa bao giờ chàng nghĩ mình sẽ bị giật mình vì một đôi hài thêu.

Đôi hài thêu này bỗng hiện ra trước mắt như thể từ địa ngục thoát ra. Nói đúng ra, Sở Lưu Hương không nhìn thấy cả đôi hài, chỉ nhìn thấy mũi hài, một đôi mũi hài thon nhọn, màu xanh lục, trông giống như

đột mạng non. Thân hài được che bởi ống quần bó sát chân màu xanh rêu, có đường viền chỉ vàng rất tinh xảo.

Đôi hài thêu này rất đẹp, ống quần cũng rất đẹp, nhưng không hiểu sao Sở Lưu Hương bỗng tự hỏi, chẳng biết phía trên đôi chân có đầu hay chẳng ?

Chàng không nhịn được, toan ngừng đầu lên, chợt nghe một giọng nói lạnh lùng:

- Quỳ yên một chỗ, không được động đây, toàn thân trên dưới của ngươi, bất kể chỗ nào, chỉ cần di động nửa phân là ta đánh vỡ đầu ngươi!

Đây rõ ràng là giọng nữ nhân, song thanh âm nghe rất nghiêm, rất lạnh, chẳng có vẻ ôn nhu của nữ nhân chút nào. Nghe giọng nói là biết nữ nhân này thuộc loại nói là làm, không nhân nhượng gì cả. Sở Lưu Hương bất động. Trước mặt nữ nhân, chàng không bao giờ mạo hiểm không cần thiết. Vả lại, có thể đây chẳng phải nữ nhân mà là nữ quỷ!

Giọng nói lại vang lên:

- Ngươi là ai, lén lút vào đây làm gì ? Mau thành thực khai báo, nhưng nhớ không được di động.

Sở Lưu Hương suy tính một hồi, cảm thấy trong tình huống này, nói thực là tốt hơn hết, cái tên Sở Lưu Hương không chừng quỷ nghe rồi cũng giựt mình. Chỉ cần đối phương giựt mình thì chàng có cơ hội.

Do đó chàng trả lời:

- Tại hạ là Sở Lưu Hương...

Nào ngờ chưa nói hết, nữ nhân kia cười nhạt nói:

- Sở Lưu Hương, ha ha, ngươi mà là Sở Lưu Hương, thì ta chắc là Tây Vương Mẫu!

Sở Lưu Hương cười gượng, mỗi lần chàng nói mình là đồ "Trương tam Lý tứ" thì kẻ khác lại nghi ngờ chàng là Sở Lưu Hương, nhưng mỗi lần chàng nói thực tên mình, người khác lại không tin, còn cười chế nhạo.

Chỉ nghe nữ nhân lạnh nhạt nói:

- Thực ra ta đã biết ngươi là ai, đừng hòng qua mắt ta.

Sở Lưu Hương đành cười trừ, hỏi:

- Tại hạ không phải Sở Lưu Hương, thì là ai ?

Nữ nhân gằn giọng:

- Ta biết ngươi là tên tiểu súc sinh đáng chết! Nhưng ta không dè ngươi còn dám đến đây.

Giọng nữ nhân bỗng trở nên giận dữ:

- Ngươi có biết Nhân nhi chết thế nào chẳng ? Vì ngươi mà chết,

người hại nó chết rồi , còn muốn đến đây giỡ trò gì ?

Sở Lưu Hương chẳng hiểu nữ nhân nói gì, chỉ biết im lặng nghe.

- Rõ ràng người biết Nhân nhi đã được hứa hôn với nhị công tử của Tiết đại nhân, vậy mà còn dám dụ dỗ nó! Người tưởng chuyện này ta không biết à ?

Lúc này dĩ nhiên Sở Lưu Hương đã biết nữ nhân này chẳng phải quý, mà là mẫu thân của Nhân nhi, chính là vị Hoa Kim Cung phu nhân nổi tiếng dữ dằn trên giang hồ. Bình sinh nữ nhân làm chàng đau đầu nhất là loại nữ nhân đánh đá.

Đột nhiên một giọng khác vang lên:

- Tiểu tử này có phải là Diệp Thịnh Lan chăng ? Đảm lượng xem ra cũng không nhỏ!

Giọng nói này so với Hoa Kim Cung còn chói tai hơn.

Trước mắt Sở Lưu Hương lại xuất hiện thêm đôi chân, ống quần màu đỏ tươi, đôi hài thêu màu đỏ mũi nhọn cong lên, trên mũi hài có đính hạt hồng châu.

Nếu muốn biết tính tình nữ nhân, chỉ cần xem họ mang loại hài như thế nào, thì có thể đoán biết được phân nửa, đôi hài này nhìn giống như hai trái ớt.

Sở Lưu Hương thảm thờ dài! Trên đời này nếu có chuyện làm chàng đau đầu hơn gặp phải một nữ nhân đánh đá, thì hẳn là chuyện gặp phải hai người như thế!

Chàng biết là trước mặt hai người này, nói lý không bao giờ xong, phương pháp tốt nhất là tìm cách chuồn đi để tránh đại họa.

Song chàng cũng biết "ngân đạn" của Hoa Kim Cung đang nhắm ngay đầu mình, ngoài ra còn có vị cô nương "quần đỏ" này, tám phần mười là con gái lớn của Tiết Y Nhân, dâu trưởng của Thi gia trang. Tiết Y Nhân kiếm pháp độc bộ thiên hạ, con gái y cũng chẳng phải hạng tầm thường. Chàng chẳng phải ngán sợ hai nữ nhân này, chỉ không muốn động thủ với họ.

Chỉ nghe Hoa Kim Cung nói:

- Con đến đúng lúc đấy, con nghĩ xem ta nên trừng trị tiểu tử này theo cách nào.

Thi thiếu phu nhân cười nhạt:

- Phường háo sắc này, tối ngày chuyên đi dụ dỗ con gái nhà lành, đem chôn sống là tốt nhất.

Sở Lưu Hương nghe xong vừa tức vừa buồn cười, chẳng trách Thi thiếu trang chủ sợ vợ như sợ hổ, thì ra vị thiếu phu nhân này chẳng thèm hỏi trắng đen gì đã vội kết tội người khác.

Hoa Kim Cung nói:

- Chôn sống hắn thì dễ quá, theo ta nghĩ, phải thiêu sống hắn mới vừa!

Thi thiếu phu nhân đáp:

- Thiêu sống hắn cũng được, nhưng con muốn xem thử hắn hơn nhị đệ chỗ nào, mà làm cho Thi tiểu thư nhà ta ngã bệnh tương tự nặng như thế.

Hoa Kim Cung lạnh lùng nói:

- Phải đó, này, tiểu tử kia, người ngừng đầu lên cho ta xem.

Sở Lưu Hương cũng rất muốn xem dung mạo của hai nữ nhân này.

Chàng thấy vị Kim Cung phu nhân này tuy tuổi đã trên năm mươi, nhưng cách phục sức diêm dúa, lớp phấn trên mặt dày cộm, cao xuống chắc nặng đủ một cân! Tuy nhiên, cặp mắt của bà vẫn ướn long lanh, chỉ một cái liếc nhìn sang bên tả cũng lộ nét thu ba tiêu hồn, năm xưa Thi cử nhân hắn bị mê hoặc bởi ánh mắt này.

Vị Thi thiếu phu nhân kia thì chàng chẳng dám nhìn lâu, gương mặt dài như mặt ngựa, miệng rộng đỏ hoét, mũi càng to gấp bội! Nếu cô chẳng phải là con gái Tiết Y Nhân, mà vẫn xuất giá được thì mới là chuyện lạ.

Bất chợt Sở Lưu Hương cảm thấy vị Thi thiếu trang chủ rất đáng tội nghiệp, cưới phải một nữ nhân chua ngoa đã khổ rồi, chẳng những thế, lại là một nữ nhân nhìn giống con ngựa cái!

Trong lúc Sở Lưu Hương nhìn hai nữ nhân, đương nhiên họ cũng đang xem xét chàng, ánh mắt của cả hai bỗng dịu xuống, nét mặt hòa hoãn bớt chút, Thi thiếu phu nhân lên tiếng:

- Quả nhiên là một gã bạch diện ham chải chuốt, chẳng trách cô hai nhà ta bị hắn mê hoặc.

Hoa Kim Cung nói tiếp:

- Hắn cả gan mạo nhận là Sở Lưu Hương, ta thấy hắn mà làm con Sở Lưu Hương, sợ cũng còn chưa đủ tuổi.

Sở Lưu Hương thành danh đã gần mười năm, trong giang hồ ai ai cũng biết Sở hương soái chưởng pháp tuyệt thế, kinh công vô song, nhưng không có mấy người đã từng tận mắt nhìn thấy chàng. Đại đa số đều nghĩ rằng Sở Lưu Hương nổi danh như thế, có bản lĩnh cao như thế, đương nhiên tuổi không phải nhỏ, thậm chí có kẻ cho là chàng là một lão nhân.

Sở Lưu Hương bật cười.

Má Lương chẳng biết tính dậy từ lúc nào, giờ cũng bước đến gần, như muốn nhìn thử dung mạo tên "háo sắc" này, tuy nhiên Sở Lưu Hương cảm thấy lão bà trông rất hiền từ. Chàng chợt có một ý nghĩ, song lúc này Hoa Kim Cung lớn tiếng nói:

- Ta hãy bắt hấn chế ngự trước đã, muốn chôn sống hay thiêu sống gì thì tính sau.

Chỉ thấy kim quang lóe lên, cung vàng trong tay bà điểm vào huyết "Khí huyết hải" của Sở Lưu Hương. Thì ra kim cung này chẳng những dùng để bắn ngân đạn, mà thân cung cong như vành trăng khuyết, hai đầu đều có thể dùng làm vũ khí điểm huyết. Hoa Kim Cung xuất thủ nhanh, thủ pháp chính xác, chứng tỏ là một cao thủ điểm huyết.

Sở Lưu Hương chẳng thể giả khờ được nữa, chàng né ra phía sau, lui ra vài thước, động tác nhanh hơn cây kim cung trong tay Kim Cung phu nhân.

Thấy chiêu đầu hụt, Hoa Kim Cung thừa thế tiến tới, kim cung biến chiêu, như luồng gió mạnh tạt ngang hông bên trái của Sở Lưu Hương, cây cung điểm huyết bỗng biến thành cây côn đánh người. Sở Lưu Hương giờ mới biết thủ pháp của vị phu nhân này quả không tầm thường, một cây kim cung sử dụng rất linh hoạt, biến ra nhiều kiểu vũ khí để sử dụng, chẳng trách người giang hồ đều cho rằng bà là đệ nhất cao thủ trong phái nữ tử.

Lúc này Sở Lưu Hương đã lui đến bàn trang điểm, chẳng còn chỗ nào để lui được nữa, cũng không có chỗ để tránh cây kim cung kia. Hoa Kim Cung chỉ chực dồn chàng vào góc để điểm huyết, nào ngờ Sở Lưu Hương bỗng thu mình phóng lên trên tấm gương đồng, ép mình sát tường tràn sang một bên, tránh khỏi kim cung, thân pháp của chàng trông nhẹ như mây bay.

Hoa Kim Cung biến sắc nói:

- Tiểu tử giỏi đấy, chẳng ngờ người cũng có nghề!

Thi thiếu phu nhân lạnh lùng bảo:

- Phường dân tộc này dĩ nhiên phải rành cách tránh né.

Thi thiếu phu nhân bỗng giương cánh tay, trong tay đã có thêm hai thanh đoản kiếm lấp lánh, kiếm quang xẹt ra, liên tục bảy chiêu tấn công Sở Lưu Hương.

Loại đoản kiếm này vốn là vũ khí phòng thân của nữ nhân thời xưa, thi thiếu phu nhân này sử dụng kiếm pháp do Công Tôn đại nương sáng chế, có tên "trường ca phi hồng kiếm". Công Tôn đại nương được tôn là bậc kiếm thánh vào đầu đời vua Đường, kiếm pháp của bà tương truyền rằng chẳng kém "tổ nữ". Thi thiếu phu nhân lúc này đang thi triển sáu mươi bốn thức của "trường ca phi hồng kiếm", đúng như lời người xưng tụng loại kiếm pháp này: kiếm như phi hồng, nhân như du long, biến hóa khôn lường!

Thêm vào đó, gian nhà này không lớn lắm, rất thích hợp để phát huy

uy lực của loại đoản kiếm ngắn gần như thanh chủy thủ này, đối thủ của thiếu phu nhân nếu chẳng phải là Sở Lưu Hương hẳn đã bị dồn đến chân tường, không tránh khỏi bảy chiêu kiếm này.

Chỉ nghe Sở Lưu Hương thở dài bảo:

- Dù tại hạ quả là Diệp Thịnh Lan, hai vị cũng không nên cố giết tại hạ như vậy!

Vừa nói dứt hai câu, Sở Lưu Hương đã nhảy lên đến trần nhà, rồi từ trần nhà đáp xuống, luồn ra đến cửa.

Hoa Kim Cung la lớn:

- Giỏi cho tiểu tử, muốn đi à, Thi gia trang há phải chỗ người muốn đến là đến, đi là đi sao ?

Hoa Kim Cung vừa nói vừa xuất thủ, chỉ nghe tiếng dây cung kêu liên tiếp như âm tỳ bà, bắn ra vô số ngân đạn nhắm vào Sở Lưu Hương. Chỉ thấy Sở Lưu Hương chuyển mình, phóng ra ngoài đám ngân đạn như mưa kia, thân ảnh đột biến, đã bay ra xa ngoài mười trượng.

Kim Cung phu nhân giựt mình, lướt ra đến cửa, lớn tiếng hỏi:

- Tiểu tử kia, người quả thực là Sở Lưu Hương sao ?

Sở Lưu Hương đáp xuống một cành cây, lại tung mình lên không, đưa tay vẫy, nhìn chẳng rõ chàng ra dấu chào, hay lắc tay phủ nhận.

Thi thiếu phu nhân nghiêng răng nói:

- Sở Lưu Hương với nhà ta không ai phạm ai, tại sao lại đến đây ?

Hoa Kim Cung như xuất thần suy nghĩ một lúc, chợt cười bảo:

- Bất luận hẳn có phải là Sở Lưu Hương hay chẳng, cũng trốn không thoát đâu!

- Là sao ?

Ánh mắt Hoa Kim Cung chăm chú nhìn sang phía một ngôi đình nằm cạnh tòa giả sơn, bà nói:

- Vị nhị thúc quý hóa của con đã đưa chúng ta về đây, chưa được ăn điểm tâm nửa đêm, thì làm sao chịu đi ngay ? Ta đoán chắc y đang chờ ở trong đình.

Thi thiếu phu nhân nở một nụ cười nham hiểm:

- Đúng rồi, chỉ cần Bảo nhị thúc có mặt tại đình, thì không ai trốn ra được.

Tại đình, quả nhiên có một người ngồi trên bậc thềm đá, đang ngưỡng mặt nhìn trời, miệng lầm nhảm gì chẳng rõ. Nghe kỹ thì ra y đang đếm sao trời.

- Một ngàn ba trăm hai mươi bảy, một ngàn ba trăm hai mươi tám... Tuổi tác người này ít nhất cũng ngoài bốn mươi, râu cũng đã điểm bạc, tuy nhiên y lại mặc một bộ áo đồ thám thêu hình đồng tiền vàng Liễu Hải, chân mang một đôi hài đỏ có hình đầu hổ, trong ánh sao

đêm, mặt y cơ hồ rất hồng, song nhìn kỹ là do đánh phấn hồng. Người áo đỏ mãi mê đếm sao, vừa đếm vừa đưa tay chỉ, phát ra tiếng "leng keng", thì ra y có đeo vài chiếc vòng vàng đính chuông nhỏ.

Sở Lưu Hương chỉ muốn mau chóng ra khỏi nơi này, đúng ra chàng cũng không chú ý là bên đình có một người như thế, chợt nghe tiếng "leng keng" mới nhìn sang bên ấy.

Chỉ mới nhìn, Sở Lưu Hương đã không nhịn cười được, nếu như lúc bình thường thì chàng chắc chắn đã bước qua ngắm kỹ vị nhân huynh này. Nhưng lúc này chàng không có hứng thú ấy, chân vừa điểm xuống đất, thân đã phóng lên vượt qua đình, chỉ cần hai bước nhảy vọt là có thể vượt ra ngoài khu vườn này.

Nào ngờ ngay lúc ấy, bỗng có tiếng leng keng, một bóng người từ trong đình xẹt ra nhanh như tên bắn, chặn ngay trước mặt Sở Lưu Hương. Chàng nhảy lên mái đình, rồi mới nhảy xuống, còn người này từ trong đình xẹt ra, tuy khoảng cách ngắn hơn so với Sở Lưu Hương, nhưng thân thủ này cũng rất đáng sợ.

Sở Lưu Hương không ngờ ngay lúc này lại gặp một cao thủ khinh công tinh tuyệt như thế, nhìn lại thì "cao thủ" chính là người đếm sao kia. Y dừng lại rồi, Sở Lưu Hương mới thấy rõ y phục trên mình y vừa ngắn vừa nhỏ, trông y có vài phần giống Lão Lai mặc đồ trẻ nít múa làm vui cho thân phụ mẫu.

Sở Lưu Hương chưng hửng, chàng nhìn mãi vẫn không hiểu làm sao một người như y lại có thân thủ đáng nể như thế.

Người áo đỏ cũng đang ngắm nghía Sở Lưu Hương, đột nhiên y cười hi hi:

- Vị đại thúc này từ đâu mà đến đây ? Sao trước giờ tiểu Bảo chưa gặp đại thúc ?

Một người đã quá bốn mươi tuổi gọi Sở Lưu Hương là "đại thúc", chàng thực dễ khóc dễ cười, cũng may Hoa Kim Cung bên kia chưa đuổi đến nơi, chàng đảo mắt cười nói:

- Lão tiên sinh không cần khách sáo, tại hạ quả tình không kham nổi hai chữ đại thúc.

Nào ngờ chàng vừa nói xong, người áo đỏ cười lớn:

- Hóa ra đại thúc này ngổ quá, tiểu Bảo rõ ràng chỉ mới mười hai tuổi, đại thúc lại kêu bằng lão tiên sinh, đại ca tiểu Bảo nghe được nhất định cười đến vỡ bụng.

Sở Lưu Hương ngăn người ra, bất giác đưa tay sờ mũi, nói:

- Người... người chỉ có mười hai tuổi ?

Người áo đỏ đưa tay đếm rồi nói:

- Hôm nay tiểu Bảo vừa đúng mười hai tuổi, không hơn không kém một ngày.

- Vậy đại ca của ngươi thì bao nhiêu ?

- Đại ca tiểu Bảo lớn lắm rồi, chắc là lớn tuổi hơn đại thúc nhiều lắm.

- Đại ca ngươi là ai ?

- Đại ca tên Tiết Y Nhân, ta tên Tiết Tiểu Nhân, nhưng người khác đều gọi ta là Tiết Bảo Bảo, đại thúc nghe cái tên này hay không ? Gã si dại này lại là em trai nhất đại kiếm hào Tiết Y Nhân, thực là "rồng sinh chín con, chẳng con nào giống nhau"! Sở Lưu Hương than thầm, không muốn nói lằng nhằng với gã, bèn cười nói:

- Tên này nghe rất hay, nhóc ngoan, mau để đại thúc đi, lần tới nhất định sẽ mua kẹo cho Bảo Bảo ăn.

Chàng quả tình đang gọi một người gần năm chục tuổi là "Bảo Bảo ngoan", nghĩ thực nực cười, vừa vẫy tay chàng vừa phi thân phóng đi.

Đột nhiên Tiết Bảo Bảo cũng phi thân lên, thuận tay bên hông rút ra một thanh nhuyễn kiếm giống như rắn độc, "vút, vút, vút" xuất liên ba chiêu kiếm tấn công Sở Lưu Hương. Ba chiêu kiếm này vừa mau, vừa chính xác, lại hiểm ác, kiếm pháp tinh kỳ thần tốc, xem ra còn hơn cả những tay kiếm đã thành danh như Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng, Quân Tử Kiếm Hoàng Lộ Trục.

Sở Lưu Hương tuy tránh được ba chiêu kiếm kia, nhưng đã bị bức phải lui trở ngược xuống.

Chỉ thấy Tiết Bảo Bảo đứng một chân trên hòn giả sơn phía đối diện, cười hi hi nói:

- Đại thúc làm hư đại sự của tiểu Bảo, chưa bồi thường làm sao đi được ?

Sở Lưu Hương đứng nhìn Tiết Bảo Bảo, không đoán ra được y thực sự là si ngốc hay không. Nhìn cách ăn mặc, nghe cách nói chuyện, thì rõ ràng y là một kẻ đàn, nhưng đàn độn thì làm sao biết sử dụng kiếm pháp sắc xảo kia ?

Sở Lưu Hương đành gượng cười nói:

- Ta làm hư đại sự của ngươi ? đại sự gì ?

Tiết Bảo Bảo chu môi:

- Lúc nãy tiểu Bảo đang đếm sao trời, đã đếm xong đám sao phía bên kia mặt trăng, đại thúc vừa đến làm rộn tiểu Bảo, bây giờ quên hết sạch rồi, bắt đền đại thúc đó.

- Được, được, được, ta đền cho ngươi, nhưng làm sao đền ?

Sở Lưu Hương đang nói, thân hình đã vội vã chuồn đi. Lần này chàng đã tận lực, với khả năng khinh công của chàng, hẳn trong

thiên hạ còn ai đuổi kịp.

Chẳng ngờ Tiết Bảo Bảo chừng như biết Sở Lưu Hương sẽ chuồn đi, nên chàng vừa di động thì những chiếc vòng vàng trên tay y đã bay ra. Chỉ nghe "keng keng" mấy tiếng liên tiếp, bốn chiếc vòng vàng trên không trung vẽ ra bốn đạo kim quang hình cung, bay vòng đến trước mặt Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương chỉ cảm thấy trước mắt ánh kim quang hoa lên, bốn chiếc vòng vàng nhập lại phát ra hai tiếng "keng keng", bỗng xẹt thẳng vào mặt chàng.

Gã si ngốc này chẳng những khinh công cao, kiếm pháp trội, đến thủ pháp phóng ám khí cũng tuyệt diệu, đám ngân đạn của Hoa Kim Cung nếu đem so với thủ pháp của gã thực chẳng khác chi đồ chơi trẻ con.

Sở Lưu Hương vọt đi rất mau, nên xem ra sắp bị vòng vàng điểm trúng mặt, nhưng ngay trong đường tơ kẽ tóc ấy, chàng không có đường chọn lựa nào hơn, thân mình chột rùn xuống, lui lại phía sau, hai tay "phân quang tróc ảnh", chụp được ba chiếc vòng, chiếc vòng thứ tư bị ba chiếc trước đánh văng đi.

Thân thủ này nói thì dễ, nhưng thực sự rất khó, phải phối hợp đúng lúc thân, tay, và mắt, nếu không xuất thủ cực nhanh để đón lấy vòng vàng kịp thời và đánh tan lực đạo của chúng, thì có đón được cũng không tránh khỏi bị té hỏ khẩu. Chỉ có điều tuy đón được vòng vàng, nhưng chàng đã bị đẩy lui về chỗ cũ.

Tiết Bảo Bảo dậm chân nói:

- Đại thúc rõ ràng nói đèn cho tiểu Bảo, sao lại bỏ đi, người lớn mà sao đi gạt con nít ?

Đột nhiên Sở Lưu Hương phát hiện ra tên ngốc này thực là một đối thủ khó đối phó, bình sinh chàng đã qua nhiều trận giao đấu, nhưng lúc này cũng không biết tính sao.

Tiết Bảo Bảo vẫn dậm chân nói:

- Đại thúc à, có chịu đèn hay không ?

Sở Lưu Hương cười nói:

- Đương nhiên là bồi thường chứ, nhưng làm sao thường đây ?

Tiết Bảo Bảo lập tức nhoen miệng cười:

- Dễ lắm, đại thúc đếm số sao phía bên kia mặt trăng cho tiểu Bảo là được.

Sở Lưu Hương sờ mũi, bảo:

- Bên nào ?

Tiết Bảo Bảo đưa tay chỉ:

- Bên đó đó.

Kỳ thực, lúc này trời không trăng, chỉ có sao đầy trời, một người dù có ba trăm con mắt, năm trăm bàn tay cũng không cách gì đếm hết sao trên trời.

Sở Lưu Hương cười nói:

- Người nói phía bên đó thì tốt quá!

Tiết Bảo Bảo chớp mắt hỏi:

- Tại sao tốt ?

- Đám sao phía bên đó ta mới đếm xong lúc nãy, tổng cộng là hai vạn tám ngàn bốn trăm ba mươi bảy ngôi sao.

- Thực không ?

- Dĩ nhiên là thực, người lớn đâu có gạt con nít, người không tin thì đếm lại đi.

Sở Lưu Hương đã tính trước, nếu gã ngốc này không mắc mưu thì hẳn là hán giả ngốc, chàng tuy không muốn giao đấu với kẻ si ngốc, nhưng với người giả ngốc thì lại là một chuyện khác.

Chỉ nghe Tiết Bảo Bảo cười nói:

- Được rồi, tiểu Bảo đếm thử coi có đúng không.

Nói xong y ngừng đầu lên bắt đầu đếm.

Sở Lưu Hương thầm thở phào, thân ảnh vọt đi như tên bắn. Lần này, Tiết Bảo Bảo đếm đến xuất thần, hoàn toàn không lưu ý đến việc chàng chuồn đi.

Sở Lưu Hương giờ mới biết đã gặp phải một gã si khờ có võ công cao rất đáng sợ, chàng cảm thấy vừa buồn cười, vừa kinh ngạc.

Chuyện này thực khó tưởng tượng được, nhưng tạm thời chàng phải gác sang một bên để giải quyết một việc cần kíp hơn!

Mượn xác hoàn hồn!

Âm hồn của Thi Nhân có phải đã mượn xác Tả Minh Châu để sống lại chẳng ?

Tả nhị gia nhìn thấy hộp phấn mà Sở Lưu Hương mang về, ông cũng sửng người, đổ mồ hôi lạnh, qua cả tuần trà mà không thốt nên lời.

Trương Giản Trai nhíu mày hỏi:

- Căn phòng đó có giống y như lời Châu nhi tả chẳng ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Quả thực giống hệt.

- Vị Thi cô nương kia có đúng là mới chết ngày hôm nay ?

- Đúng vậy, thi thể của cô ấy chưa được tẩm liệm, tại hạ vẫn còn thấy bộ y phục trên thân mình cũng giống như Minh Châu diện...

Tả nhị gia đột nhiên đứng phất dậy, la lớn:

- Ta không cần biết giống hay không giống, mặc kệ con gái họ Thi đã chết hay chưa, ta chỉ biết Minh Châu là con gái ta, không ai có quyền

cướp đi được.

Trương Giản Trai nói:

- Nhưng nếu tiểu cô nương không nhận trang chủ là thân phụ thì làm sao ?

Tả nhị gia giận dữ nói:

- Nó mà dám không nhận Tả mỗ là thân phụ, thì ta... ta giết nó!

- Trang chủ hẳn tâm giết con mình sao ?

- Ta... ta... ta...

Tả nhị gia quỵ người xuống ghế, như chẳng còn sức đứng dậy nữa.

Trương Giản Trai lắc đầu than:

- Tạo hóa trêu người... tạo hóa trêu người, biết làm gì hơn ?

Tả nhị gia ôm đầu:

- Không lý các vị bảo ta phải nhìn nhận Minh Châu là con của ác phụ kia à ?

Trương Giản Trai bước qua bước lại, tay mân mê chòm râu, vị danh y này tuy có diệu thủ chữa bệnh, song đối với chuyện này cũng đành thúc thủ.

Sở Lưu Hương trầm ngâm một lúc, lên tiếng hỏi:

- Châu nhi còn ngủ ?

Tả nhị gia buồn rầu đáp:

- Vẫn còn ngủ say.

Sở Lưu Hương đứng dậy nói:

- Nhị ca, nếu tin tưởng đệ thì cứ để cho đệ truy xét vụ này.

Trương Giản Trai thở dài:

- Trên đời này nếu có ai giải quyết được chuyện này, hẳn là Sở hương soái, trang chủ không tin hương soái thì còn tin ai ?

Trời đã sáng.

Ánh nắng buổi sớm mai từ ngoài song cửa len lỏi vào phòng, soi trên gương mặt của cô, sắc mặt trắng bệch, nhưng trong đôi mắt xinh đẹp kia hiện rõ đầy gân máu đỏ li ti.

Đây quả thực là gương mặt của Tả Minh Châu, đôi mắt Tả Minh Châu, nhưng thiếu nữ này có phải là Tả Minh Châu chăng ? Sở Lưu Hương cũng chẳng rõ.

Chàng không biết phải gọi thiếu nữ bằng gì mới đúng, nếu gọi cô là "Tả Minh Châu" cũng không ổn vì rõ ràng cô đang có linh hồn và suy nghĩ của "Thi Nhân". Nhưng ngược lại làm sao gọi cô là Thi Nhân khi mặt cô rõ ràng là Tả Minh Châu ?

Thiếu nữ đang cúi đầu cắn môi:

- Các hạ đã đến đây xem qua, thì nên tin lời tôi nói.

Sở Lưu Hương cười nói:

- Cô quả thực không nói gạt ta.
 - Vậy tại sao không thả tôi về ?
 - Ta có thể để cô đi, nhưng cô có thể về được không ?
 - Tại sao không ?
 - Với dung mạo hiện tại của cô, người nhà có chịu thừa nhận cô là Thi Nhân chăng ?
 Thiếu nữ bật khóc:
 - Trời ơi! Sao tôi lại biến ra thế này ? Biết làm sao bây giờ ?
 Sở Lưu Hương nhỏ giọng:
 - Ta đã tin lời cô, thì cô cũng nên tin ta, bất kể trong thâm tâm cô là ai, nhưng thế xác cô vẫn là Tả Minh Châu, con gái Tả Khinh Hào!
 Thiếu nữ nắm tay xuống mặt giường:
 - Nhưng tôi thực sự không phải Tả Minh Châu, càng không biết Tả Khinh Hào, làm sao nhận y là cha tôi được ?
 - Nếu thế thì Thi cử nhân chỉ e cũng không nhận cô là con gái, đến cả Diệp Thịnh Lan cũng sẽ không nhận ra cô, không còn mua phần của Bảo Hương Trai tặng cho cô nữa đâu.
 Thiếu nữ chợt run lên, nghẹn lời hỏi:
 - Các... hạ... làm sao biết chuyện này ?
 Sở Lưu Hương cười hỏi:
 - Làm thế nào cô lại quen với y ?
 Thiếu nữ cúi đầu nói nhỏ:
 - Chuyện đó xảy ra lâu rồi, tôi cũng không biết mình bị y...
 Bất chợt thiếu nữ ngừng đầu lên nói rõ:
 - Nhưng chuyện đó đã qua lâu rồi, bây giờ tôi không quen Diệp Thịnh Lan nữa, tôi chỉ biết mình là con dâu sắp cưới của Tiết gia.
 Sở Lưu Hương trầm thờ dài, chỗ rắc rối của sự việc là điểm này, vì chàng biết Tả nhị gia đã hứa gả Tả Minh Châu cho Đình gia công tử. Cho dù Tả nhị gia và Thi cử nhân có thể bình tâm ngồi lại giải quyết sự việc, dù thiếu nữ này có nhận cả hai người là thân phụ của cô, thì cô cũng chẳng thể cưới một lúc hai chồng.
 Ngay lúc ấy, đột nhiên có tiếng "ầm" thực lớn vang lên ở phía ngoài, kế tiếp là huyên náo các tiếng đá ném lên nóc nhà, tiếng ngói vỡ, tiếng lu bị đập ngã, tiếng bình bị đập vỡ, xen lẫn tiếng nhiều người chửi bới.
 Sở Lưu Hương nhú mày, lấy làm lạ! Chẳng lẽ có người dám đến Trích Bội Sơn Trang quấy nhiễu ?
 Chỉ nghe một giọng nữ tử the thé oang oang:
 - Tả Khinh Hào, trả con gái cho ta!
 Thiếu nữ vụt sáng rực mắt, mừng rỡ nói:

- Mẫu thân đến rồi, mẫu thân đã biết tôi ở đây, các người còn giữ tôi được sao ?

Sở Lưu Hương nói:

- Mẫu thân cô đến đây chẳng phải để tìm cô đâu.

- Không phải tìm tôi thì tìm ai ?

Sở Lưu Hương chưa nói hết, giọng nói chát chúa của Hoa Kim Cung lại vọng vào:

- Con gái ta bị lão tiện nhà ngươi hại chết, ngươi biết nó bệnh nặng, còn cố ý giữ hết các danh y trong nhà, làm bệnh nó không trị được, bằng không làm sao nó chết được ? Lão phải bồi thường cho ta!

Thiếu nữ đang muốn xông ra ngoài, chợt sững lại.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Bây giờ cô đã hiểu mẫu thân cô vì sao đến đây rồi chứ ?

Thiếu nữ lui dần từng bước một, run giọng nói:

- Mẫu thân cũng nói tôi đã chết rồi, chẳng lẽ... chẳng lẽ... tôi... đã chết thực rồi sao ?

- Dĩ nhiên là cô chưa chết, nhưng sự việc này kỳ lạ quá, nói ra cũng không ai tin, đến mẫu thân cô cũng không tin đâu, bây giờ cô có xuất hiện, mẫu thân cô cũng không nhận cô là con mình đâu.

Thiếu nữ thần thờ một lúc, chợt quay mình nhào lên giường, nắm mạnh tay xuống giường, nghẹn ngào nói:

- Làm sao bây giờ ? Làm sao bây giờ ?

Sở Lưu Hương nói:

- Nếu cô chịu tin ta, có thể ta sẽ làm sáng tỏ vụ này được.

Thiếu nữ phủ phục trên giường khóc một lúc lâu, mới quay sang chăm chú nhìn Sở Lưu Hương:

- Các... hạ... có phải thực là Sở hương soái ?

Sở Lưu Hương cười đáp:

- Có lúc ta hy vọng mình không phải Sở Lưu Hương, nhưng định mệnh đã chủ định ta phải làm Sở Lưu Hương, chẳng làm ai khác hơn được.

Thiếu nữ chăm chăm nhìn vào mắt chàng:

- Tôi sẽ nằm tại đây ba ngày, sau đó nếu hương soái không giải quyết được chuyện này, thì tôi... tôi... chắc chết đi còn đỡ hơn.

Quỷ Luyện Hiệp Tình

Hồi 3

Tâm Lang Kiếm Quyết

Sở Lưu Hương cảm thấy lúc này nên tránh mặt Hoa Kim Cung là tốt hơn, nên chàng quyết định đi ngủ dưỡng tinh thần, để tối nay mới dễ hành sự. Đường chàng đã suy đoán nhiều và có chủ ý, nhưng chưa nói ra, người khác dĩ nhiên không đoán ra được, trong thiên hạ có ai đoán được tâm sự của Sở Lưu Hương soái.

Lúc Sở Lưu Hương thức dậy thì trời đã tối.

Tả nhị gia đã đến phòng Sở Lưu Hương không biết bao nhiêu lần, lúc này thấy chàng đã thức, ông mừng như bắt được của quý, vội nắm tay chàng gượng cười:

- Hiền đệ ngủ say dữ, có biết là ta cả ngày nay bị khốn khổ đến đâu không ? Thực tức muốn chết!

Ông dậm chân nói tiếp:

- Đệ có biết là Hoa Kim Cung chạy qua đây không ? Mụ cả gan dẫn một đám vô lại đến đây phá hoại, còn đòi ta phải thương mạng con gái mụ!

Sở Lưu Hương cười hỏi:

- Nhị ca làm thế nào đuổi sư tử phu nhân đi ?

Tả Khinh Hầu bức dọc nói:

- Gặp phải nữ tướng dữ dằn vậy, ta cũng hết cách, nếu đả thương mụ thì thế nào cũng bị bằng hữu giang hồ cười chê ta thiếu độ lượng.

Sở Lưu Hương thở ra:

- Không sai chút nào, chỉ e Hoa Kim Cung biết rõ nhị ca sẽ không hoàn thủ, nên mới dám đến quấy phá.

- Ta đành trút cơn giận lên bọn thủ hạ vô dụng kia, mụ nhìn thấy đám tay chân của mình bị đánh gục cả mới dẹp bớt ngông cuồng, song trước lúc bỏ đi, còn hăm dọa ngày mai sẽ trở lại.

Tả Khinh Hầu kéo tay Sở Lưu Hương:

- Hiền đệ à, đêm nay làm thế nào cũng phải đến Thi gia trang cho con hổ cái ấy một bài học, bằng không ngày mai mụ lại đến, thì ta thực không chịu nổi nữa.

Chính Tả Khinh Hầu không muốn động thủ với Hoa Kim Cung, lại bảo Sở Lưu Hương đi sang Thi gia trang, kiểu "đẩy đưa" này chàng đã bị nhận khá nhiều, nhưng vẫn cảm thấy đỡ khốc cỡ cười.

Tả Khinh Hầu cũng cảm thấy hơi hổ thẹn, vội cười trừ:

- Ta biết chuyện này rất nhức đầu, nhưng trên đời này nếu có người giải quyết được, thì chính là hiền đệ.

Những lời này Sở Lưu Hương cũng từng nghe rất nhiều, chàng thờ dãi lẩm bẩm:

- Rất tiếc lần này tiểu Minh không đến, bằng không cho hắn đi đối phó Hoa Kim Cung mới đúng là phục thuốc chữa đúng bệnh.

Tả Khinh Hầu bối rối:

- Hiền đệ... lẽ nào không đi ?

Sở Lưu Hương cười nói:

- Nhị ca an tâm, đệ chắc chắn có cách làm cho Hoa Kim Cung ngày mai không đến đây nữa.

Tả Khinh Hầu thở phào, đột nhiên lại nhíu mày nói:

- Còn một chuyện nữa, thỉnh ý hiền đệ, lúc sớm Hoa Kim Cung vừa đi, thì có người khác đến.

- Là ai ?

- Lô Hoa Đãng - Thất Tinh Đường Đinh thị song hiệp, hiền đệ cũng biết đó, hôm nay là Ngô Câu Kiếm Đinh Du Đinh lão nhị đến đây.

- Y có phải đến nghinh thân chăng ?

- Không sai, chỉ vì tháng trước chúng ta đã định là tháng này cho Châu nhi và Đinh Như Phong thành thân, nên Đinh lão nhị lần này đến cũng vì việc này.

- Tháng trước ? Chẳng phải tháng trước Minh Châu đã bệnh rồi sao ?

- Cũng vì nó bệnh rồi, nên ta mới nghĩ may ra cho đôi trẻ tác hợp, bệnh Châu nhi sẽ thuyên giảm, nào ngờ xảy ra cố sự này... Bây giờ nếu ta đồng ý gả con vào giữa tháng, thì Châu nhi... Châu nhi làm sao chịu, nếu ta không đồng ý, thì phải thoái thác bằng cách nào ?

Sở Lưu Hương cũng chỉ biết sờ mũi, lẩm bẩm:

- Chẳng biết Hoa Kim Cung có phải cũng định hôn kỳ cho con gái và Tiết nhị công tử ?...

Chợt thấy một tên gia đình vội vã bước vào, cúi mình nói:

- Đinh nhị hiệp bảo tiểu nhân đến hỏi lão gia, Sở hương soái đã thức chưa, nếu đã thức, xin mời ra cạn vài chén rượu, nếu chưa tỉnh thì mời lão gia ra uống rượu trước.

Sở Lưu Hương cười nói:

- Từ lâu đã nghe Đinh thị huynh đệ tửu lượng như hải, Trương Giản Trai tiên sinh hẳn lo bảo dưỡng thân thể nên một giọt rượu cũng không uống, hẳn Đinh lão nhị thấy uống rượu một mình quá vô vị...

Tả Khinh Hầu nói:

- Phải đó, hiền đệ mau ra cùng ta bồi tiếp lão Đinh.

- Không lý nhị ca muốn đệ say khướt mới mò đến Thi gia trang sao ? Giang hồ truyền khẩu, có những bậc "tửu cái", "tửu tiên", càng uống nhiều rượu, võ công càng cao, Sở Lưu Hương vẫn thường cảm thấy những lời đồn đãi này quả buồn cười. Chàng biết rõ rằng người uống

nhiều rượu một chút, đảm lượng tự nhiên cũng nhiều hơn, khí lực có thể khỏe hơn đôi chút, nhưng ngược lại chắc chắn cử động trở nên chậm chạp hơn. Cao thủ giao đấu, nếu một bên phản ứng chậm chạp hơn là cầm chắc phần bại.

Bởi thế Sở Lưu Hương tuy rất thích uống rượu, nhưng lúc cần đối đầu với cường địch, cần phải giữ cho đầu óc tỉnh táo. Điều kỳ lạ là trong giang hồ vẫn thường đồn rằng:

"Sở hương soái càng uống nhiều, võ công càng cao".

Sở Lưu Hương nghĩ rằng kẻ nào nói câu này hẳn không biết uống rượu, cứ nghĩ người uống rượu cơ thể khác người, thực ra "tửu tiên", "tửu cái" gì cũng là người, nếu uống quá nhiều thì đầu óc cũng hồ đồ như thường.

Hôm nay Sở Lưu Hương không uống rượu, chẳng phải vì sợ không đối phó được Hoa Kim Cung, mà vì gã si khờ có võ công cao cường kia!

Chàng cảm thấy y rất thần bí, kỳ lạ, tuyệt chẳng thể khinh thường.

Trước lúc canh ba, Sở Lưu Hương đã đến Thi gia trang, lần này chàng đã quen lối, đi thẳng vào hậu viên. Hậu viên vắng vẻ không người, chỉ có gian nhà nhỏ trong rừng trúc vẫn có ánh đèn sáng.

Thi thể của Thi Nhân có còn trong gian nhà đó chăng ?

Sở Lưu Hương nhẹ như làn khói nhảy lên mái nhà, đưa mắt nhìn xuống, thì thấy thi thể của Thi Nhân đã được dọn đi, một thiếu nữ áo xanh ăn mặc giống a hoàn đang thu dọn trong phòng.

Nhìn kỹ dưới ánh đèn, thiếu nữ trông càng đẹp hơn, không giống kẻ từng làm việc nặng nhọc.

Tay của thiếu nữ đang sửa lại chiếu trải trên giường, đôi mắt long lanh ươn ướt liếc nhìn bàn trang điểm, đột nhiên đưa tay chộp lấy một hộp phấn lén lút giấu trong mình, qua một lúc sau, lại nhìn vào tấm gương đồng, uốn người làm dáng, miệng chọt nở nụ cười.

Sở Lưu Hương đang cảm thấy tức cười, chợt nghe tiếng một người:

- Lần này không chạy thoát được rồi!

Phía sau gian nhà có bóng người nhảy ra.

Sở Lưu Hương cũng không khỏi giật mình. Người này nhãn lực thực lợi hại, đã phát hiện chỗ ẩn thân của chàng!

Nào ngờ người này không nhìn về phía Sở Lưu Hương, miệng vừa nói vừa xông vào phòng, thì ra là một thiếu niên mặc đồ tang màu trắng.

A hoàn kia cũng giật mình, nhưng quay lại nhìn ra là thiếu niên này, bèn cười, vỗ nhẹ trước ngực cười nói:

- Thì ra là thiếu trang chủ, làm tiểu nữ sợ hết hồn.

Sở Lưu Hương lúc này mới nhìn kỹ Thi thiếu trang chủ, một gương mặt trắng hơi phát tướng, hiển nhiên là ăn uống, ngủ nghỉ quá đầy đủ.

Tuy y đang mặc tang phục, song qua lớp vải trắng mỏng có thể thấy bên trong là một bộ áo lụa màu xanh nhạt, trên mặt y không tỏ chút đau buồn gì cả, lại cười hi hi nói:

- Nàng sợ cái gì ? Ta không ăn thịt nàng, quá lắm thì chỉ thử nếm vị son trên môi nàng thôi.

A hoàn kia cười nguýt:

- Hứ! Người ta bữa nay không có thoa son.

Thi Truyền Tôn nói:

- Ta không tin, không thoa son sao môi nàng đỏ như hoa anh đào thế, ta muốn thử xem.

Y vừa nói vừa ôm lấy eo của a hoàn kia.

A hoàn dậm chân nói:

- Thiếu... chủ dám cả gan, mau buông tay không là tôi tri hô.

Thi Truyền Tôn thở hển hển:

- Nàng kêu đi, ta không sợ, ta đâu có ăn cắp đồ gì đâu.

A hoàn đảo tròn mắt, nửa cười nửa nộ nói:

- Được rồi, thiếu chủ muốn hăm dọa tôi phải không, tôi không thêm hộp phấn này đâu, tôi mà muốn là không biết bao nhiêu người dành lấy đem tặng tôi đó.

- Ta tặng cho nàng, ta tặng cho nàng hết... Anh nhi ngoan này, chỉ cần nàng khứng chịu, thì ta sẽ mua hết phấn son tại Bảo Hương Trai đem tặng nàng.

Anh nhi cắn môi nói:

- Tôi không dám đâu, tôi sợ thiếu phu nhân lột da tôi.

Thi Truyền Tôn nói:

- Không sao, không sao... mụ hổ cái ấy không biết đâu.

Y chồm người lên, cả hai người đều ngã lên giường.

Anh nhi thở gấp, nói nhỏ:

- Hôm nay không được đâu... hôm qua tiểu thư mới...

Anh nhi chưa nói dứt lời thì bật tiếng, như thể miệng cô bị vật gì bịt lại.

Tiếng thở của Thi Truyền Tôn mỗi lúc một nặng thêm:

- Hôm nay mà không được, thì ngày mai ta cũng không có dịp, mụ hổ cái ấy canh dữ quá... hảo Anh nhi, nàng chịu ta lần này, thì muốn gì ta cũng chịu hết.

Sở Lưu Hương vừa bực vừa tức cười, nghĩ đến "tôn dung" của vị thiếu phu nhân kia, chàng cảm thấy có chút thương hại cho Thi thiếu

trang chủ. Càng bị nội thê canh kỹ, nam nhân càng muốn ăn vụn, trong thiên hạ nam nhân đều như thế, chẳng thể trách riêng Thi Truyền Tôn được.

Chỉ có điều y chọn không đúng chỗ và không đúng lúc, Sở Lưu Hương tuy không muốn day vào chuyện này, nhưng thực không thể làm ngơ.

Đột nhiên chàng gõ vào cửa sổ nói:

- Có người sắp đến.

Chỉ bốn chữ ngắn gọn, chưa nói hết thì hai kẻ trên giường đã nhảy dang ra như hai con heo bị người dẫm lên đuôi.

Thi Truyền Tôn thu mình lại, hơi run lên.

Anh nhi lại dạn dĩ hơn, vừa mặc áo vào, vừa lớn tiếng hỏi:

- Ai đó, muốn ăn cắp đồ à ?

Thi Truyền Tôn lập tức nói:

- Đúng đấy, nhất định là kẻ trộm, ta đi kêu người bắt trộm.

Chân y như có bôi dầu, lại muốn chuồn đi lánh họa.

Song Sở Lưu Hương biến người một cái, đã chặn ngang đường ra của y.

Thi Truyền Tôn cũng không hiểu tại sao người này biến hóa mau như thế, y giật mình nói:

- Người là ai ?... Cả gan vào đến đây trộm đồ, mau cụp đuôi trốn đi, thì thiếu gia ta còn tha mạng cho.

Thấy người bước vào lạ mặt, y trở nên can đảm hơn.

Sở Lưu Hương cười bảo:

- Tốt hơn hết người nên hiểu rõ ba việc, thứ nhất, ta chưa muốn đi, thứ hai, người chưa phải đối thủ của ta, thứ ba, ta không sợ người kêu người đến.

Chàng không làm vẻ thị uy gì khác, bởi chàng biết chắc đối với hạng phong lưu thiếu công tử như Thi Truyền Tôn, chỉ cần dọa vài câu đã đủ.

Thi Truyền Tôn quả nhiên sắc mặt xám xanh, lắp bắp nói:

- Người... người muốn gì ?

Sở Lưu Hương nói:

- Ta cho người hai đường lựa chọn, một là ta gọi thiếu phu nhân đến đây, hai là người dẫn ta đi gặp má Lương.

Thi Truyền Tôn chững hờng:

- Dẫn người đi gặp má Lương ?

Sở Lưu Hương lạnh lùng nói:

- Đúng, chỉ chọn một trong hai đường.

Thi Truyền Tôn sợ Sở Lưu Hương đổi ý, vội gật đầu nói:

- Được, ta dẫn người đi gặp má Lương.

Khách sảnh của tiểu viện biến thành nhà quán.

Má Lương ngồi cạnh linh vị, đầu gục xuống tựa như đã ngủ, ánh đèn ảm đạm soi lên giải khăn sô trắng rủ trước quan tài gỗ vàng, soi lên mái tóc bạc trắng của bà, khơi lên một nỗi thê lương khó tả.

Thi Truyền Tôn dẫn Sở Lưu Hương đi men theo lối nhỏ đến đây, trong bụng thắc mắc, nghĩ mãi vẫn không hiểu kẻ này tại sao đòi kiếm má Lương!

Chỉ thấy Sở Lưu Hương bước đến trước mặt má Lương, khẽ ho một tiếng.

Má Lương giật mình suýt té xuống đất, nhưng khi nhìn rõ kẻ đứng trước mặt, trong đôi mắt già nua đã khóc đỏ lên chừng như lộ vẻ an ủi.

- Thì ra là người, người kẻ ra cũng còn có lương tâm, không uống Nhân nhi vì người...

Nói đến Nhân nhi, bà lại ghen lời.

Sở Lưu Hương thở dài bảo:

- Kẻ không biết lão mẫu, chắc tưởng rằng lão mẫu mới là mẫu thân của Thi cô nương.

Má Lương ghen ngào nói:

- Nhân nhi tuy chẳng phải do lão thân sinh ra, nhưng cũng một tay ta nuôi từ nhỏ đến lớn, ta cô khổ linh đình một thân, không nơi nương tựa, chỉ có Nhân nhi kẻ như người thân nhất đời, bây giờ nó lại chết mất rồi, ta... ta...

Sở Lưu Hương cũng cảm thấy bất nhẫn, lúc này Thi Truyền Tôn đã len lén chuồn mất, nhưng chàng cố ý giả như không biết.

Má Lương gạt lệ nói:

- Người đã đến đây thì cũng kẻ như tận lòng thành, bây giờ người mau đi đi, nếu lỡ bị phu nhân phát hiện, chỉ e rằng...

Sở Lưu Hương bất chợt nói:

- Lão mẫu muốn gặp lại Thi cô nương chẳng ?

Má Lương vụt ngừng đầu lên, kinh ngạc nhìn chàng:

- Nhưng... nhưng Nhân nhi đã chết rồi...

- Nếu lão mẫu muốn gặp mặt Thi cô nương, tại hạ còn có cách.

Má Lương sợ hãi nói:

- Người... người có cách gì ? Không lẽ người biết thuật chiêu hồn ?

Sở Lưu Hương nói:

- Bây giờ lão mẫu không cần hỏi chi nhiều, ngày mai đúng giữa trưa nếu lão mẫu chịu đến Tú Dã Kiều chờ tại hạ, tại hạ sẽ có cách dẫn lão mẫu đi gặp Thi cô Nương.

Má Lương sững người một lúc lâu, lẩm bẩm nói:

- Ngày mai đúng giờ Ngọ, Tú Dã Kiều, người... người chẳng lẽ...

Đột nhiên có tiếng người nói:

- Hảo tiểu tử, có can đảm đấy, hôm qua đã tha mạng cho người, hôm nay người còn dám trở lại!

Sở Lưu Hương không cần quay đầu lại nhìn cũng biết là Hoa Kim Cung đã đến, nhưng chàng chẳng chút ngạc nhiên, như thể đang chờ người.

Chỉ thấy Hoa Kim Cung và Thi thiếu phu nhân hôm nay đều nai nịt gọn ghẽ, còn dẫn theo mười mấy a hoàn mặc khinh trang, mỗi người đều cầm kim cung trong tay, lưng đeo song kiếm, trông uy phong lẫm lẫm.

Sở Lưu Hương cười nói:

- Từ lâu đã nghe đội nương tử quân của phu nhân anh dũng hơn cả tu mi nam tử, hôm nay mới thấy quả nhiên bất phàm.

Hoa Kim Cung cười nhạt:

- Người chớ múa môi nịnh bợ, ta hỏi người, có phải là Sở Lưu Hương chăng ?

Sở Lưu Hương nói:

- Sở Lưu Hương ? Tại hạ trông giống Sở Lưu Hương chăng ?

Thi thiếu phu nhân sát khí đằng đằng, gằn giọng:

- Ta không cần biết người là Sở Lưu Hương, hay là Sở Lưu Xú, đã có gan đến đây, thì chúng ta cũng có bản lĩnh làm người đến được mà không đi được!

Sở Lưu Hương thở ra:

- Uy phong khiếp thật, sát khí ngất trời, chẳng trách Thi thiếu trang chủ sợ vợ như sợ hổ!

Thi Truyền Tôn bồng ló đầu vào từ ngoài cửa sổ, lớn giọng nói:

- Phu phụ chúng ta tương kính như tân, tiểu tử người đừng hòng bày trò ly gián.

Hoa Kim Cung nói:

- Không nói chuyện dư thừa nữa, ta hỏi người, muốn chết, hay sống ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Tại hạ sống đến bây giờ vẫn cảm thấy rất thích thú, dĩ nhiên là muốn sống rồi.

- Nếu người muốn sống, thì mau ngoan ngoãn quỳ xuống, thúc thủ chịu trói, đợi chúng ta hỏi rõ lai lịch, không chừng... không chừng sẽ tha mạng người, mà còn có "chỗ tốt" cho người nữa.

Hai chữ "chỗ tốt" nghe vừa nhẹ vừa dịu, thế nhưng Sở Lưu Hương

chừng như không hiểu ý, điềm nhiên hỏi:

- Nếu tại hạ muốn chết thì sao ?

Hoa Kim Cung giận dữ nói:

- Vậy thì càng dễ hơn nữa, ta chỉ cần phát tay ra hiệu, liên hoàn tiễn bắn ra một lúc là người sẽ biến thành xác nhím ngay.

Sở Lưu Hương cười bảo:

- Mẫu đơn hoa hạ tử, làm quỷ cũng phong lưu, làm nhím thì có sá gì ?

- Được, đây là do người tự tạo, đừng oán trách ta!

Hoa Kim Cung phát tay ra hiệu, kim cung trong tay đưa lên, đội nương tử quân lập tức nạp tên giường cung, nhìn thủ pháp của họ cũng biết các tiểu cô nương này đều là hảo thủ thiện xạ, thêm vào đó chiến thuật "liên hoàn tiễn" liên miên bất tuyệt, dù có tránh được đợt đầu cũng khó tránh đợt kế.

Ai ngờ ngay lúc ấy, Sở Lưu Hương bỗng biến đi, chỉ nghe một loạt các tiếng kêu của các thiếu nữ, cũng chẳng rõ thế nào, mười mấy cây kim cung bỗng nằm trong tay chàng cả.

Đội thiếu nữ đứng sững như tượng đá, hiển nhiên đều đã bị điểm huyết!

Hoa Kim Cung cùng Thi thiếu phu nhân tuy đã biết gã đẹp trai này cũng có ngón nghề, nhưng không ngờ xuất thủ lại nhanh đến thế! Cả hai người đưa mắt nhìn nhau, kẻ giường cung, người múa kiếm, đồng loạt xuất thủ tấn công nhanh như chớp.

Sở Lưu Hương hôm nay dường như muốn dẫn dắt hai người, nên không khách sáo như hôm qua, chàng xoay người, chẳng rõ dùng thủ pháp gì thì đã chộp lấy cổ tay Thi thiếu phu nhân, đẩy kiếm trong tay ra phía trước, chợt nghe "phụt" một tiếng, dây cung của Hoa Kim Cung đã bị cắt đứt.

Sở Lưu Hương vội lui lại vài bước, cúi mình cười nói:

- Đường đột giai nhân, vạn bất đắc dĩ, xin thứ tội thứ tội.

Thi thiếu phu nhân sắc mặt tái đi, dù gì cô cũng là con gái danh gia, kiến thức võ thuật không quá ít, lúc này đã biết mình chẳng phải đối thủ của "gã đẹp trai" này, bất chợt cô quăng song kiếm, bước đến kéo Thi Truyền Tôn vào, vừa dậm chân vừa nói:

- Nội thể chàng bị kẻ khác khinh dễ, còn chàng chỉ biết đứng một bên như con rùa rút cổ, còn gì là chí khí nam nhân ? Mau ra đánh chết hán tử thù cho ta.

Thi Truyền Tôn sắc mặt xem ra còn tái hơn cả nội thể, y vội nói:

- Phải phải phải, ta đánh chết hán tử cho nàng hả giận.

Miệng y thì nói vậy, nhưng hai chân chẳng bước được nửa bước.

Thi thiếu phu nhân đâm vào ngực y:

- Đi đi, không lý một chút can đảm chàng cũng không có sao ?

Thi Truyền Tôn bị đâm đau đến há hốc miệng, vội vàng nói:

- Được, ta đi, ta đi đây.

Nói chưa dứt câu, y bỗng thụt lui phóng ra ngoài nhanh như làn khói.

Thi thiếu phu nhân nghiêng răng, òa khóc lớn:

- Trời ơi, tôi lấy phải gã nam nhân vô dụng này, làm sao mà sống nổi...

Đột nhiên cô nhào vào lòng Hoa Kim Cung nức nở:

- Tôi thực là xui mới vào nhà này làm dâu, nếu không có ai dám khinh lờn ? Tôi không muốn sống nữa, các người giết tôi đi...

Sở Lưu Hương chứng kiến cảnh này, vừa bực vừa tức cười, chàng không ngờ vị thiếu phu nhân này chẳng những biết sử dụng kiếm, mà bản lĩnh nằm vạ cũng không kém.

Chỉ thấy Hoa Kim Cung trợn mắt nhìn cô con dâu, hiển nhiên là cũng hết cách đối phó với nàng dâu này.

Thi thiếu phu nhân vụt đứng phắt dậy, vừa khóc vừa nói:

- Người có tài gì chứ ? Chỉ giỏi bắt nạt nữ nhân ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Tại hạ vốn cũng cho rằng thiếu phu nhân là một nữ nhân, nhưng bây giờ thì hơi nghi ngờ.

Thi thiếu phu nhân nghiêng răng nói:

- Người có giỏi thì đi gặp cha ta, mới đáng mặt nam nhân.

Sở Lưu Hương điềm nhiên đáp:

- Nếu tại hạ không dám đi gặp lệnh tôn, thì đêm nay đã không trở lại đây, bây giờ thiếu phu nhân nên bớt lời, bằng không tại hạ buộc phải dùng cổ trám miệng lại.

----- O0o-----

Trang viện của Tiết Y Nhân tuy không rộng lớn như "Trịch Bôi Sơn Trang", nhưng phong cách rất cổ kính thanh lịch. Cách trần thiết trong sảnh đường tuy thiếu phần hoa mỹ, song đúng là một chút bụi cũng không nhiễm, khung cửa sổ rất sạch, trong sân không có lá một cọng lá rơi, lúc này tuy trời vừa tản sáng, nhưng đã có người đang quét dọn sân.

Trên đường đi, Thi thiếu phu nhân quả nhiên rất theo khuôn phép, không nói tiếng nào. Sở Lưu Hương cười thầm, chàng cảm thấy câu nói "quỷ cũng sợ kẻ ác" cũng có phần đúng.

Tuy nhiên vừa đến Tiết gia trang, Thi thiếu phu nhân lập tức lên mặt thị uy, điểm mặt Sở Lưu Hương nói:

- Người có gan thì chớ chạy, ta đi gọi cha ta ra cho biết.

Sở Lưu Hương đáp:

- Tại hạ nếu muốn bỏ đi, thì cần gì phải đến đây ?

Hoa Kim Cung liếc chàng, cười nhạt:

- To gan quá dễ đoán mạng đấy!

Thi thiếu phu nhân chạy vào trong chưa được bao lâu, bỗng nghe một giọng trầm trầm vang lên:

- Mi không ở nhà phụng dưỡng cha mẹ chồng, chạy về đây làm gì ? Giọng nói trầm, ẩn chứa uy ngầm, khiến người vừa nghe đã biết đây là giọng của một người quen ra lệnh.

Thi thiếu phu nhân vừa khóc tấu tức vừa nói:

- Có kẻ đến khinh dễ con gái, cha cũng không đoái hoài một tiếng...

Người kia nghiêm giọng nói:

- Nếu mi an phận thủ thường, thì có ai bình nhật vô cớ đến hiếp đáp mi, chắc là mi lại dở thói ngang ngạnh trẻ con... Thân gia mẫu à, nên răn dạy con trẻ nhiều nhiều, không nên chịu nó.

Hoa Kim Cung vội bước đến, cười nói:

- Sự việc lần này không thể trách tiểu Hồng, tất cả cũng tại tiểu tử này...

Hoa Kim Cung kể lễ một tràng, Sở Lưu Hương cũng lười nghe, chỉ vì vị đệ nhất kiếm khách Tiết Y Nhân danh chấn thiên hạ, ngay lúc ấy đã xuất hiện trước mắt chàng.

Chỉ thấy vị lão nhân này dung mạo gầy gò, chân mang giày vải cùng vớ trắng, mình mặc trường bào vải xanh, nhìn chung phong thái không có gì đặc sắc, duy chỉ có cặp mắt sáng quắc, khiến người chẳng dám trực thị.

Thi thiếu phu nhân đang lớn tiếng nói:

- Kẻ này tên là Diệp Thịnh Lan, Thi đại muội tử bị hấn hại chết, vậy mà hấn mặt dày, còn dám đến Thi gia trang gây hấn, đến cha mà hấn cũng không xem ra gì.

Hoa Kim Cung lại nói:

- Nghe nói kẻ này vốn là một tên lang bạt chốn kinh thành, nghề gì cũng không biết, chỉ rành thuật dụ dỗ nữ tử, chẳng biết đã hại bao nhiêu người rồi.

Thi thiếu phu nhân tiếp lời:

- Cha mau ra tay dạy cho hấn một bài học.

Hai người nói gì, Tiết Y Nhân chừng như chẳng hề nghe thấy, chỉ chăm chú nhìn Sở Lưu Hương không chớp mắt, đột nhiên vị lão nhân đưa tay ôm quyền nói:

- Tiểu nữ không hiểu chuyện, mong các hạ miễn chấp.

Sở Lưu Hương cúi mình đáp lễ:

- Tiết đại hiệp quá lời.

Tiết Y Nhân nói:

- Xin mời vào dùng trà, trong chốc lát lão phu sẽ đưa rượu để các hạ tẩy trần.

Sở Lưu Hương nói:

- Đa tạ.

Thi thiếu phu nhân đứng nhìn không chớp mắt, cô vụt lên tiếng:

- Cha, khách sáo với hạng người này làm gì, hấn...

Tiết Y Nhân sa sầm nét mặt:

- Nếu y không nhường mi vì thấy mi tuổi trẻ chẳng hiểu chuyện, liệu mi có còn sống về gặp ta chăng ?

Thi thiếu phu nhân ngẩn người, không hiểu cha mình vì sao biết được cô không phải đối thủ của người ta.

Hoa Kim Cung cười nói:

- Nhưng mà hấn...

Tiết Y Nhân trầm giọng:

- Thân gia mẫu, hai mắt lão phu chưa tịt, có thể đoan chắc vị bằng hữu này chẳng phải kinh thành lãng tử, cũng chẳng phải Diệp Thịnh Lan, bằng không y đã không theo đến đây.

Tiết Y Nhân quay sang Sở Lưu Hương, mỉm cười nói:

- Các hạ có phong thái sáng ngời, thần sắc trầm tĩnh, trong giang hồ hiện nay tuy nhân tài hậu bối nhiều hơn lúc trước, nhưng theo lão phu biết, thì người trẻ tuổi cỡ như các hạ trong thiên hạ không quá ba người.

Sở Lưu Hương đáp:

- Tiền bối quá khen.

Tiết Y Nhân đảo mắt, mục quang sáng ngời, nói tiếp:

- Từng nghe Biên Bức Công Tử của Kim Đàn Thiên Liễu Trang, chẳng những võ công được người trọng vọng, mà còn tiềm năng lãnh đạo Trung Nguyên võ lâm, song các hạ hiển nhiên không phải Biên Bức Công Tử.

Sở Lưu Hương cười nhẹ:

- Tại hạ làm sao dám so sánh với Biên Bức Công Tử.

Tiết Y Nhân cũng cười nói:

- Võ công các hạ chỉ e còn trên Biên Bức Công Tử, nếu lão phu đoán không lầm, các hạ chính là...

Tiết Y Nhân chăm chú nhìn Sở Lưu Hương, buông từng chữ một:

- Sở Lưu Hương!

Vị lão nhân này chỉ nhìn qua đã biết lai lịch của chàng, Sở Lưu Hương trong lòng ngậm giựt mình, vội nói:

- Tiền bối quả là mắt thần như điện, văn bối rất khâm phục!
 Tiết Y Nhân vuốt râu cười bảo:
 - Nói như thế, cặp mắt của lão phu vẫn chưa đến nỗi đui mù, còn nhận ra được kẻ anh hùng.
 Hoa Kim Cung và Thi thiếu phu nhân cùng biến sắc, thất thanh nói:
 - Người quả thực là Sở Lưu Hương ?
 Sở Lưu Hương mỉm cười gật đầu.
 Hoa Kim Cung nhìn không chớp mắt:
 - Sao... sao các hạ không nói sớm ?
 - Tại hạ đêm qua đã nói rồi, chỉ hiềm nỗi phu nhân chẳng chịu tin.
 Hoa Kim Cung ngăn người một lúc, thở dài nói:
 - Các hạ chẳng phải Diệp Thịnh Lan, tại sao tìm đến gia trang làm gì ?
 - Từ lâu đã nghe danh phu nhân, nên tại hạ đặc biệt tìm đến thăm viếng.
 Hoa Kim Cung bật cười, đến đôi mắt cũng cười:
 - Được, các hạ kể như xem trọng ta, mà ta xem ra có phần thiếu lịch sự với các hạ... Thế này nhé, tối mai ta mời các hạ ăn cá lư, ta sẽ đích thân xuống nấu, cho các hạ thưởng thức xem tay nghề của ta có thua lão họ Tả kia chăng ? Các hạ không được từ chối đấy nhé.
 Sở Lưu Hương cười đáp:
 - Phu nhân đãi, làm sao dám chối từ.
 Thi thiếu phu nhân bỗng xen vào, cười nói:
 - Thiếp cũng biết làm cá lư, để thiếp vào bếp làm.
 Hoa Kim Cung cười khanh khách:
 - Sở hương soái thực có lộc ăn, Tôn nhi nhà ta đã kết duyên cùng Hồng nhi mấy năm rồi mà chưa lần nào thấy nó vào bếp!
 Tiết Y Nhân làm như chẳng nghe thấy gì, ông ho khẽ vài tiếng, chậm rãi nói:
 - Từ lâu đã nghe hương soái tuy không sử dụng kiếm, nhưng danh kiếm trong thiên hạ, mỗi lần được hương soái bình phẩm thì giá trị tăng thêm vài bậc. Lão phu cũng có vài thanh kiếm cất giữ lâu nay, muốn thỉnh hương soái xem qua.
 Sở Lưu Hương cả mừng nói:
 - Đây là ước nguyện bấy lâu của văn bối, chẳng dám bỏ qua dịp may.
 Hoa Kim Cung cười nói:
 - Các hạ hôm nay thực là lộc ăn không thiếu, nhân phúc càng dư, mấy thanh kiếm của thân gia ông, bình thường chẳng bao giờ cho ai xem, cả ta cũng chưa được ghé mắt.

Tiết Y Nhân lạnh nhạt nói:

- Kiếm là vật dữ, thân gia mẫu không nên xem là hơn.

----- O0o-----

Tiết gia trang tọa lạc sát triền núi, màu rừng xanh trùng điệp vươn đến phía sau núi, có lúc sương mù trong vườn tưởng như có thể nổi liền cùng áng mây quần tụ trên đỉnh núi.

Tiết Y Nhân và Sở Lưu Hương bước trên lối đi đầy đá vụn, xuyên qua vườn sau, trong vườn chẳng có cây cỏ bông hoa gì đặc biệt cả, một mái đình cùng những phiến đá trong vườn gợi cảm giác tuy u nhã nhưng có vẻ cổ xưa, đậm bạc. Cả hai người sánh vai bước đi, chẳng ai nói lời nào, chừng như con người khi thăng đến một địa vị nào đó, tự nhiên sẽ trở nên một người không nhiều lời.

Gió buổi sáng mùa Thu không lạnh lắm, trời xanh cao vút, cả hai bước vào một khu rừng trúc xanh rờn, những hạt sương còn đọng trên lá trúc, tựa như những hạt trân châu khảm trên ngọc phỉ thúy. Cuối rừng trúc tiếp giáp với dãy núi nhiều ngọn, trên vách núi phủ đầy rêu xanh có một cánh cửa sắt cổ, trông rất nặng nề kiên cố.

Tiết Y Nhân mở cửa, nói:

- Mời hương soái, lão phu dẫn đường.

Đằng sau cánh cửa sắt là một thạch đạo dài, tăm tối, khí lạnh bao trùm thấm vào da thịt. Tiết Y Nhân chờ Sở Lưu Hương bước vào, liền lập tức đóng chặt cửa lại, để lại bên ngoài cửa mọi ánh sáng và hơi ấm. Bốn bề chột lảng xuống không chút tiếng động.

Nếu muốn giết người, nơi đây đúng là một chỗ lý tưởng.

Song Sở Lưu Hương chẳng chút lo sợ, chừng như chàng rất tin tưởng Tiết Y Nhân. Vị lão nhân kia mới gặp chàng lần đầu, đã dẫn đến nơi bí mật quan trọng này, chàng cũng chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên gì cả.

Thạch đạo chuyển qua mấy khúc quanh thì đến một hang động sâu trong lòng núi.

Vách đá trong hang có gắn đèn bằng đồng, dưới ánh đèn âm u, chỉ thấy bốn bề hang động là những thạch án, trên mỗi thạch án có đặt những hộp sắt đen sì. Trên thạch án ngay giữa hang là chiếc hộp sắt vừa dài vừa hẹp, bên trong hẳn chứa những bảo kiếm của Tiết Y Nhân, nhưng còn những hộp sắt chung quanh thì chứa thứ gì ?

----- O0o-----

Tiết Y Nhân tay sờ hộp kiếm, cơ hồ như quên mất Sở Lưu Hương đang đứng cạnh, mọi suy nghĩ tập trung vào nơi chứa kiếm, không còn biết đến ngoại vật chung quanh.

Sở Lưu Hương bỗng nhận ra vị lão nhân này như hoàn toàn thay đổi.

Lúc chàng mới nhìn thấy Tiết Y Nhân lần đầu, chỉ cảm thấy ông phong độ ưu nhã, ung dung như một bậc trí giả không cầu danh lợi, chẳng khác một danh sĩ chán ghét hồng trần, thoái ẩn nơi sơn lâm, thần thái tuy có phần lạnh nhạt, nhưng chắc chắn không hiện nét bẽn lẽn khiến người bất an.

Lúc này Sở Lưu Hương cùng Tiết Y Nhân sánh vai bước trên lối đi rộng không đầy ba thước, chàng chẳng cảm thấy chút sợ hãi nào, cũng như đi bộ chung với một lão nhân bình thường.

Nhưng bây giờ, kiếm chưa xuất vỏ, Sở Lưu Hương đã cảm thấy luồng kiếm khí kè bên toát ra lạnh thấu xương, mà hiển nhiên không phải phát xuất từ thanh "kiếm".

Luồng kiếm khí ấy toát ra từ chính bản thân Tiết Y Nhân!

Tại nơi đây, ông không còn là một lão nhân trò chuyện cùng con cái, một khi bước chân vào thạch đạo, ông biến trở lại một vị danh hiệp năm xưa từng hô hoán giang hồ, ân cừu sáng khoái!

Nơi đây chẳng những chứa kiếm, mà còn tàng trữ những kỷ ức thuở xưa của ông, do đó ông cấm tuyệt bất cứ ai cũng không được vào đây.

Thế tại sao Tiết Y Nhân lại dẫn Sở Lưu Hương vào đây ?

----- O0o-----

Tiết Y Nhân từ tốn mở nắp hộp, lấy ra một thanh kiếm.

Hình dạng kiếm trông tầm thường, cũ xưa, thân kiếm mang màu đen có ánh xanh lục, chẳng có ánh sáng ngời chói mắt, chỉ có điều Sở Lưu Hương đứng cách xa ngoài bảy, tám thước, đã cảm thấy hàn khí thấm qua da thịt.

Tiết Y Nhân vừa búng nhẹ, thân kiếm phát ra tiếng ngân vang.

Sở Lưu Hương buột miệng khen:

- Hảo kiếm!

Tiết Y Nhân mục quang chuyển động:

- Hương soái có nhận ra thanh kiếm này chẳng ?

Sở Lưu Hương chậm rãi nói:

- Năm xưa, chúa Trung Hưng Chu Thắt là cha con Thái Khang và Thiệu Khang, chiêu tập thợ rèn nổi danh trong thiên hạ, hợp luyện đồng từ tám phương, mười năm mới được một thanh kiếm, đây chính là Bát Phương Đồng Kiếm!

Tiết Y Nhân nói:

- Hảo nhãn lực.

Ông lên tiếng khen nhưng sắc mặt chẳng chút biểu hiện, lại lấy ra một thanh kiếm khác.

Kiếm này mang bọc da hoa mỹ, chuôi kiếm nạm đá xanh viền vàng,

cả thân và chuôi kiếm tuy bọc vàng nhưng có màu đồng đen.

- Còn thanh kiếm này ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Xưa nay bậc chúa xưng hùng, đều sở hữu danh kiếm, Thiếu Khang luyện Bát Phương Đồng Kiếm, Chuyên Húc có "Họa Ảnh", "Đăng Không", Thái Giáp có kiếm "Văn Quang", Võ Đình mang thanh "Chiếu Đảm"...

Chàng cười nhẹ:

- Thanh kiếm này chính là Chiếu Đảm, song tên nhà luyện kiếm đã bị người đời sau tô điểm thêm mà che mắt.

- Hay, hảo nhãn lực!

Gương mặt Tiết Y Nhân vẫn lạnh nhạt không thay đổi, nhưng trong mắt đã hiện lên ý tán thưởng, qua một lúc, ông lại từ từ lấy ra một thanh kiếm nữa.

Thanh kiếm này có vỏ bọc bằng da cá sa đen, miệng vỏ bịt đồng tía, trường kiếm vừa xuất khỏi vỏ nửa phân, đã ngời lên ánh xám xanh sắc lạnh, bốc lên ngang chân mày.

Tiết Y Nhân tay cầm kiếm, mục quang hình như càng sáng hơn.

Ông chăm chú nhìn, im lặng rất lâu, mới nói từng chữ:

- Hương soái xem thử đây là thanh kiếm nào.

Sở Lưu Hương cũng chăm chú nhìn trường kiếm khá lâu, mới từ từ lên tiếng:

- Đây là thanh Vô danh kiếm.

Tiết Y Nhân nhướng đôi chân mày hỏi:

- Vô danh kiếm ?

- Đúng vậy, vô danh chi kiếm, tuy nhiên kiếm tuy vô danh, người lại hữu danh.

- Lời này là ý gì ?

- Tiền bối có biết Can Tương Mặc Da ?

- Can Tương Mặc Da thuộc thần binh cổ khí, lão phu tuy chưa được thấy, song cũng đã từng nghe.

Sở Lưu Hương cười nhẹ:

- Can Tương Mặc Da chỉ là tên của một đôi vợ chồng, nhưng trăm năm sau đó, nói đến tên thì người sau chỉ biết kiếm mà chẳng ai nhớ người.

Chàng không chờ Tiết Y Nhân mở miệng, liền nói tiếp:

- Việt vương bảo Âu Dã Tử luyện ngũ kiếm, đó là Thuần Câu, Trảm Lự, Hào Tào, Ngự Trường, Cự Khuyết. Sở vương sai Hồ Phong Tử cầu được tam kiếm, ấy là Long Uyên, Công Thị, Thái A Bao đời truyền đến nay, nói đến tám thanh kiếm này không ai là không biết,

song có mấy kẻ biết đến hai vị Âu Dã Tử và Hồ Phong Tử ?

- Đúng thế, trong võ lâm chẳng có mấy người nhớ được Âu Dã Tử.

- Thanh kiếm trong tay tiền bối tuy vô danh, nhưng người có thể dùng kiếm này đều chẳng phải kẻ thường.

- À! Vì sao ?

- Bởi vì thanh kiếm này sắc bén thấu lộ, sát khí ép người, nếu chẳng phải tuyệt đại cao thủ với thân thủ hơn người thì không đủ khả năng kiềm chế kiếm này, chỉ e còn ngược lại bị kiếm hại thân.

Sở Lưu Hương ngưng một chút, và nói tiếp:

- Nếu đôi mắt vẫn bối không nhầm, thanh kiếm này chắc là vật đeo bên mình của tiền bối lúc tung hoành giang hồ thuở trước.

Sở Lưu Hương nói câu này là hàm ý tán dương Tiết Y Nhân, cả hai nhìn nhau mỉm cười, trong lòng bất giác cùng nảy sinh vài phần kính trọng lẫn nhau.

Tiết Y Nhân nói:

- Giang hồ truyền ngôn quả không ngoa, kiến thức và nhãn lực của hương soái quả nhiên phi phàm, thế nhưng hương soái có biết các hộp sắt đặt bốn phía chứa thứ gì bên trong chăng ?

- Được xếp chung với danh kiếm hẳn không phải vật tầm thường.

Tiết Y Nhân mở nắp một chiếc hộp, bên trong có một trường bào. Áo trắng đã hơi ngả màu vàng, nhìn vào khắc biết áo đã nằm đây nhiều năm.

Tiết Y Nhân cầm áo giũ xuống, Sở Lưu Hương mới phát hiện ra phía trước ngực áo có một vết máu, nhìn tựa như một con rắn độc màu đỏ nằm uốn khúc trên áo.

Tiết Y Nhân chậm rãi nói:

- Hương soái có biết chiếc áo này nhuộm máu của ai chăng ?

Mắt ông tuy chăm chăm nhìn vết máu trên áo, nhưng chừng như đang nhìn về một nơi rất xa xôi, qua một lúc khá lâu, mới điểm nụ cười nhẹ:

- Chuyện này xảy ra đã lâu lắm, e rằng hương soái chưa từng nghe đến tên của nhân vật này, nhưng ba mươi năm trước, Sát Thủ Vô Thường Phỉ Hoàn chẳng phải là hạng tầm thường.

Sở Lưu Hương nghiêm túc đáp:

- Vãn bối tuy tuổi trẻ hiểu cạn, song cũng biết đôi Vô Thường Câu trong tay Sát Thủ Vô Thường đã đánh bại khắp Đại Nam thất tỉnh, nhưng không hề biết người này chết dưới tay tiền bối.

- Chuyện ấy xảy ra tại Câu Lô Sơn...

Thần sắc Tiết Y Nhân như trở về quá khứ xa xưa kia, ông chậm rãi kể chuyện.

Trước mắt Sở Lưu Hương phẳng phất như trải ra một bức tranh thê lương hiu hắt.

Câu Lô Sơn, ánh hoàng hôn nhuộm trời Tây đỏ như máu.

Tiết Y Nhân một thân áo trắng như tuyết, đứng đơn độc trong gió lạnh, nhìn Sát Thủ Vô Thường từ trên núi đi xuống.

Sau đó kiếm quang lóe lên.

Máu tươi bắn ra, điểm nhẹ trên thân áo trắng, nhẹ như những cánh hoa mai rơi rụng trên mặt tuyết.

Tiết Y Nhân từ tốn nói:

- Đến nay ba mươi năm tuế nguyệt tuy đã tàn tạ, nhưng máu của những kẻ ấy vĩnh viễn vẫn không mất.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Máu của họ ? Không lý trong những hộp sắt này...

Tiết Y Nhân lạnh lùng đáp:

- Hương soái chẳng lẽ không hiểu ba chữ "Huyết Y Nhân" do đâu mà có sao ?

Sở Lưu Hương đưa mắt nhìn những hộp sắt xếp đầy tứ phía trong hang động, chàng nghĩ đến mỗi hộp đều chứa một chiếc áo trắng như tuyết, mỗi chiếc áo đều vấy máu của một người, mỗi vết máu hàm chứa một câu chuyện đáng sợ, mà mỗi câu chuyện hẳn đều có một cuộc huyết chiến kinh tâm động phách...

Quỷ Luyện Hiệp Tình

Hồi 4

Kỳ Ngộ Mỹ Nhân

Nghĩ đến đó, Sở Lưu Hương bỗng cảm thấy rờn rợn.

Mục quang Tiết Y Nhân sắc như dao, ông gần từng chữ một:

- Người không phạm ta, ta không phạm người, nhược bằng người phạm ta, tất kiếm hạ vô tình! Thanh kiếm này đây, đã uống máu tươi của không biết bao nhiêu người.

Kiếm quang ngời lên, đột nhiên xẹt như điện đâm thẳng đến Sở Lưu Hương!

---- O0o----

Lúc gặp Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng, Sở Lưu Hương vẫn tưởng kiếm pháp của y đương thời là thần tốc vô song. Khi gặp Sứ Nhất Phàm, chàng mới thấy Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng chưa phải là thiên hạ đệ nhất khoái kiếm. Đến lúc thấy gã khờ, Sở Lưu Hương lại cảm thấy kiếm pháp của Sứ Nhất Phàm không có gì đặc biệt nữa. Nhưng ngay lúc này, Sở Lưu Hương cuối cùng mới thấy một "khoái kiếm" chân chính!

Thế kiếm của Tiết Y Nhân hoàn toàn vô ảnh vô hình, không ai nhìn rõ ông xuất thủ ra sao, từ đâu xẹt ra. Sở Lưu Hương hiển nhiên cũng không hề tránh né.

Nhưng thế kiếm nhanh như chớp, mạnh như sấm kia vừa đến cách yết hầu Sở Lưu Hương nửa tấc bỗng ngưng ngay, lúc dừng cũng nhanh như lúc xuất phát, đột ngột như nhau, cùng khiến người không nắm bắt được, không kịp suy nghĩ, chỉ động tác "dừng" này càng khiến Sở Lưu Hương thêm giật mình.

Tiết Y Nhân hẳn chưa xuất toàn lực khi phát chiêu kiếm này, nếu không thì chẳng thể dừng lại kịp. Chưa dùng hết sức mà đã uy hiếp như thế, nếu sử toàn lực thì chắc đối phương không xong!

Tiết Y Nhân nhìn Sở Lưu Hương, chừng như có chút kinh ngạc.

Kiếm đến trước yết hầu Sở Lưu Hương, chẳng những thần sắc chàng không đổi, mà đến mắt cũng không chớp, người trẻ tuổi này xem ra có một định lực "nhìn Thái sơn sụp, mặt chẳng đổi sắc", chỉ phần đảm lượng này đã tiềm ẩn khí phách của bậc tông chủ.

Mũi kiếm tuy chưa đâm vào yết hầu Sở Lưu Hương, nhưng kiếm khí lạnh buốt đã xuyên qua da thịt, chàng rung mình nhưng trên mặt vẫn

không đổi sắc, bởi đây chẳng phải lần đầu chàng bị người dí kiếm vào cổ họng. Tuy nhiên chàng cũng biết lần này thế kiếm nhanh hơn những lần trước rất nhiều, nếu mũi kiếm đã đến yết hầu, thì trên đời này không ai có thể tránh được!

Tiết Y Nhân lạnh lùng nhìn Sở Lưu Hương:

- Các hạ có phải đến vì kiếm của ta chẳng ?

Sở Lưu Hương cười đáp:

- Tiền bối nghĩ rằng văn bối muốn trộm kiếm ?

Tiết Y Nhân trầm giọng:

- Danh tiếng của Sở hương soái, lão phu biết đã lâu.

- Nếu vậy tiền bối nên biết rằng văn bối chưa bao giờ trộm đồ của bằng hữu.

- Việc gì cũng có ngoại lệ, có thể lần này là ngoại lệ của các hạ.

- Tại sao lần này văn bối có ngoại lệ ?

- Các hạ hiểu biết về kiếm rất nhiều, và cũng rất thích kiếm, phải chẳng ?

Sở Lưu Hương lại cười:

- Đúng vậy, văn bối rất thích kiếm, cũng như thích rượu thịt, nhưng văn bối chưa hề nghĩ đến việc trộm heo trộm chó.

Tiết Y Nhân gần giọng:

- Nếu vậy các hạ đến đây vì có gì ?

Sở Lưu Hương điềm nhiên đáp:

- Văn bối không thích tiếp chuyện với người đang chĩa kiếm vào yết hầu của văn bối.

- Các hạ muốn lão phu đâm thẳng kiếm này à ?

Sở Lưu Hương cười lớn:

- Tiết Y Nhân nếu là kẻ kè kiếm đâm người, thì coi như văn bối nhìn làm tiền bối, nếu đã nhìn làm thì có chết vì kiếm của tiền bối cũng kè như là văn bối có mắt không trông, nào dám oán trách.

Tiết Y Nhân ngưng thần nhìn Sở Lưu Hương một lát, mới chậm rãi nói:

- Các hạ từ trước đến nay chưa từng nhìn làm người à ?

- Nếu văn bối để cho người cầm kiếm đứng cạnh mình, thì chắc chắn không làm.

Tiết Y Nhân ngưng mặt cả cười:

- Được lắm, Sở Lưu Hương quả nhiên có đảm lượng, danh bất hư truyền!

"Soạt" một tiếng, kiếm được tra vào vỏ.

Tiết Y Nhân mỉm cười:

- Nhưng nếu nói Sở Lưu Hương vì Hoa Kim Cung mới đến Thi gia

trang thì nói sao lão phu cũng không tin được.

Sở Lưu Hương cười nói:

- Đến văn bối cũng không tin.

Nụ cười của Tiết Y Nhân từ từ biến mất:

- Hương soái đến Thi gia trang, phải chăng muốn mượn Hoa Kim Cung dẫn dắt đến tìm lão phu ?

- Tiết đại hiệp đã thoát ẩn rừng sâu, muốn gặp người phi thường, đành phải dùng thủ đoạn không bình thường.

Tiết Y Nhân đảo mắt hỏi:

- Tại sao hương soái cần kíp phải gặp lão phu ?

Sở Lưu Hương trầm ngâm giây lát:

- Độ ba, bốn năm về trước, trên giang hồ bỗng xuất hiện một nhóm sát thủ chuyên nghiệp.

- Sát thủ chuyên nghiệp ?

- Phải, những kẻ này không mần trái phải, bất phân thiện ác, hành nghề sát nhân, bất luận ai trả đúng giá tiền thì bọn họ sẽ giết người theo ý khách hàng!

Sở Lưu Hương thở dài, nói tiếp:

- Họ giết bất kỳ ai, hắc, bạch đạo hai phía đều có nạn nhân, đến những kẻ không dính dáng trong võ lâm cũng không từ, cũng bởi thế, văn bối mới thấy bọn chúng đáng ghét và đáng sợ hơn cả bọn cường đạo sát nhân phóng hỏa, vì bọn cường đạo chí ít cũng chọn đối tượng mà ra tay.

Tiết Y Nhân thay đổi nét mặt:

- Trên giang hồ có hạng người như vậy, mà ta chẳng nghe phong thanh chi cả ?

- Tổ chức này hành sự rất ẩn mật, nếu bọn chúng không tìm đến văn bối thì văn bối cũng không hay biết gì về họ cả.

Tiết Y Nhân cười nói:

- Bọn chúng nếu tính giờ trò với hương soái, chỉ e đã sắp đến ngày tàn của chúng.

Sở Lưu Hương cười gượng gạo:

- Tổ chức này bây giờ tuy có kẻ chết, người bị thương, không còn tác quái, nhưng thủ lĩnh của chúng đến nay vẫn tiêu dao tự tại.

- Thủ lĩnh của bọn chúng là ai ?

- Đến giờ văn bối vẫn không biết người đó là ai, chỉ biết y chẳng những cơ trí hơn người, mà kiếm pháp rất cao!

Tiết Y Nhân mỉm cười:

- Vì thế hương soái hoài nghi kẻ này là lão phu ?

Sở Lưu Hương cũng mỉm cười:

- Nếu chẳng vì thế, văn bối cũng không tìm đến đây.

Mục quang Tiết Y Nhân sáng ngời:

- Hương soái bây giờ đã dò ra chưa ?

- Lúc này tiền bối xuất thủ, quả thực có đến bảy phần giống kiếm pháp của người trong tổ chức ấy.

Tiết Y Nhân trầm giọng:

- Nói như thế, các hạ cho rằng lão phu chính là thủ lĩnh kia ?

Sở Lưu Hương cười đáp:

- Nếu tiền bối là người ấy, thì chiêu kiếm khi này đã không dừng lại.

---- O0o----

Tiết Y Nhân không nói lời nào, từ từ xoay mình đặt trường kiếm vào hộp, chỉ thấy vai ông khẽ lay như thể tâm tình đang kích động, qua một lúc sau, ông lên tiếng:

- Các hạ có biết vì sao đến nay lão phu vẫn chưa giết chết Tả Khinh Hầu ?

Câu hỏi đột ngột làm Sở Lưu Hương bất giác ngẩn người.

Cũng may Tiết Y Nhân không chờ chàng trả lời bèn nói tiếp:

- Chỉ vì trong đời ta chẳng những rất ít bằng hữu, đến kẻ thù cũng không nhiều, nhất là một kẻ thù như Tả Khinh Hầu, nếu ta giết mất lão ấy thì cuộc đời càng thêm tẻ nhạt.

Sở Lưu Hương tuy không nhìn thấy mặt Tiết Y Nhân, nhưng nhìn tám lưng ốm gầy, mái tóc bạc trắng của ông, lòng chàng bỗng trở dậy một cảm giác thê lương, chàng thở dài:

- Cổ lai anh hùng đa tịch mịch [xưa nay bậc anh hùng thường cô quạnh]... thói thường con người lúc đang ở dưới thấp lúc nào cũng muốn trèo lên cao, song càng lên cao thì càng ít người theo kịp, đến khi phát hiện ra trên đỉnh cao chỉ còn một mình người ấy, muốn quay lại có khi không kịp nữa.

Tám lưng thẳng đứng của Tiết Y Nhân chợt như còng xuống đôi chút, ông trầm mặc một lát, bỗng thở dài bảo:

- Lão phu đã già, một người đến lúc gần chết, thường muốn thanh toán hết mọi ân oán bên mình, để tránh phải mang theo vào quan tài.

Sở Lưu Hương im lặng, bởi chàng không biết phải nói gì.

Tiết Y Nhân nói:

- Do đó lão phu đã cùng Tả Khinh Hầu ước định vào đêm trừ tịch năm nay sẽ quyết đấu một trận sinh tử, đó chẳng những là trận quyết đấu giữa hai ta, mà còn là trận quyết đấu giữa Tiết gia và Tả gia! Bởi vì mối thù giữa hai gia tộc chúng ta đã chồng chất hơn trăm năm, đến độ chẳng ai còn nhớ rõ nguyên nhân.

Sở Lưu Hương biến sắc:

- Tại sao Tả Khinh Hầu không nói cho tại hạ biết ?

Chàng chợt hiểu vì sao Tả Khinh Hầu muốn gấp rút gả con gái cho Đình gia, vì gả con xong thì con gái chẳng còn thuộc nhà họ Tả, không cần phải vướng vào vòng huyết chiến sinh tử này. Tấm lòng của Tả Khinh Hầu lo cho con gái thực chu đáo vô cùng.

Tiết Y Nhân bỗng quay lại chăm chú nhìn Sở Lưu Hương:

- Ta vẫn tưởng họ Tả đã cho hương soái biết, nên hương soái mới đến Tùng Giang Phủ để tương trợ, mới tìm cách thăm dò hư thực của ta.

Sở Lưu Hương nói:

- Bởi thế tại hạ mới tìm cách trộm kiếm của tiền bối, cũng như khi đấu với hồ tốt nhất nên tìm cách bề rảng nó trước.

Chàng cười nhẹ, điềm đạm nói tiếp:

- Nhưng Sở Lưu Hương dù có là hạng người như thế, thì Tả Khinh Hầu chắc chắn không phải như thế, bằng không họ Tả chẳng xứng là đối đầu của Tiết Y Nhân!

- Sở Lưu Hương nếu là hạng người như thế, thì xem như lão phu nhìn lầm các hạ, chỉ tự trách mình có mắt không trông, chẳng trách được ai, phải không ?

Câu nói này chính là câu nói Sở Lưu Hương vừa nói với ông khi nãy. Sở Lưu Hương nhìn gương mặt lạnh nhạt của Tiết Y Nhân, bỗng cảm thấy ấm lòng, bởi chàng đã nhìn ra rằng vị lão nhân này kỳ thực bên trong không lạnh lùng như bề ngoài.

Chàng thờ thở dài, hỏi:

- Cuộc quyết đấu đêm trừ tịch của hai vị chẳng lẽ ở thế phải đấu hay sao ?

Tiết Y Nhân im lặng giây lát, chợt điểm một nụ cười:

- Chắc bây giờ cá chín rồi, chúng ta hãy đi ăn trước rồi nói sau.

---- O0o----

Sở Lưu Hương chẳng phải là một tửu quỷ như Hồ Thiết Hoa, bình nhật ban ngày chàng rất ít khi uống rượu, chỉ khi nào tâm tình đặc biệt cao hứng, hay lúc phiền não rất nhiều mới phá lệ. Hôm nay là một ngày chàng phá lệ.

Song chàng cũng không rõ hôm nay mình cao hứng, hay đang buồn rầu ? Trong trí đang chứa rất nhiều chuyện phức tạp, chàng cần phải ngồi xuống suy nghĩ cặn kẽ mới được. Chưa suy nghĩ thấu đáo, thì chàng quyết không làm gì cả.

Cá lư nướng rất vừa, nhưng Sở Lưu Hương nghĩ chẳng phải do Thi thiếu phu nhân làm, bởi trên tay cô chẳng có vết dầu nào cả.

Sở Lưu Hương đã gặp khá nhiều nữ nhân không biết nấu ăn, nhưng

họ lại rất thích cố ý trốn trong bếp, để đem đồ ăn dọn lên rồi bảo "nấu không ngon lắm, xin châm chước cho". Làm như thế để người khác tưởng rằng đồ ăn do họ nấu, bởi vì chính họ cũng biết điều đó làm đẹp mặt cho mình, và cho cả phu quân của mình nữa.

Chàng thường cảm thấy trò này thực đáng cười, đôi khi muốn hỏi những nữ nhân ấy, "nếu cô cảm thấy không biết nấu ăn là bị cười chê, sau này trước không lo học?"

Thi thiếu phu nhân quả nhiên vừa nhoen miệng cười vừa nói:

- Cá nường sợ không vừa lắm, hương soái xin đừng cười chê.

Sở Lưu Hương chưa kịp mở miệng, Tiết Y Nhân đã thông thả xen vào:

- Đến luộc trứng mi còn chưa biết, con cá này chắc chắn không phải mi nấu...

Ông chưa nói hết thì Thi thiếu phu nhân đã đỏ mặt bỏ chạy vào trong.

Hoa Kim Cung cười khanh khách nói:

- Chẳng ngờ thân gia ông cũng có lúc nói đùa, hẳn là do gặp hương soái nên tâm tình đặc biệt vui, vậy là phải cảm ơn tôi mới phải.

Tiết Y Nhân nói:

- Đúng rồi, chờ Thi cử nhân đến, nhất định lão phu sẽ tạ một chén rượu.

Hoa Kim Cung chưng hửng, miễn cưỡng cười nói:

- Hương soái ngồi chơi, tôi ra hậu viện tìm thân gia mẩu đàm đạo.

Tiết Y Nhân chờ Hoa Kim Cung đi khuất, mới thở dài nói:

- Bà ấy cũng chịu nghe lời lão phu, thực chẳng phải dễ.

Sở Lưu Hương cười gật đầu:

- Thực không dễ.

Tiết Y Nhân nâng chén cười nói:

- Nếu không mời nữ nhân đi chỗ khác, bọn nam nhân chúng ta làm sao uống rượu cho thống khoái được, nào, cạn chén đi.

Sở Lưu Hương uống cạn một chén, bỗng than dài:

- Nếu chẳng vì mối thù giữa hai gia tộc, tiền bối và Tả Khinh Hài chắc đã thành hảo bằng hữu.

Tiết Y Nhân nghe xong sắc mặt đột biến:

- Hương soái vốn là bằng hữu của Tả Khinh Hài, nay cũng là bằng hữu của lão phu, chỉ mong hương soái hiểu rõ một điều... cừu hận giữa Tiết gia và Tả gia, không ai hóa giải được.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Tại sao?

Tiết Y Nhân trầm giọng:

- Hương soái có biết trong một trăm năm qua Tiết gia đã có bao nhiêu người bị chết bởi tay của Tả gia chăng ?
- Có phải so với số người Tả gia chết vì tay của Tiết gia cũng không hơn không kém ?
- Đúng vậy, cũng chính vì thế mà hận thù giữa hai nhà càng chất cao, trừ phi một bên chết hết cả, bằng không đừng hòng ai hóa giải được.

Sở Lưu Hương nghe đến lạnh mình, chẳng biết nói sao.

Đột nhiên có tiếng người la lớn:

- Hay nhỉ ? Các người ăn tiệc ngon thế, cũng không kêu Tiểu Bảo. Một bóng người chạy xông vào, thì ra là gã "điên" Tiết Bảo Bảo. Hôm nay gã mặc một bộ y phục màu đỏ, trên có thêu hình con rùa xanh.

Sở Lưu Hương phát hiện gã như hoàn toàn không nhận ra chàng, vừa ngồi xuống đã dõn cả đĩa cá đến trước mặt, đưa tay bốc ăn.

Tiết Y Nhân nhú mày, cười gượng nói:

- Đây là xá đệ Tiểu Nhân, hử... hử...

Tiết Bảo Bảo miệng nhai đầy cá, vừa cố nuốt vừa cười nói:

- Tiết Y Nhân là đại hiệp khách, Tiết Tiểu Nhân lại là đại thực khách; Tiết Tiểu Nhân từ nhỏ tuy đánh không lại Tiết Y Nhân, nhưng nói đến chuyện ăn thì Tiết Y Nhân chắc chắn phải chạy dài.

Tiết Y Nhân nổi giận nạt:

- Ai kêu mi đến đây ?

Tiết Bảo Bảo cười hi hi đáp:

- Chỗ này cũng là nhà của Tiểu Bảo, tại sao không đến được, đại ca mắng Tiểu Bảo ngu đần, không ra gì cũng được, nhưng không thể nói Tiểu Bảo chẳng phải con của Tiết lão gia.

Tiết Y Nhân thở dài thườn thượt, lắc đầu nói:

- Hương soái chớ chấp, hử vốn chẳng phải như thế này, cách đây bảy, tám năm, chẳng hiểu vì sao đột nhiên... đột nhiên hử biến đổi. Sở Lưu Hương trong lòng than thầm, "nhà ai cũng có một pho kinh khó niệm". Bậc danh hiệp này cũng như bao nhiêu người bình thường khác, cũng chịu phiền não và bất hạnh, chẳng qua những điều này đã bị hào quang sáng ngời của ông che mất, nên chúng nhân chỉ nhìn thấy danh vọng của ông, mà quên đi rằng nơi nào có ánh sáng tất có cả bóng tối.

Ban đầu Sở Lưu Hương đến đây quả thực vì chàng có ý tìm tung tích vị thủ lĩnh thần bí của tổ chức sát thủ kia, song bây giờ mục đích của chàng đã thay đổi.

Tả Khinh Hầu là hảo bằng hữu của chàng, nhất định chàng phải giải

quyết vấn đề này cho họ Tả, vả lại, chuyện "mượn xác hoàn hồn" thực là hi hữu, khó tin.

Sở Lưu Hương cũng muốn làm sáng tỏ vụ này, trước khi đến Tiết gia trang chàng có rất nhiều điều muốn nói với Tiết Y Nhân.

Nhưng lúc này chàng lại đổi ý, bất chợt chàng nhận thấy sự việc này bên trong hẳn còn nhiều chỗ đáng ngờ, do đó chàng quyết định tạm thời không nói gì cả.

Tiết Y Nhân cũng không cố lưu chàng lại, chỉ hẹn ngày giờ gặp lại, sau đó thân hành tiễn chàng ra cổng, chờ đi khuất mới quay vào.

Tiết Bảo Bảo thì nấp sau cửa cười khúc khích.

---- O0o----

Sở Lưu Hương không ngồi xe, cũng không cỡi ngựa, chàng vẫn nhận thấy đi bộ giúp đầu óc tỉnh táo, mà lúc này chàng cần nhất là một bộ óc tỉnh táo.

Nhưng chàng đã phát hiện ra điều gì ? Suy tính việc gì ? Chẳng ai biết!

Ánh nắng thu chiếu trên thân mình, nhẹ êm và ấm áp như bàn tay người tình, khiến người cảm thấy dễ chịu vô cùng, mùa thu đúng là mùa thích hợp cho việc đi bộ.

Tuy nhiên chưa đi được bao xa, Sở Lưu Hương phát hiện phía sau có người bám theo chàng, người này cỡi một con lừa đen, đầu đội nón che nắng rất to, lại cúi cúi gằm mặt, chừng như sợ kẻ khác nhận diện.

Sở Lưu Hương làm ra vẻ như không biết có người theo sau, kẻ này dần dà bạo dạn hơn, mỗi lúc tiến đến gần hơn.

Sở Lưu Hương cười thầm, kẻ này chắc mới ra giang hồ, nếu không sao cả gan theo dõi chàng giữa ban ngày như vậy ?

Gần đến giữa trưa, Sở Lưu Hương nhìn thấy Tú Dã Kiều trước mặt. Trên cầu một phụ nhân áo xanh đang ngóng nhìn cả hai đầu cầu, đầu trùm khăn xanh, hai tay giữ chặt khăn, hiển nhiên cũng sợ kẻ khác nhận diện.

Tuy nhiên Sở Lưu Hương vừa nhìn đã biết bà là ai.

Người cỡi lừa thấy Sở Lưu Hương bước lên cầu, bèn trốn sau một cây, nhưng lộ nửa mặt ra theo dõi bằng một bên mắt, nón đã giở ra sau. Chừng như y tưởng rằng chỉ mình mới có mắt, còn người khác mù mắt cả.

Sở Lưu Hương dường như cũng hóa ra mù.

Phụ nhân áo xanh đứng trên cầu dĩ nhiên là má Lương, gương mặt già nua nhăn nheo của bà, chẳng biết vì bị gió thổi, hay vì sợ đến tái xanh.

Vừa nhìn thấy Sở Lưu Hương, bà vội bước đến, thở phào nói:

- Cảm ơn trời đất, rốt cuộc người cũng đến.

Sở Lưu Hương nói:

- Lão mẫu tưởng tại hạ nói gạt hay sao ?

- Người có phép cho ta gặp Nhân nhi sao ? Chỉ cần gặp mặt nó một lần, ta... ta chết cũng cam tâm.

- Nếu lão mẫu có thành ý, tự nhiên sẽ gặp!

- Dĩ nhiên ta có thành ý, Quan Âm Bồ Tát...

Sở Lưu Hương không để bà nói hết câu, vội ngắt lời:

- Được rồi, vậy ba ngày nữa lão mẫu trở lại đây, đừng đến lúc giữa trưa, chờ trời tối hãy đến.

Má Lương giật mình nói:

- Ba ngày nữa ? Ba ngày nữa à ?

Sở Lưu Hương nghiêm mặt:

- Việc này phải chọn ngày, không gấp được, lão mẫu có lòng thành, ba ngày không chờ được sao ?

Má Lương bị chàng dụ đi rất dễ dàng.

Sở Lưu Hương tuy biết làm thế cũng tội nghiệp má Lương, nhưng thời gian trong ba ngày sắp tới rất quan trọng.

Qua ba ngày sau, mọi việc sẽ thay đổi.

Đột nhiên có tiếng chuông ngựa dồn dập.

Người cỡi lừa đen bỗng ra roi phóng đến sau lưng Sở Lưu Hương, đột nhiên trở tay quất một roi nhắm vào gáy chàng.

Ngọn roi dài tung ra giữa không trung, phát ra tiếng xé gió.

Sở Lưu Hương không ngoảnh đầu, chỉ đưa tay bắt lấy ngọn roi, hô lớn:

- Xuống đi!

Chàng giật roi, thân hình kẻ kia bay lên, lộn vòng trên không, đáp xuống thành cầu, nón che nắng rơi mất, để lộ ra một khuôn mặt dài như mặt ngựa.

Kẻ này hóa ra là Thi thiếu phu nhân.

Con lừa đen vẫn chạy đến đầu cầu bên kia mới dừng lại, cạ cổ vào trụ cầu, cất tiếng hí nho nhỏ, bộ dáng trông có vài phần giống Thi thiếu phu nhân.

Sở Lưu Hương mỉm cười nói:

- Chẳng ngờ thiếu phu nhân giá lâm, xem chút đã đắc tội, xin thứ lỗi, thứ lỗi.

Thi thiếu phu nhân hậm hực nhìn chàng:

- Người chớ nhiều lời khách sáo, ta hỏi này, người tính giở trò gì đây ?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Tại hạ có gan bằng trời cũng không dám động đến thiếu phu nhân.

Thi thiếu phu nhân đỏ mặt, lớn tiếng:

- Vậy người dụ má Lương ra đây làm gì ?

- Chẳng có gì, chỉ là nói chuyện.

- Sở hương soái đổi món lúc nào thế ? Từ bao giờ lại thích bắt chuyện với lão bà ?

- Nếu tại hạ không tìm lão bà nói chuyện, không lý thiếu phu nhân chịu cùng tại hạ nói chuyện vẫn ?

Thi thiếu phu nhân chăm chú nhìn Sở Lưu Hương, trong mắt bỗng hiện nét cười, đột nhiên cô quay đầu bỏ đi, trông vóc dáng cũng không tệ lắm, chỉ nhìn sau lưng vẫn có phong tư riêng biệt.

Sở Lưu Hương chỉ mong cô chớ quay đầu lại. Chẳng may là Thi thiếu phu nhân lại quay đầu, cười nói:

- Công tử muốn cùng ta trò chuyện, sau không cùng ta đi ?

Lần này Sở Lưu Hương thở dài thực sự, chàng nghĩ nếu có ai dám dùng câu thơ "đưa mắt một cười trăm nét xinh" để hình dung vị thiếu phu nhân này, chắc chàng sẽ đánh kẻ đó ngay.

Thi thiếu phu nhân chẳng những đang cười, còn liếc mắt nói:

- Công tử sợ gì ? Há sợ ta ăn thịt ư ?

Sở Lưu Hương lẩm bẩm:

- Cô nhìn như muốn cắn người ta.

- Công tử lẩm nhẩm gì đó ?

Sở Lưu Hương vội cười nói:

- Tại hạ không có nói gì cả, chỉ vì miệng đang bị rút gân.

Chàng thầm mong cái cổ của Thi thiếu phu nhân bắt chợt rút gân, để không quay đầu lại nữa, nhưng hình như cổ của cô rất linh hoạt, chẳng bao lâu cô lại quay đầu lại, cười nói:

- Công tử sao cứ đi theo sau lưng ta mà không đi cùng ?

Sở Lưu Hương chỉ còn nước bước lên phía trước, được một lúc chàng không dần được bèn lên tiếng:

- Thiếu phu nhân, chỗ nào cũng trò chuyện được mà.

Thi thiếu phu nhân liếc chàng một cái:

- Ta không phải họ Thiếu, mà là Tiết Hồng.

Qua một lúc cô lại chu môi:

- Này, công tử muốn trò chuyện, sao chẳng chịu nói gì ?

Sở Lưu Hương nhìn miệng cô, chỉ muốn bước đến nhét vào một cái bánh.

Chỉ tiếc Hồ Thiết Hoa không có đây, hẳn chắc dám làm như thế lắm.

Sở Lưu Hương ho hai tiếng, cười nói:

- Vị nhị thúc của cô thực lạ, cứ giống như trẻ nít, song kiếm pháp rất cao, tối hôm đó tại hạ nếu không tránh thực mau, xém chút nữa bị y đả thương.

Tiết Hồng cũng cười:

- May là công tử chạy mau, nhị thúc tôi trừ việc ăn ra, chỉ biết luyện kiếm, lúc bệnh điên mới phát, ông bức cha tôi động thủ, cả cha cũng suýt bị nhị thúc đâm trúng.

Sở Lưu Hương hình như sáng mắt thêm, vội hỏi:

- Sau đó thì sao ?

- Sau đó dĩ nhiên là cha tôi chế ngự được nhị thúc, nhị thúc tức lên càng điên cuồng hơn trước.

- Nghe lệnh tôn nói, y vốn không phải như vậy.

- Phải, nhị thúc đúng là luyện kiếm đến phát điên. Kiếm pháp của ông tuy rất khá, nhưng so với cha tôi dĩ nhiên còn thua xa, do đó ông càng cố sức luyện tập chỉ để thắng được cha tôi, luyện đến bỏ ăn bỏ ngủ, nhưng vẫn không sao bằng được. Có một ngày, đột nhiên nhị thúc giết chết nhị thẩm, bảo rằng nhị thẩm làm rận việc luyện kiếm, nhưng sau đó nhị thúc cũng hóa ra điên dại, cứ bảo mình chỉ có mười tuổi, vì tuổi quá nhỏ nên kiếm pháp mới thua cha tôi.

Sở Lưu Hương thở dài bảo:

- Khi một người thất vọng đến tột cùng, chỉ còn cách tự lừa dối mình, tuy nhiên y...

Tiết Hồng bỗng lên giọng uốn éo:

- Sao chúng ta lại nói chuyện nhị thúc làm gì ? Chẳng có chuyện khác để nói hay sao ?

Sở Lưu Hương sờ mũi, hỏi lại:

- Cô muốn nói chuyện gì, thì tại hạ nói chuyện đó!

Tiết Hồng lại liếc chàng một cái, che miệng cười nói:

- Một nam nhân gặp một nữ nhân, có rất nhiều chuyện nói, công tử chẳng biết sao ? Chẳng lẽ ta phải dạy công tử nữa à ?

Cô lại cười khúc khích:

- Nếu công tử cần người khác chỉ giáo, thì đâu phải phong lưu hiệp đạo Sở Lưu Hương nữa.

Sở Lưu Hương nghe đến bốn chữ "phong lưu hiệp đạo" càng thêm nhức đầu, chàng cũng vừa nhận ra Tiết Hồng đang dẫn chàng đi vào ngõ vắng quanh co, cuối đường là một khu rừng, dường như có vài căn nhà, chàng không dám nghĩ thêm đến đây sẽ xảy ra chuyện gì. Nhưng chàng muốn đi cũng không kịp nữa.

Tiết Hồng đã nắm lấy tay Sở Lưu Hương, cười nói:

- Ta dẫn công tử đến một nơi rất đẹp, công tử trả ơn ta bằng gì bây

giờ ?

- Tại hạ .. ừm... à... cái này...

Đột nhiên chàng hô lên:

- Thôi rồi, con lừa đen của cô biến đâu mất, mau trở lại kiếm thử!

Tiết Hồng cười khanh khách:

- Mất con lừa cũng không sao, ta có công tử, cần chi lừa nữa ?

---- O0o----

Nếu có người nói Sở Lưu Hương cũng biết đồ mất, chẳng những người khác không tin, mà chính chàng cũng khó tin, song lúc này mặt chàng quả có ửng lên một chút.

Có lẽ Tiết Y Nhân giết người quá nhiều, mới sinh hạ một cô con gái quý hóa như thế, ông chưa bị chọc tức đến chết được, kể cũng là chuyện lạ.

Tiết Hồng kéo tay Sở Lưu Hương chạy vào khu rừng phong.

Dưới ánh dương quang, cả khu rừng lá phong nhuộm đỏ như màu ráng chiều. Trong rừng phong có vài căn nhà nhỏ rất xinh, quanh cảnh như trong tranh vẽ.

Nơi đây đúng là chỗ hẹn họ lý tưởng của các đôi tình nhân.

Nếu lúc này bên cạnh Sở Lưu Hương chẳng phải là Tiết Hồng, thì chàng nhất định sẽ cảm thấy như mình đang lạc bước lên tiên, tiếc thay bây giờ chàng cảm thấy mình đang xui tận mạng!

Tiết Hồng một tay nắm tay chàng, tay kia đẩy cửa.

Sở Lưu Hương gượng cười hỏi:

- Đây... đây là nhà ai cô chưa rõ, sao lại tùy tiện đẩy cửa bước vào ?

Ngộ nhỡ bị người tưởng lầm là ăn trộm thì có phải oan uổng chẳng ?

Tiết Hồng nói:

- Kể nào dám coi ta là phường trộm cắp ?

- Bình thường thì không, nhưng cô đi cùng ta lại là chuyện khác, danh tiếng của ta không mấy tốt, e liên lụy đến cô đấy.

Chàng vừa nói vừa tính bài chuồn.

Nhưng Tiết Hồng nắm chặt tay chàng, cười bảo:

- Công tử chớ lo, nơi này cũng thuộc sản nghiệp của Tiết gia.

- Đất đai Tiết gia thực không ít.

- Chỗ này vốn là nơi nhị thức độc cư luyện kiếm trước khi phát điên, sau đó bỏ trống, nhị đệ ta lúc đi săn thường ghé đây, nhưng mấy hôm nay hấn đã đi...

Cô vừa nói vừa đẩy cửa, bỗng nghe tiếng người giận dữ la lớn:

- Kể nào dám bước càn vào đây?

Giữa tiếng la, một vật màu đen bay vèo ra, xốt qua đầu Tiết Hồng, rớt ngoài cửa đằng xa, thì ra là một chiếc giày.

Trong phòng trần thiết tuy đơn giản nhưng rất khéo, mặt đất trải một tấm da thú vừa dày vừa êm, bên trên có hai người hầu như trần truồng đang quần lấy nhau.

Tiết Hồng vừa mở cửa, nam nhân kia liền la lớn, cầm giày ném ra ngoài, nữ nhân kia vội kéo áo che thân, nhưng chưa kịp che cặp đùi trắng bóc, theo nhãn quang của Sở Lưu Hương thì cặp trường túc này quả là đệ nhất lưu!

Gã nam nhân kia hẳn còn khá trẻ, da dẻ trắng trẻo, diện mạo rất anh tuấn, chỉ có điều sắc diện hơi tái, mắt nổi đầy tia máu.

Nhìn thấy người nơi ngưỡng cửa là Tiết Hồng, nét giận dữ trên mặt gã vội chuyển sang kinh ngạc, Tiết Hồng nhìn gã cũng giật mình, thất thanh nói:

- Là người ?

Thiếu niên kia vội vợ quần áo trốn ra sau một chiếc ghế.

Cô gái kia muốn đứng dậy, song nhìn thấy ánh mắt biết cười của Sở Lưu Hương, cô vội ngồi thụp xuống, cố thu mình rút đôi chân dài lại.

Tiết Hồng nét mặt hằm hằm, gằn giọng hỏi:

- Chẳng phải người đi vào thành lo việc mua hàng cuối năm sao ?

Tại sao lại ở đây ?

Thiếu niên kia vừa mặc y phục vừa cười nói:

- Từ đây đến cuối năm còn sớm chán, đệ nghĩ chờ một vài ngày cũng không trễ.

Tiết Hồng cười nhạt:

- Ta đã thấy lạ, tự nhiên sao người bỗng siêng năng, dành lấy việc làm, thì ra người muốn trốn gia gia chạy ra đây ăn quà.

Cô lại trừng mắt:

- Ta hỏi người, con bé này là ai ?

Thiếu niên đáp:

- Là... là bạn của đệ.

- Bạn à ? Ta xem ra...

Thiếu niên bỗng ngắt lời:

- Vậy chứ gã kia là ai ?

Tiết Hồng chững hững một chút rồi đáp:

- Y là .. dĩ nhiên y là bạn của ta.

- Bạn ư ? Đệ e rằng chưa phải.

Tiết Hồng bị chọc giận, nhảy dựng lên la lớn:

- Ta cho người biết, chớ xen vào chuyện của ta.

Thiếu niên kia thông thả đáp:

- Được, chúng ta giao hẹn đi, chỉ cần đại tĩ không xen vào việc của tôi, tôi không đụng vào chuyện của đại tĩ, bằng không nếu phanh phui

ra, e rằng đại tử mới bị bể mặt hơn tôi.

Tiết Hồng xông đến, đá văng chiếc ghế:

- Ta có gì bể mặt ? Ta đâu có cời sạch y phục làm trò quỷ với người khác...

Sở Lưu Hương thực nghe không nổi nữa, chàng lẳng lẳng lui ra ngoài, trong lòng cảm thấy xốn xang dùm cho Tiết Y Nhân.

Chàng đã biết thiếu niên kia là nhị công tử Tiết Vũ, đôi chị em này quả cùng một khuôn mẫu.

Chỉ tội nghiệp cho Tiết Y Nhân một đời anh danh, lại có hai người con như thế.

Nếu ai muốn trở thành một kiếm khách thiên hạ vô song, thì tốt nhất chớ nên nuôi con cái, bởi kiếm khách giỏi khó trở thành một người cha tốt.

Kiếm, cũng như là một nữ nhân, muốn kiếm phục tùng, phải đem hết tâm ý, bằng không nó sẽ bán rẻ mình.

Một người có thể bị nữ nhân bán rẻ đến hai trăm bận, nhưng vẫn còn tìm được nữ nhân thứ hai trăm lẻ một, chứ nếu bị kiếm bán rẻ, ắt chuốc lấy cái chết!

Sở Lưu Hương thở dài, lẩm bẩm:

- Tiết Y Nhân à Tiết Y Nhân, lão có thể sử kiếm thuận ý, nhưng chính lão chẳng phải làm nô lệ cho kiếm hay sao ?

---- OoO----

Trong nhà hai chị em còn đang cãi nhau, thanh âm mỗi lúc một lớn, nhưng cánh cửa bỗng bật ra, một người phóng ra ngoài, cất tiếng gọi:

- Đây, công tử chờ tôi với.

Sở Lưu Hương quay đầu lại xem, hóa ra là thiếu nữ lúc nãy nằm thu mình như con cừu trắng trên tấm da hổ, cô đang vẫy tay gọi chàng. Bây giờ cô đã mặc áo, nhưng nút chưa kịp cài, cũng chưa mang giày vớ, vạt áo tóc lên để lộ một vùng da thịt trắng như tuyết, trắng đến khiến người nhìn hoa mắt, bên dưới chiếc váy là cặp giò thon thon, cổ chân xinh xắn, và đôi bàn chân trần bằng phẳng.

Sở Lưu Hương cố không nhìn vào khoảng da thịt nơi vạt áo, nhưng còn đôi chân kia quả thực hấp dẫn, nam nhân nào cũng khó cự tuyệt sự quyến rũ đó.

Sở Lưu Hương thở ra, lên tiếng:

- Cô nương gọi tại hạ ?

Thiếu nữ đáp:

- Phải, tôi có việc muốn nói với công tử.

Thiếu nữ chạy đến, bất chợt cô khẽ kêu lên một tiếng, cả thân thể

thơm mát, mềm mại té nhào vào lòng Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương cười gượng, nói:

- Nếu cô nương muốn tìm người thay thế Tiết thiếu gia tiếp tục việc bị cắt ngang lúc này, thì cô làm rồi.

Thiếu nữ dường như hoàn toàn không nghe thấy chàng nói gì, cô run giọng:

- Chân tôi... chân tôi...

Sở Lưu Hương chợt phát hiện ra bàn chân của thiếu nữ bị đá cắt đứt một vết, máu tươi nhỏ xuống từng giọt, cô đau đến ứa nước mắt.

Thiếu nữ chẳng những có đôi chân đẹp, diện mạo cũng xinh, lúc này vẻ mặt cô đang đau đớn, điểm thêm vài giọt nước mắt, trông rất tội nghiệp.

Sở Lưu Hương không khỏi thở dài, lẩm bẩm:

- Lần sau có hẹn với ai, nhớ đừng bao giờ cời giày nhé.

Thiếu nữ có vóc dáng đầy đặn, nhưng thân thể khá nhẹ, Sở Lưu Hương bỗng cô chẳng chút phí sức. Cô cắn môi, gượng cười nói nhỏ:

- Cảm... cảm ơn công tử.

Sở Lưu Hương ngửi thấy một mùi hương nhẹ như hoa lan tỏa ra, một mùi hương khả dĩ làm nam nhân tim đập nhanh hơn.

Chàng vội nghiêng đầu cách xa một chút:

- Cô khỏi cảm ơn ta, nên cảm ơn đôi chân của cô thì đúng hơn.

Thiếu nữ ửng đỏ mặt:

- Chúng ta mau đi, đừng chờ họ đuổi theo.

Sở Lưu Hương cũng ngán phải đối diện Tiết Hồng, nên không chờ thiếu nữ nói hết, chàng vội biến đi như một làn khói, len vào khu rừng nơi khe núi.

Tuy vừa mới quá giờ Ngọ, ánh sáng trong rừng khá âm u, dưới ánh sáng này bất luận nữ nhân nào cũng trở nên xinh đẹp hơn, huống chi thiếu nữ này rất có nhan sắc, Sở Lưu Hương không biết chàng có thể cưỡng lại sự quyến rũ này chăng. Chàng đưa mắt nhìn ra chỗ khác:

- Cô muốn ta đem cô đi đâu ?

Thiếu nữ đang thở gấp, bỗng rút ra một con dao nhọn!

Sở Lưu Hương đang thưởng thức mùi hương của thiếu nữ, bất chợt mũi dao nhọn chỉ ngay ngực chàng, rạch ngay một đường trên áo.

Việc xảy ra quá bất ngờ đối với chàng.

Chợt nghe thiếu nữ cười nhạt nói:

- Công tử muốn sống, phải đồng ý làm cho tôi một việc!

Sở Lưu Hương than:

- Một thiếu nữ xinh đẹp như cô nương muốn bảo nam nhân làm gì, đâu cần phải dùng dao uy hiếp ?

Thiếu nữ nghiêng răng, gằn giọng:

- Công tử chớ nghĩ bậy, tôi không phải hạng nữ nhân như công tử nghĩ đâu!

- Sao ?

- Công tử tưởng lúc này tôi đang... đang trong buổi hẹn với gã họ

Tiết sao ? Tôi chỉ... chỉ là...

Càng nói nước mắt cô càng tuôn ra, gương mặt điểm lệ hiện lên đầy vẻ phẫn nộ và oán thù, cô cắn môi đến bật máu.

Sở Lưu Hương dần dà cảm thấy thích thú đối với thiếu nữ này, chàng động lòng hiếu kỳ, không nhịn được nên hỏi:

- Thế cô lúc ấy đang làm gì ?

- Báo thù!

Sở Lưu Hương ngạc nhiên hỏi:

- Báo thù à ? Báo thù cho ai ?

- Cho thư thư tôi.

- Chị của cô ? Không lý chị của cô bị chết bởi tay của vị Tiết công tử ấy ?

Thiếu nữ căm giận đáp:

- Tiết Vũ tuy không giết chết đại thư tôi, nhưng đại thư chết còn thảm hơn, nếu hắn giết đại thư bằng một nhát dao chắc còn đỡ hơn.

- Nếu thế, y dùng cách gì hại chết đại thư của cô ?

- Bằng một thủ đoạn ti tiện, đáng ghét nhất...

Bất chợt thiếu nữ im bặt, trừng mắt nhìn Sở Lưu Hương, và nói:

- Tôi đã nói quá nhiều rồi, bây giờ tôi chỉ hỏi công tử, có đồng ý không ?

- Đồng ý điều gì ? Có phải cô muốn ta giúp ta báo thù ?

- Đúng vậy.

- Nếu cô không giải thích chuyện này rõ ràng, làm sao ta giúp cô được ?

- Bất cứ giá nào công tử cũng phải đồng ý, bằng không tôi... tôi lấy mạng công tử!

Sở Lưu Hương bật cười:

- Cô tưởng cô giết được ta ư ?

Thiếu nữ càng nắm chặt dao, gằn giọng nói:

- Người tưởng ta không dám giết người à ?

Cô vừa nói xong, bỗng cảm thấy người tê đi, dao trong tay chẳng biết thế nào đã nằm trong tay Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương nói:

- Cô định dùng con dao này để giết Tiết công tử à ?
 Thiếu nữ nghiêng chặt răng không trả lời, cả người run lên.
 Sở Lưu Hương thở dài bảo:
 - May là khi nãy cô chưa có cơ hội ra tay, nếu không bây giờ chắc đã chết dưới tay Tiết Vũ.
 Chàng vung tay một cái, con dao bay đi cắm "phập" vào một thân cây.
 - Cô chẳng phải loại nữ nhân biết giết người, con dao này cũng chẳng phải dùng để giết người, nếu quả thực cô muốn phục thù, xem ra phải nghĩ cách khác.
 Thiếu nữ kia bật khóc òa, đôi tay vừa trắng vừa mềm thu lại thành nắm tay nhỏ bé, cố sức đâm vào ngực Sở Lưu Hương:
 - Người giết ta đi... người giết phút ta đi còn đỡ hơn.
 Sở Lưu Hương cười nói:
 - Cô đừng làm chứ, ta đâu phải vị Tiết công tử kia.
 Thiếu nữ tức tưởi nói:
 - Không báo thù cho thư thư được, ta cũng không muốn sống nữa... ta không muốn sống nữa...
 Đột nhiên cô vùng khỏi tay Sở Lưu Hương, nhảy xuống đất chạy đi rút con dao cắm trên cây.
 Song cô chưa bước được mấy bước, Sở Lưu Hương lại đến trước mặt cản đường. Thân mình thiếu nữ lại nhào vào lòng chàng.
 Sở Lưu Hương vỗ nhẹ vào vai thiếu nữ, khẽ nói:
 - Một người con gái vừa xinh vừa trẻ như cô mà cũng không muốn sống nữa, thì còn ai muốn sống nữa ? Nếu cô thiếu cả can đảm để sống, thì làm sao báo thù cho chị cô được ?
 Thiếu nữ cúi đầu, dậm chân, rơi lệ nói:
 - Tôi không còn hy vọng nữa, chết còn khỏe hơn.
 - Ai nói cô không còn hy vọng ?
 Thiếu nữ vội ngừng đầu lên nói:
 - Công... công tử chịu giúp tôi ?
 - Cũng có thể, nhưng nhất định cô phải nói rõ chuyện cho ta nghe trước đã.
 Sở Lưu Hương dìu thiếu nữ ngồi xuống bên gốc cây, chàng chăm chú nhìn cô:
 - Ít nhất trước hết hãy nói cho ta biết cô là ai, tên gì ?
 Ánh mắt chàng rất ấm áp, sáng ngời, khiến thiếu nữ có cảm giác nam nhân trước mặt có thể làm một người tình dịu ngọt nhất, mà cũng có thể làm một người bạn chân thành nhất.
 Thiếu nữ cúi đầu, khuôn mặt nhợt nhạt đã ửng sắc đỏ, cô lí nhí:

- Tôi... tôi họ Thạch...

Sở Lưu Hương hỏi trêu:

- Thạch Tiểu Mao ?

Thiếu nữ đỏ mặt:

- Không phải, là Thạch Tú Vân.

Sở Lưu Hương cười, hỏi tiếp:

- Tên này rất hợp với cô, cô là dân vùng này ?

- Phải.

- Ở gần đây ?

- Ruộng vườn nhà tôi cũng thuộc Tiết gia trang, phụ thân tôi lúc chưa qua đời, đã từng dạy học trong Tiết gia trang.

- Bởi vậy thư thư cô mới biết Tiết Vũ ?

Thạch Tú Vân nghiêng rằng:

- Lúc Tiết Vũ còn nhỏ, phụ thân tôi rất mến hấn, cứ bảo hấn vừa thông minh, lại tháo vát, văn võ toàn tài, tương lai nhất định sáng lạn, nên thường đem hấn về nhà chơi, nào ngờ hấn... hấn lại là kẻ mặt người lòng thú, cha ở nơi chín suối mà biết chuyện hấn làm, chỉ e... chỉ e...

Càng nói, cô càng không cầm được, lại khóc sụt sùi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Thư thư cô chết vì nguyên do nào ?

Thạch Tú Vân lắc đầu, chỉ khóc chứ không nói gì cả.

Sở Lưu Hương biết chuyện này hấn còn nhiều ẩn tình, chàng không muốn ép thiếu nữ phải nhắc đến những điều không muốn nói, nhưng Tiết Vũ lại là vị hôn phu của Thi Nhân, do đó tất cả mọi chuyện có liên quan đến y đều có thể có liên hệ đến bí mật "mượn xác hoàn sinh" kia.

Bất chợt chàng hỏi:

- Chân cô còn đau không ?

Thạch Tú Vân gật đầu.

Sở Lưu Hương nâng nhẹ bàn chân xinh xắn, lấy ra một chiếc khăn sạch màu ngà, chàng cẩn thận nhẹ nhàng lau sạch vết máu và đất cát trong lòng bàn chân thiếu nữ.

Thân hình Thạch Tú Vân run lên, mặt đỏ như rán chiều, cô có cảm giác như mình chẳng có chút khí lực, chẳng ngừng đầu lên nổi. Toàn thân cô như đang lên cơn sốt.

Sở Lưu Hương dùng khăn buột vết thương, chợt hỏi:

- Thư thư cô có phải bị Tiết Vũ lường gạt chăng ?

Thạch Tú Vân dường như không còn sức lực để phản kháng, Sở Lưu Hương hỏi gì cô đều trả lời chẳng chút do dự.

Cô nói tuy không rõ ràng mạch lạc, song Sở Lưu Hương cũng hiểu đại khái là thư thư cô mê luyến một người, nhưng người ấy là một kẻ bạc tình, thư thư cô mang nỗi khổ tương tự, triền miên nhập cốt, đến mức ngã bệnh chẳng dứt. Cô chứng kiến sự đau khổ của thư thư trước khi chết, do đó cô nhất quyết phải giết chết gã phụ tình ấy!

Sở Lưu Hương thở dài nói:

- Cô nói không sai, thư thư cô bị kẻ ấy gạt thực tội nghiệp, giá mà đâm chết cô ấy ngay thì nhân từ hơn, có điều... làm thế nào cô biết gã ấy là Tiết Vũ ?

Thạch Tú Vân cảm tức nói:

- Dĩ nhiên tôi biết chứ.

- Thư thư cô kể lại cho cô nghe sao ?

Thạch Tú Vân rơi lệ đáp:

- Thư... thư thư đối xử với hần thực quá tốt, đến lúc sắp chết thư thư cũng không chịu tiết lộ tên hần, nhưng không cần thư thư nói tôi cũng biết.

- Vì sao cô biết ?

- Vì lúc thư thư tôi lâm trọng bệnh, Tiết Vũ thường đến thăm dò, nghe ngóng tin tức, trông bộ dạng thậm thụt là tôi biết hần chẳng có lòng tốt gì. Tôi biết hần mong sao thư thư tôi mau chết, để hần an tâm cùng Thi Nhân thành thân.

Sở Lưu Hương trầm ngâm, lẩm nhẩm:

- Đúng vậy, nếu hần không có liên hệ gì trong vụ này, tại sao lại quan tâm đến bệnh tình của thư thư cô ?

- Bởi vậy sau khi thư thư chết, tôi quyết định giết hần trả thù.

Sở Lưu Hương thở ra:

- Bởi vậy cô đến căn nhà ấy tìm hần.

Thạch Tú Vân đáp:

- Tôi biết hần thường ghé nơi ấy, nên tôi đến đấy chờ, chờ được hai ngày, quả nhiên hần lại đến, nhưng...

Cô cúi đầu ừ ừ nói tiếp:

- Nhưng tôi cũng biết mình không thể nào đủ sức giết chết hần, nên... nên tôi mới...

Sở Lưu Hương sờ mũi, bảo:

- Thế nên cô mới nghĩ ra cách ấy.

Thạch Tú Vân cúi gằm mặt, giọng nói run run:

- Ngoài cách ấy ra, tôi thực chẳng có cách nào đến gần hần.

Thân thể xinh đẹp đích thực là vũ khí lợi hại nhất của nữ nhân.

Sở Lưu Hương cười gượng:

- Thế cô không cảm thấy phương pháp này quá mạo hiểm hay sao ?

Thạch Tú Vân càng gục đầu thấp hơn, rơi nước mắt nói:

- Tôi đã tính trước là giết hẳn xong, tôi cũng tự sát.

Sở Lưu Hương im lặng giây lát, chợt hỏi:

- Thư thư cô chết nhằm ngày nào ?

- Ngày hai mươi bảy tháng chín, đúng vào đêm trước buổi lập đông, tức đêm trước ngày hôm kia.

- Nếu vậy, hôm nay chắc chưa chôn ?

Thạch Tú Vân lắc đầu:

- Qua ngày hôm sau đã chôn rồi.

Sở Lưu Hương nhíu mày:

- Tại sao chôn vội thế ?

- Nhị thúc tôi bắt phải chôn sớm, lão nhân gia bảo rằng người đã chết, càng chôn sớm mới yên ổn, "nhập thổ vi an" là thế.

- Nhị thúc của cô lo hậu sự ư ?

- Cha mẹ tôi đã qua đời, nên việc gì cũng do nhị thúc định liệu.

Sở Lưu Hương trầm mặc một lúc:

- Ta muốn... ta muốn đến thăm mộ của thư thư cô.

---- O0o----

Gió Thu hiu hắt, thổi hơi lạnh qua một gò đất nằm dưới gốc cây gòn.

Tấm bia đá đơn sơ, chỉ khắc một dòng chữ "Thạch Phụng Vân chi mộ".

Một thiếu niên đeo khăn tang đang phủ phục trước ngôi mộ khóc than thảm thiết.

Từ xa, Sở Lưu Hương và Thạch Tú Vân đã nhìn thấy thiếu niên này.

Thạch Tú Vân kinh ngạc nói:

- Kẻ này là ai ? Tại sao đến khóc trước mộ của thư thư tôi ?

Sở Lưu Hương cũng cảm thấy kỳ lạ:

- Cô không biết y là ai à ?

- Trừ nhị thúc tôi ra, chẳng còn thân nhân nào khác...

Thiếu niên kia chừng như giật mình vì tiếng chân của hai người, vụt nhảy dựng lên dùng tay che mặt, phóng chạy đi như bay.

Thân pháp của y khá mau, xem ra căn cơ khinh công cũng khá.

Tuy nhiên hiếm có ai chạy thoát được trước mặt Sở Lưu Hương.

Chàng lắc mình biến đi, đã chặn trước mặt thiếu niên.

Thiếu niên chưa từng gặp người có thân pháp mau như thế, y hoảng sợ xanh mặt, nghẹn giọng nói:

- Đại nhân làm ơn tha cho tôi, tôi chẳng có làm gì sai trái cả.

Sở Lưu Hương nói:

- Người không làm gì sai, tại sao phải trốn ?

- Tôi... tôi...

Đột nhiên y đâm một chưởng vào ngực Sở Lưu Hương.
Chưởng này xuất ra mau, hẳn là y tập võ căn bản không tệ lắm, tuy nhiên ngoại trừ bàn tay của các thiếu nữ đánh yêu, còn có tay ai đụng vào ngực Sở Lưu Hương được ?
Sở Lưu Hương né sang bên, vung tay chộp lấy cổ tay thiếu niên.
Lúc này Thạch Tú Vân cũng vừa chạy đến, thiếu niên kia thiếu điều muốn chui đầu trốn trong cặp quần, nhưng cô đã nhìn thấy y, vội thất thanh kêu:
- Là người!

Quỷ Luyện Hiệp Tình

Hồi 5 Bí Thất Âm Toán

Sở Lưu Hương hỏi:
- Cô nhận ra kẻ này ?
Thạch Tú Vân đáp:
- Gã là thư đồng của Tiết Vũ, lúc nhỏ thường theo hấn đến nhà tôi.
Cô giương to mắt nhìn thiếu niên kia:
- Kỳ Kiếm, người lảm lét tính làm trò gì đây ?
Kỳ Kiếm chừng như vừa đổ lệ, giờ lại đổ mồ hôi, gã miễn cưỡng cười mơn:
- Tôi... tôi chẳng có ý gì cả.
- Thư thư ta đã chết, nhưng tại sao người lại đến để tang ?
- Tôi... tôi...
Như chợt nảy ra sáng kiến, gã vội nói lớn:
- Thạch lão sư trước giờ vẫn đối xử rất tốt với tôi, Thạch đại cô nương tạ thế, dĩ nhiên tôi phải đến chịu tang để tỏ lòng thành.
Thạch Tú Vân nói:
- Vậy sao lúc cha ta qua đời, người không đeo đai chịu tang cho người ?
Kỳ Kiếm chừng hửng, mồ hôi trên trán vã ra như mưa.
Đột nhiên Thạch Tú Vân bước đến nắm tóc gã, nghẹn giọng:
- Người... chẳng lẽ người dám... với thư thư ta...
Cô nói chưa hết câu, Kỳ Kiếm đã quỳ sụp xuống, vấp đầu xuống đất:
- Tội tôi đáng chết, xin cô nương tha thứ, tôi đáng chết...
Thạch Tú Vân trừng trừng nhìn gã, thân hình cô run bắn lên, bỗng cô

hét:

- Ta phải giết người, ta phải giết người...

Sở Lưu Hương vội giữ tay Thạch Tú Vân, dịu giọng khuyên:

- Dù sao đi nữa, hấn đến thăm mộ chị cô cũng vì lòng thành, nếu như ta chết mà có người để tang như vậy, thì cũng mãn nguyện lắm rồi.

Thạch Tú Vân nói:

- Nhưng gã... có thể nào gã có ý với thư thư tôi .. thư thư tôi sao lại có thể...

Cô tức đến độ nói không thành câu.

Sở Lưu Hương lên tiếng:

- Cô đừng quên rằng gã cũng là người.

Thạch Tú Vân bật khóc òa, cô dậm chân nói:

- Tôi sai rồi, tôi lầm rồi, tôi không nên đi tìm Tiết Vũ, sao tôi có thể mặt dày mày dạn như thế trước mặt hấn! Trời ơi, tôi còn mặt mũi nào gặp ai nữa ?

Sở Lưu Hương khẽ ôm lấy Thạch Tú Vân, cánh tay chàng vừa êm vừa vững chắc, dù tâm tình cô có rối loạn phiền não đến đâu, trong vòng tay chàng cô cũng có thể lấy lại bình tĩnh.

Kỳ Kiếm vẫn quỳ dưới đất, gã đang khóc.

Sở Lưu Hương cất tiếng than:

- Nàng đã chết, người đau khổ như vậy, tại sao không cho nàng biết lúc nàng còn sống ?

Kỳ Kiếm khóc bảo:

- Tôi không dám.

- Không dám ? Tại sao không dám ?

- Tôi là kẻ thấp hèn, không xứng với nàng.

- Do đó người giương mắt nhìn nàng vì người mà chết ư ?

Kỳ Kiếm khóc lớn:

- Tôi nào ngờ nàng cũng có ý, tôi đâu biết nàng có thể si tình đến thế.

- Dù sao đi nữa, lúc nàng lâm trọng bệnh, lẽ ra người phải đến thăm nàng.

- Nàng bảo tôi đừng đi tìm nàng.

Sở Lưu Hương lắc đầu, thở dài:

- Nếu nữ nhân bảo người đừng đi tìm nàng, thì ý của nàng có thể là ngược lại, nếu người không hiểu lý luận ấy, sao gọi là nam nhân được.

Kỳ Kiếm sửng người, lắp bắp nói:

- Nhưng nàng bảo sẽ vĩnh viễn không muốn gặp tôi nữa.

Sở Lưu Hương lại than:

- Đó là vì nàng cảm thấy người thiếu can đảm quá, nên cố ý nói khích, nếu người có lòng với nàng, thì phải mạnh dạn ngỏ lời cầu thân.

- Nếu nàng có ý ấy, sao không nói cho tôi biết ?

- Nếu nàng chịu nói thì đâu phải là nữ nhân nữa.

Kỳ Kiếm lặng người đi, bất chợt gã đập đầu xuống đất, khóc lớn:

- Phụng Vân hỡi, tôi thực đáng chết, tôi là thằng ngốc... nhưng sao nàng tự đầy đọa mình như thế ? Vừa làm khổ tôi, lại hại bản thân mình nữa.

Sở Lưu Hương nói nhỏ nhỏ:

- Nói thực, người đừng khó chịu, trước mặt người mình thích, nam nhân nào cũng biến thành kẻ ngốc.

Nhìn một gã nam nhân khóc lóc trước mặt mình quả không phải là điều dễ chịu, chờ Kỳ Kiếm ngưng khóc, Sở Lưu Hương lập tức nói:

- Ta muốn nhờ người làm một điều được chăng ?

Kỳ Kiếm lau nước mắt nói:

- Đại nhân là người tốt, muốn nhờ tôi chuyện gì cũng được.

- Ta nhờ người chuyển lời cho Tiết công tử, nhắn rằng ba ngày nữa vào buổi tối ta sẽ chờ y tại căn nhà nhỏ kia, hy vọng y sẽ đến hội kiến.

- Nhưng... công tử làm sao biết đại nhân là ai ?

- Ta là Sở Lưu Hương.

Kỳ Kiếm bỗng im bặt như người vừa nuốt một quả trứng nóng, cứ như không thở nổi.

Gã giương to mắt, há hốc miệng, qua một lúc mới thở ra một hơi dài:

- Lão nhân gia là Sở hương soái ?

Sở Lưu Hương cười nhẹ:

- Ta là Sở Lưu Hương, nhưng ta chưa già.

Kỳ Kiếm đưa ống tay áo chùi nước mũi, lẩm bầm:

- Nếu biết trước lão nhân gia là Sở Lưu Hương, lúc nãy có giết tôi, thì tôi cũng không dám xuất thủ.

Thạch Tú Vân cũng mở to mắt trân trân nhìn Sở Lưu Hương.

Chờ cho Kỳ Kiếm đi rồi, cô thở nhẹ nói:

- Thì ra công tử vang danh đến thế...

Sở Lưu Hương cười gượng:

- Có danh chưa chắc là điều tốt.

Thạch Tú Vân cúi đầu nhìn bàn chân mình, cô nhìn chiếc khăn buộc vết thương, chẳng biết nghĩ gì đến xuất thân.

Sở Lưu Hương nói:

- Ta cũng muốn nhờ cô một điều, không biết cô chịu làm chăng ?

Thạch Tú Vân nói khẽ:

- Công tử nói đi, bất luận điều gì tôi cũng chịu.

Bất chợt cô nhận thấy câu nói này hàm ý ám muội, mặt lại ửng đỏ cả lên, dưới bóng tà dương ngả về tây, trông cô như một đóa hải đường.

Sở Lưu Hương không khỏi dậy cơn sóng lòng, chàng nói nhỏ:

- Cô hãy mau về nhà ngủ một giấc, quên hết những chuyện vừa xảy ra hôm nay.

Thạch Tú Vân hỏi:

- Còn công tử ?

- Ta còn phải làm một số việc, chờ khi...

Thạch Tú Vân bỗng cắt ngang lời chàng:

- Thực ra công tử không cần đuổi tôi đi, tôi cũng không quán theo công tử đâu, ít nhất tôi chưa đến nỗi không biết xấu hổ như công tử nghĩ...

Tuy cô đã cố kiềm chế chính mình, song giọng nói không tránh khỏi có chút nghẹn ngào, những giọt nước mắt mới lau khô lại ứa ra.

Chưa nói hết lời, cô quay đầu bỏ chạy, nhưng chưa được mấy bước, lại vấp té ngã nhào xuống đất.

Sở Lưu Hương bảo:

- Sao cô lại nói như thế, nếu cô không tìm ta, ta cũng muốn tìm cô mà.

- Công tử không cần phải dối tôi, một người nổi danh như công tử, đương nhiên không thềm ngó ngang đến một cô gái như tôi, công... công tử hãy đi đi.

Sở Lưu Hương cúi xuống vuốt nhẹ tóc Thạch Tú Vân:

- Ai nói ta không để ý đến cô, ta muốn hẹn cô tối nay gặp nhau tại đây, chỉ rất tiếc là cô không chờ ta nói xong đã giận dỗi bỏ đi.

Thạch Tú Vân khựng lại, cô thôi khóc, đầu càng cúi thấp hơn, giọng rất khẽ:

- Bây giờ tôi đã làm dối với công tử, hẳn là công tử không thích gặp tôi nữa...

Sở Lưu Hương cười nói:

- Cô tưởng ai cũng như cô, hay hờn như trẻ con sao ?

Thạch Tú Vân dẫu môi:

- Ai nói tôi là trẻ con, công tử nhìn xem tôi có giống trẻ con không ?

Bất cứ ai cũng có thể thấy rằng cô không còn là trẻ con nữa, dù kẻ đui mù cũng có thể cảm nhận ra, chính cô cũng biết điểm này, nên cố ý hít vào một hơi dài, bộ ngực căng tròn muốn rách cả áo chùng như để chứng minh lời nói của mình, vừa như thị uy với Sở Lưu Hương.

Chàng sờ mũi, cười nói:

- Cô đã lớn rồi, thì phải giống người lớn, đừng giận dỗi vô lý, cũng đừng nghĩ lung tung...

Ánh mắt Sở Lưu Hương di chuyển từ bộ ngực xuống đến bàn chân trần có khăn buộc vết thương của Thạch Tú Vân, một vết máu thấm qua vải hiện ra.

Chàng không dần được bèn nói:

- Nếu chân cô còn đau, để ta... ta mang cô về nhà được chăng ?

- Công tử mà đem tôi về nhà chỉ e phải có người khiến công tử đi.

- Tại sao ?

Thạch Tú Vân khúc khích cười:

- Nhị thúc tôi mà nhìn thấy công tử bỗng tôi về nhà, không đánh gãy chân công tử mới lạ.

Cô vừa cười vừa chạy đi, bỗng quay lại liếc chàng:

- Đừng quên nhé, tối nay...

Lần nay cô chạy rất nhanh, cũng không vấp té nữa.

Chân cô hình như không còn đau.

Sở Lưu Hương nhìn theo vòng eo thon, nhìn mái tóc huyền bay tung lên, bất giác chàng vuốt mạnh mũi mình, lẩm bầm:

- Sở Lưu Hương à Sở Lưu Hương, xem ra bệnh người ngày một nặng thêm rồi.

Chàng biết rất rõ cố tật của mình, đó là dễ gặp gái đẹp là chàng mềm lòng.

Cũng chẳng biết vì sao, có thể vì chàng may mắn, cũng có thể là xui xẻo, nên chàng thế nào cũng gặp một vài cô gái xinh đẹp. Ngặt hơn nữa là các cô gái này cũng thích chàng.

----- O0o-----

Sở Lưu Hương đoán chắc Tiết Hồng và Tiết Vũ đã bỏ đi, thế là chàng lại quay trở lại căn nhà nhỏ, quả nhiên chẳng còn bóng ai, chiếc ghế bị đá văng vẫn nằm lẩn lóc, chưa được dựng dậy.

Sở Lưu Hương xem xét rất tỉ mỉ mọi chỗ trong căn nhà nhỏ, như thể chàng để lạc mất một vật gì. Chàng tỏ vẻ thất vọng, hiển nhiên chẳng tìm được thứ gì cả.

Trong nhà có một hỏa lò bằng sắt khá lớn, bây giờ hãy còn trời Thu, nên hỏa lò đã lâu không được dùng, nhưng chẳng thấy chút bụi bám đâu cả.

Mắt Sở Lưu Hương vụt sáng, chàng mở lò ra, bên trong có giấu một hộp sắt con, trong hộp chứa toàn đồ của nữ nhân thường dùng trong việc trang điểm.

Căn nhà nhỏ này vốn được bày biện như một nơi của nam nhân, chỉ

có chiếc hộp sắt lại chứa đồ của nữ nhân, mỗi vật rất tinh xảo, như chiếc gương nho nhỏ, hai chiếc lược bằng gỗ đàn hương, vài hộp phấn son thuộc hàng thượng hạng. Chủ nhân của những vật này ắt phải là một nữ nhân hay trưng diện tinh tế mới xài các hàng như thế. Hoa Kim Cung và Tiết Hồng đều có thể đã từng đến đây, nếu họ có ước hẹn với người khác, thì sẽ cần dùng các vật ấy. Một nữ nhân đã lên gặp người khác, dĩ nhiên cần phải chải tóc, tô son lại trước khi về gặp chồng.

Nhưng chiếc hộp sắt quyết chẳng phải là của Hoa Kim Cung, cũng không phải của Tiết Hồng, vì mùi hương của cả hai người rất nồng, còn mùi hương phấn này rất thanh nhã.

Nếu vậy, ai đã giấu chiếc hộp sắt này ở đây ?

Sở Lưu Hương lấy ngón tay vuốt lấy chút phấn xoa lên bàn, chàng ngửi kỹ thật lâu, khóe miệng từ từ nhếch lên một nụ cười hài lòng... Cửa vào nhà vẫn mở.

Ngay lúc ấy đột nhiên một người từ ngoài tiến vào. Y mặc một thân áo đen bó sát người, đầu mang vải đen che mặt, thân pháp nhanh như gió nhẹ như bông, tay cầm trường kiếm xẹt đến như chớp đâm vào lưng Sở Lưu Hương.

Tốc độ của đường kiếm ấy, nếu đâm trước mặt chỉ e hiếm có ai tránh được, huống chi là ám toán từ phía sau lưng.

Sở Lưu Hương chỉ cảm thấy một luồng hơi lạnh phía sau lưng, gió kiếm buốt tai, vừa lách mình tránh đi thì đã không kịp nữa!

Mũi kiếm đã đâm vào lưng chàng.

Một cảm giác đau rát như mũi dao nhọn xuyên thấu vào tim Sở Lưu Hương. Mỗi bắp thịt trên người chàng đều nảy sinh phản ứng kịch liệt, thân mình chàng lập tức vọt lên không lộn một vòng, vung tay ném ra hai hộp phấn.

Hắc y nhân đâm trúng một kiếm, đang xuất kiếm thứ nhì, bỗng thấy một đám bụi phấn màu hồng từ tay Sở Lưu Hương tung ra, mũi y chợt ngửi thấy mùi hương nhạt. Y cả kinh, lập tức nhắm chặt mắt, thanh kiếm trong tay đảo một vòng thành bức màn ánh sáng hộ vệ toàn thân, vội lui ra đến gần cửa.

Đến lúc hắc y nhân mở mắt ra xem, chỉ thấy Sở Lưu Hương vẫn đứng thẳng như ngọn bút, đang lặng lẽ nhìn y, miệng còn nở nụ cười.

Tuy nhiên mũi kiếm của y có máu tươi đang nhỏ xuống.

Hắc y nhân cất tiếng cười lớn:

- Tài ứng biến của Sở hương soái quả là thiên hạ vô song, nhưng rất tiếc vẫn không tránh được kiếm của ta.

Sở Lưu Hương cười đầm đìa:

- Ta đang tự hỏi kiếm pháp của ai mau như thế, không ngờ hóa ra là các hạ.
- Phải chăng hương soái đang tìm ta ?
- Đúng thế, lâu nay ta mãi đi tìm các hạ, mà chẳng ngờ các hạ lại ở nơi đây.
- Hương soái có thể đến đây, thì ta cũng có thể đến đây.
- Chẳng lẽ các hạ theo ta đến đây ?
- Phải.

Người này hiển nhiên là vị thủ lĩnh thần bí của nhóm sát thủ kia.

Ánh mắt như chim ưng của hắc y nhân soi mói nhìn Sở Lưu Hương, y cười nhạt:

- Người tìm ta, ta cũng mãi đi tìm người, người muốn lấy mạng ta, ta cũng muốn lấy mạng người, giữa hai ta chỉ có thể có một người sống sót.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Các hạ cho rằng ai sẽ sống sót ?

Mục quang hắc y nhân chuyển đến vết máu trên mũi kiếm:

- Đến nước này, người nghĩ người còn sống được sao ?

Sở Lưu Hương đột nhiên bật cười:

- Kiếm pháp các hạ tuy thần tốc, chỉ tiếc rằng...

Hắc y nhân gằn giọng:

- Người đã không tránh được chiêu đầu, thì chiêu thứ nhì của ta chắc chắn đoạt được mạng người!
- Không sai, ta đã thụ thương, đương nhiên chẳng thể tránh được đường kiếm của các hạ, nhưng chiêu thứ nhì của các hạ có xuất thủ được chăng ?
- Từ trước đến nay ta giết người chưa bao giờ e dè.
- Trong giang hồ có lưu truyền một câu khá nhiều người biết, không lý các hạ chưa từng nghe sao ?
- Câu gì ?

Sở Lưu Hương chậm rãi ngâm:

- Đạo soái tiêu hồn hương, tiêu tiêu đoạn nhân trường...

Đôi con ngươi của hắc y nhân thu nhỏ lại, y thất thanh:

- Tiêu hồn hương ?
- Đúng vậy, lúc này các hạ đã trúng phải tiêu hồn hương của ta, nếu không cầu ta cứu, chỉ nội trong vòng một giờ chất độc sẽ phát ra không cách gì cứu chữa.

Hắc y nhân nhìn Sở Lưu Hương một lúc, chợt ngừng đầu cả cười:

- Sở Lưu Hương, người đừng hòng lừa ta mắc mưu, đấy chẳng qua

là phần trang điểm của nữ nhân.

Sở Lưu Hương thở dài, lẩm bẩm:

- Phần của nữ nhân ư ? Ta giữ phần của nữ nhân trong người để làm gì ?

Chàng càng nói càng tức cười, đến độ cười thành tiếng.

Hắc y nhân gần giọng:

- Người còn sống trên đời thì ta ăn không biết ngon, ngủ không an giấc, thế nào ta cũng phải giết người trước rồi tính sau.

Sở Lưu Hương đáp:

- Xin mời.

- Dù đây là tiêu hồn hương, thì trên mình người tất có giải dược, ta lấy mạng người xong lại lấy thuốc giải dược có khó gì.

- Ý kiến hay.

Hắc y nhân cầm kiếm, nghiêng răng ken két, miệng tuy nói cứng, nhưng tự dưng cảm thấy tay hơi tê, muốn tung ra chiêu thứ nhì cũng không được.

Sở Lưu Hương chấp tay sau lưng, tủm tỉm cười:

- Các hạ sao chưa xuất thủ ? Giết ta sớm chừng nào thì lấy được giải dược sớm chừng ấy mà ?

- Giải dược... giải dược ấy chẳng lẽ không ở trên mình người ?

- Lời ta nói thì các hạ không tin, còn hỏi ta làm gì!

Hắc y nhân nghiêng răng nói:

- Nếu ta thả cho người đi, làm sao biết người sẽ đưa giải dược cho ta ?

- Đúng là các hạ không biết chắc được.

Ánh mắt hắc y nhân bỗng bình tĩnh lại, chăm chú nhìn Sở Lưu Hương.

Qua một lúc y chậm rãi nói:

- Ta không giết người thì người trao giải dược cho ta ?

- Trong vụ đổi chác này không ai bị lỗ cả.

- Giải dược ở đâu ?

- Các hạ chờ ta đi khỏi cửa, thì bắt đầu đếm từ một đến một ngàn rồi hãy đi ra.

- Sau đó thì sao ?

- Ta sẽ ghi cách chế giải dược dưới gốc cây đầu tiên các hạ nhìn thấy khi ra khỏi cửa, nhưng phải nhớ kỹ, đếm đến một ngàn mới được ra, bằng không thì chẳng trao đổi gì cả.

Hắc y nhân im lặng trong chốc lát, rồi bảo:

- Ta nghe nói Sở Lưu Hương chưa bao giờ thất tín, chẳng biết là thực hay giả ?

Sở Lưu Hương cười nói:

- Là thực hay giả thì các hạ sắp biết rồi.

Chàng bước ngang qua hắc y nhân, y chỉ cần đưa tay ra là có thể đâm vào yết hầu chàng, nhưng chàng chẳng nhìn đến y.

Canh bạc đã bắt đầu, chàng biết hắc y nhân nhất định sẽ theo.

Y nhìn chàng trừng trừng, mọi thứ thịt trên người như co giựt, chỉ thấy Sở Lưu Hương thông thả bước ra khỏi cửa, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Y chưa từng thấy người nào đang đi giữa làn ranh sống chết mà thoải mái như thế. Riêng y đã xuất mồ hôi tay.

- Một, hai, ba...

Đếm từ một đến một ngàn chẳng phải chuyện khó, nếu đếm nhanh thì chưa đến một tuần trà đã đếm xong. Tuy nhiên, hắc y nhân cảm thấy như chẳng bao giờ đếm xong.

Y vốn cũng là một kẻ đánh bạc, chẳng qua lần này đánh quá lớn, lại quá mạo hiểm, nếu có chỗ chọn lựa, thì y đã không theo canh bạc này.

- Chín trăm chín mươi hai, chín trăm chín mươi ba...

Hắc y nhân mở cửa bung ra, phóng ra ngoài nhún mình hai lần đã lướt đến bên gốc cây đầu tiên, dưới đất quả nhiên có dòng chữ viết bằng cành cây. Chỉ thấy có bốn chữ:

- Các hạ không trúng độc.

Hàng chữ nghiêng ngả như chế nhạo y.

Hắc y nhân sửng sò, một lúc sao y bực tức nhỏ nước miếng xuống những chữ ấy, dậm chân lẫm bẫm:

- Quân đê tiện, con mẹ nó...

Chừng như y dùng hết mọi cách chửi đã từng học được:

- Tên họ Sở khốn kiếp, thì ra hấn gạt ta.

Lúc này chỉ cần đưa tay ra là y có thể lấy mạng Sở Lưu Hương!

Y không hiểu làm thế nào lúc ấy Sở Lưu Hương không tỏ vẻ bồn chồn gì cả, chỉ cần lúc ấy chàng đổ một giọt mồ hôi thì kiếm của y đã xuất thủ!

- Sở Lưu Hương à Sở Lưu Hương, người đừng hòng đắc ý, lần này người thoát được, nhưng cơ hội giết người hãy còn rất nhiều.

Bất chợt hắc y nhân nghĩ đến việc Sở Lưu Hương đã thụ thương tất chưa chạy xa được, dù thoát ra được một ngàn bước thì y cũng dễ dàng bắt kịp.

Trên mặt đất quả nhiên có vết máu vừa khô.

Hắc y nhân cúi xuống đất xem xét chung quanh như chó săn đánh hơi, cuối cùng y tìm ra một hàng dấu chân.

Nhất định y sẽ bắt kịp.

Rất tiếc Sở Lưu Hương thực ra không hề trốn đi, chàng nấp trên cây ấy, hắc y nhân chửi chàng thế nào chàng đều nghe rất rõ.

Trong đời chàng e rằng chưa có lần nào bị chửi nhiều như hôm nay. Sở Lưu Hương dõi theo bóng hắc y nhân đi xa khuất, chàng dần dần cảm thấy hoa mắt, hư nhược vô cùng, cuối cùng không gượng được chàng rơi từ trên cây xuống đất.

Nếu lúc này hắc y nhân có quay trở lại, thì chàng cũng không còn sức chống cự nữa, dù gì chàng cũng chỉ là một người bằng xương bằng thịt, bị đâm một nhát sau lưng chẳng phải chuyện đùa.

Tuy Sở Lưu Hương không nhìn được vết thương trên lưng, nhưng chàng biết mình bị kiếm đâm khá sâu, máu ra không ít. Với sức lực hiện tại, chàng không có cách nào về đến "Trích Bội Sơn Trang".

Chàng tựa mình vào gốc cây thở dốc, đang định tìm chỗ ẩn náu, đột nhiên có tiếng bước chân sột soạt băng rừng vọng lại.

Sở Lưu Hương như muốn ngừng thở!

Một giọng nói vang lên:

- Chỗ này làm gì có nhà cửa, xem ra ta lại bị tiểu tặc mi gạt nữa rồi.

Một giọng khác cười nói:

- Ta gạt ngươi làm gì, mỗi lần ta đến là họ cho ta ít nhất cũng năm nén bạc vụng. Ngươi không hiểu đâu, nam nhân lúc nào cũng tỏ ra hào phóng trước mặt nữ nhân... ý ta nói họ không phải là vợ chồng, mà là tình nhân, chứ nếu trước mặt vợ thì họ chưa chắc đã rộng rãi như vậy.

- Ngươi nói hai vị tài thần một nam một nữ ấy ở đâu ?

- Ở trong căn nhà nhỏ phía trước đó, theo ta nghĩ tám phần mười là họ hẹn nhau ở đấy.

Hai giọng nói đều là của con nít.

Sở Lưu Hương thầm thở phào, quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy hai chú nhóc ăn mày cỡ mười ba mười bốn tuổi đang vừa cười nói vừa đi về phía chàng, y phục của cả hai tuy rách rưới nhưng thần sắc rất cao hứng, bên tả là một chú nhóc mặt đỏ, mắt to, ra vẻ rất lém lỉnh.

Chú nhóc bên hữu thì trọc đầu, xem ra láu hơn chú kia gấp mười lần. Cả hai có thân pháp rất nhẹ nhàng, hiển nhiên căn cơ võ công không tệ.

Sở Lưu Hương trong năm nay chưa có lần nào mừng như bây giờ khi gặp hai chú nhóc, chàng không ngờ có lúc lại gặp hai chú ăn mày khả ái như thế.

Hai nhóc trọc đầu và mặt đỏ cũng nhìn thấy chàng, bèn dừng lại giương to bốn con mắt nhìn chàng.

Sở Lưu Hương cười nói với cả hai:

- Hai vị tiểu huynh đệ cước bộ khá vững, không biết có phải môn hạ Cái Bang ?

Nhóc trọc đầu đảo mắt:

- Tại sao tôi phải nói cho ông nghe ?

- Hai vị dẫn ta đi gặp đại ca của hai vị tại bản địa được chăng ?

Nhóc mặt rỗ cũng chớp mắt mấy lần:

- Tại sao tôi phải dẫn ông đi ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta tên là Sở Lưu Hương, thiết nghĩ đại ca của tiểu huynh đệ chắc chắn sẽ chịu gặp ta.

Nhóc mặt rỗ nói:

- Sở Lưu Hương là cái gì...

Gã chưa nói dứt lời đã bị nhóc trọc đầu tát một bạt tai, nên gã la lớn:

- Sao ngươi đánh ta ?

Nhóc trọc đầu nhăn mặt chọc quê:

- Đến Sở hương soái là ai mà ngươi cũng không biết, thì dù có đánh mười bạt tai cũng đáng.

Nhóc mặt rỗ tay ôm mặt, mắt vụt sáng lên:

- Sở hương soái ? Có phải người nói vị Sở hương soái truyền tụng là "đạo soái dạ lưu hương, uy danh chấn bát phương" đó chăng ?

Nhóc trọc đầu nói:

- Còn ai nữa.

Nhóc mặt rỗ tự tát vào mặt mình một cái:

- Má ơi...

Thịt chó đang nấu trong nồi, bốc mùi thơm phức.

Trên đời này tuy cũng có những con chó không cần kẻ ăn mày, song rất ít kẻ ăn mày không ăn thịt chó.

Cũng như lúc thêm rượu người ta có thể không cần ăn thịt chó, nhưng lúc ăn thịt chó thì không thể thiếu rượu. Thịt chó và rượu dường như luôn đi đôi với nhau.

Trong ngôi miếu đồ nát, mười mấy kẻ ăn mày đang tụ tập, y phục tuy rách song tinh thần sảng khoái, nhìn vào hẳn biết họ là đệ tử Cái Bang.

Đa số những người này đeo sau lưng hai, ba túi, nhưng trong nhóm có một thiếu niên đen dũi, vóc thấp nhỏ, sau lưng mang đến sáu túi, bên hông đeo một ống quản bằng sắt màu đen, không rõ dùng để làm gì. Sở Lưu Hương sau đó mới biết thiếu niên này có biệt hiệu "tiểu hỏa thần", cũng chính là đại ca của nhóm Cái Bang tại bản địa. Lúc này mười mấy cặp mắt đều đang nhìn Sở Lưu Hương, ánh mắt

tràn đầy sự hâm mộ và thân thiện, bởi mọi người đều biết Sở hương soái là hảo bằng hữu của Cái Bang.

Quỷ Luyện Hiệp Tình

Hồi 6

Hoang Sơn Chứng Thục

Tiểu Hỏa Thần điểm nụ cười:

- Chúng đệ tử nghe danh hương soái đã lâu, không ngờ hôm nay được hạnh ngộ cùng hương soái, thực vui mừng biết bao.

Vết thương Sở Lưu Hương đã được băng bó, lúc này chàng ngồi tựa bàn thờ, đang thưởng thức món thịt chó. Nghe xong chàng mỉm cười:

- Bây giờ các vị tỏ ý thích, chỉ e về sau muốn ghét cũng không kịp.

Chàng húp một miếng canh thịt chó, cười nói tiếp:

- Bởi vì các vị mời tại hạ ăn thịt, mà tại hạ thì lại đến làm phiền mọi người.

Tiểu Hỏa Thần ngăn người, vội nói:

- Chẳng lẽ huynh đệ chúng tôi đã làm gì đắc tội với hương soái.

Sở Lưu Hương cười nói:

- Họ nào có làm gì đắc tội, chỉ là tại hạ muốn nhờ các vị làm vài chuyện.

Tiểu Hỏa Thần thở phào, tươi nét mặt:

- Hương soái đối với Cái Bang ân trọng như núi, đừng nói bọn huynh đệ rất hãnh diện được hương soái nhờ hành sự, nếu bắt nhảy sông cũng chẳng từ nan.

Môn hạ Cái Bang tuy đông, nhưng họ đều là các nam tử nhiệt huyết cuộn trào, Sở Lưu Hương biết rằng nếu làm bộ khách sáo với họ thì mình trở thành ngụy quân tử, do đó chàng chính sắc nói:

- Việc thứ nhất, tại hạ nhờ chư huynh đệ nghe ngóng tin tức một người, y tên là Diệp Thịnh Lan, nghe nói y là một lãng tử chốn kinh thành, nhưng tại hạ nghĩ rằng mấy hôm nay y chắc chắn đã đến vùng này, hy vọng chư huynh đệ có thể dò ra tung tích y, đang làm gì, và có ai đồng cư với y chăng ?

Tiểu Hỏa Thần cười nói:

- Hương soái an tâm, nghe ngóng là nghề của huynh đệ chúng tôi, chỉ cần trên đời này có kẻ tên Diệp Thịnh Lan, thì bọn huynh đệ sẽ

truy nguyên gốc gác của kẻ ấy.

Sở Lưu Hương nói:

- Việc thứ hai, nhờ vài huynh đệ bám theo Tiết gia trang nhị công tử, tức Tiết Vũ, và một lão nữ mẫu của Thi gia trang tên là má Lương. Bất luận họ đi đâu cũng phải bám theo quan sát.

Tiểu Hỏa Thần nói:

- Việc này làm được.

- Việc thứ ba, tại hạ hy vọng tiểu ca nghĩ ra được cách dụ "Đình thị Song Kiếm" Đình lão nhị trở về nhà, y đã đến "Trích Bội Sơn Trang" cách đây một, hai ngày.

Tiểu Hỏa Thần suy nghĩ giây lát, và nói:

- Việc này bọn huynh đệ cũng làm dùm hương soái được.

Sở Lưu Hương thở ra một hơi dài:

- Việc thứ tư hơi khó một chút.

Tiểu Hỏa Thần cười nói:

- Hương soái đã nhờ thì khó cách mấy chúng huynh đệ cũng hoàn thành.

- Được, khuya hôm nay tại hạ cần vài người cùng đi đào mộ.

Tiểu Hỏa Thần chưng hửng, không lý "đạo soái" tính động đến người chết sao? Tiểu Hỏa Thần mở mắt tròn tròn, như dờ khóc dờ cười.

Nhóc trọc đầu bỗng lên tiếng:

- Đại ca không dám đi thì để đệ đi.

Sở Lưu Hương cười nói:

- Tiểu huynh đệ dám đi chẳng?

Nhóc trọc đầu nói:

- Nếu kẻ khác bảo tôi đi đào mộ, tôi sẽ cho hắn mười mấy cái bạt tai, nhưng nếu hương soái bảo tôi đi đào mộ, thì tôi làm y lời.

- Tại sao?

Nhóc trọc đầu chớp chớp mắt:

- Vì tôi biết hương soái quyết không bảo bọn tôi làm bậy.

Nhóc mặt đỏ lập tức lên tiếng:

- Chắc chắn là không, tôi cũng đi.

Tiểu Hỏa Thần thở dài, cười gượng:

- Xem ra hai tiểu quỷ này biết chuyện hơn tiểu đệ ... hương soái muốn huynh đệ chúng tôi mấy giờ đi đào mộ, chúng tôi xin tuân lời.

Sở Lưu Hương đáp:

- Canh ba đêm nay!

Chàng cầm tay hai nhóc, cười nói:

- Cả hai tiểu huynh đệ đều là hảo bằng hữu của ta, nhưng có lúc ta cũng sẽ dẫn các tiểu huynh đệ đi làm chuyện bậy, chờ vài năm sau

lớn thêm chút nữa, nhất định ta sẽ đến tìm hai tiểu huynh đệ đi uống vài chén rượu, kêu thêm hai mỹ nhân đến hầu rượu cho sang khoái. Được gọi là bằng hữu của Sở Lưu Hương, hai nhóc vô cùng cao hứng.

Sở Lưu Hương chợt hỏi:

- Hôm nay hai người tính đến căn nhà nhỏ kia phải chăng ?

Nhóc mặt rỗ nói:

- Gã trọc kể là tại căn nhà ấy có hai người rất rộng rãi, lần đầu tiên hắn gặp họ, được cho hơn một lượng bạc, lần thứ hai được bảy, tám đồng.

Nhóc trọc đầu nói:

- Nhưng không phải tiểu diệt cố ý đi vò tiền, lần đầu là tình cờ tiểu diệt đi qua, gặp họ vừa từ trong căn nhà nhỏ bước ra, họ đòi cho tiền nên diệt nhi đành nhận thôi.

Nhóc mặt rỗ nói:

- Lần thứ hai thì sao ? Chẳng phải là hối lộ người sao ?

Nhóc trọc đầu ngó gã một cái, rồi cười nói:

- Sau đó bất quá ta chỉ lòng vòng ngang đó thôi, chưa bao giờ ta đến gõ cửa, mà đâu phải ngày nào cũng gặp họ.

Nhóc mặt rỗ trề môi:

- Vậy mà người còn nói có phúc cùng hưởng, gặp nạn cùng mang, một mình đi đã bảy, tám lần rồi mới rủ ta đi theo.

Nhóc trọc đầu cười nói:

- Ta sợ người nhìn xấu quá, làm người ta sợ bỏ chạy mất.

Nhóc mặt rỗ kêu lên:

- Ta xấu, còn người đẹp lắm à ? Đồ đầu trọc, bụng ổng.

Sở Lưu Hương bật cười, hai mắt sáng ngời:

- Hai người ấy có phải là một nam một nữ chẳng ?

Nhóc trọc đầu đáp:

- Phải, cả hai khá trẻ, y phục rất đẹp, vừa nhìn là biết thuộc hàng tiểu thư, thiếu gia con nhà giàu, song cách sử xử rất hiền hòa.

- Diện mạo của họ thế nào ?

Nhóc trọc đầu ngẫm nghĩ một lúc:

- Hai người không có điểm nào đặc biệt, bề ngoài trông không xấu, nhất là vị cô nương, khi cười hiện ra hai lúm đồng tiền, khả ái lắm.

- Lần sau nếu gặp lại, người có còn nhận ra họ chẳng ?

- Dĩ nhiên nhận ra, ai đối xử tốt với diệt nhi, thì diệt nhi cả đời cũng không quên.

Sở Lưu Hương vỗ vai gã, cả cười:

- Tốt, tốt lắm ...

----- O0o-----

Thạch Tú Vân đứng chờ đã lâu. Cô không biết vì sao Sở Lưu Hương hẹn cô ra đây gặp mặt, càng không tưởng tượng được chính mình có thể cùng một nam tử xa lạ ước hẹn trước mộ phần của đại thư. Nhưng cô đã đến. Chưa ăn tối mà trái tim cô đã bay đến đây, cầm đũa lên mà ước sao mình đã ăn xong ngay. Sau đó cô lại chờ, chờ thời gian trôi qua, sau mà chậm thế ?

Cũng may nơi đây hoang vắng, cả ngày cũng không một bóng người, thế nên một mình cô đứng ngơ ngẩn đợi, đợi lâu cách mấy cũng không bị ai trông thấy.

Đứng nhìn mộ phần của thư thư, Thạch Tú Vân vốn phải cảm thấy chua xót, buồn rầu mới đúng, nhưng bây giờ chỉ cần nghĩ đến Sở Lưu Hương, trong tâm cô lại có cảm giác ngọt ngào, những chuyện khác đều quên cả.

Bàn chân cô còn hơi đau. Cô đã cắt kỹ trong lòng mảnh lụa mà Sở Lưu Hương dùng để quấn vết thương cho cô, và len lén thay vào một đôi hài thêu mới.

Thư thư mới chết chưa được mấy ngày, cô đã mang hài thêu mới, dù biết mình không nên làm như vậy, nhưng cô không dằn được. Cô đã cởi hài ra, lại mang vào đến mấy bận, cuối cùng cô vẫn mang lại, bởi cô cứ có cảm giác đôi mắt Sở Lưu Hương đang nhìn đôi chân của mình. Cô cảm thấy như chân mình trở nên đặc biệt xinh hơn khi mang đôi hài mới.

Trời mỗi lúc một tối thêm, gió càng lúc càng lạnh, nhưng riêng cô vẫn cảm thấy người đang nóng, nóng vô cùng.

- Tại sao chàng chưa đến ? Hay là chàng không đến ?

Thạch Tú Vân cắn môi, đưa mắt nhìn vàng trắng mới lên.

- Trăng lên đến ngọn cây cao kia mà chàng chưa đến, thì ta không chờ nữa.

Trăng dần dà cũng lên quá ngọn cây, nhưng cô vẫn cứ đợi. Vừa chờ vừa giận.

- Chàng có đến ta cũng không thèm ngó ngang nữa.

Thế nhưng vừa nhìn thấy bóng dáng Sở Lưu Hương, Thạch Tú Vân lại quên cả, cô phóng như bay về phía ấy.

Rốt cuộc Sở Lưu Hương cũng đến, còn đem theo một số người.

Thạch Tú Vân vừa chạy được vài bước thì dừng lại.

Sở Lưu Hương đang nhìn cô cười, nụ cười rất ngọt dịu.

- Sao công tử dẫn theo nhiều người thế ?

Thạch Tú Vân cắn răng, quay mặt bỏ đi.

Cô mong Sở Lưu Hương sẽ đuổi theo, nhưng cô không nghe được

tiếng chân gì cả. Không dần được, cô bước chậm lại, muốn quay đầu lại nhìn nhưng lại sợ bị kẻ khác cười chế nhạo.

Thạch Tú Vân vừa giận vừa tức, nửa hồi hận, đang không biết làm, bất chợt ngay bên cạnh có tiếng cười, Sở Lưu Hương không biết từ lúc nào đã đuổi kịp cô, trên môi điểm nụ cười vừa khả ái, vừa đáng ghét, như thể chàng thấu rõ tâm tình của cô.

Thạch Tú Vân đỏ mặt. Cô cúi đầu bước mau hơn để vượt qua Sở Lưu Hương. Nhưng chàng giữ cô lại, dịu giọng:

- Cô đi đâu thế ?

Thạch Tú Vân cắn môi, dậm chân nói:

- Buông tôi ra, để tôi đi, công tử không muốn gặp tôi, thì níu kéo làm gì ?

- Ai nói ta không muốn gặp cô ?

- Vậy thì xem như tôi không muốn gặp công tử vậy, hãy để tôi đi.

- Cô không muốn gặp ta, sao lại ra đây chờ ?

Thạch Tú Vân càng thêm đỏ mặt, mắt cũng đỏ lên:

- Phải đấy, tôi muốn gặp công tử, công tử biết tôi nhất định sẽ chờ ở đây, nên cố tình dẫn theo nhiều người đến chứng kiến, để xem công tử bản lãnh giỏi ghê, đi đâu cũng có nữ nhi chờ đợi.

Sở Lưu Hương tủm tỉm cười:

- Thực ra ta cũng không muốn dẫn họ đến đây, nhưng ta có việc phải nhờ họ giúp giùm.

- Chuyện gì ?

- Ta muốn nhờ họ đào ngôi mộ này lên để xem thử.

Thạch Tú Vân kêu lên:

- ... Công tử điên rồi, tại sao lại đào mộ thư thư tôi ?

- Đây không phải phần mộ của thư thư cô, nếu ta đoán không lầm, đây là một ngôi mộ trống.

Thạch Tú Vân nghẹn giọng:

- Ai nói ? Rõ ràng tôi nhìn thấy họ hạ quan tài xuống đấy ...

- Tuy họ có chôn một cỗ quan tài, nhưng trong ấy không có người.

Sở Lưu Hương cầm tay Thạch Tú Vân vuốt nhẹ, nhỏ giọng:

- Ta không gạt cô đâu, cô chờ một lát sẽ biết lời ta nói là thực.

----- O0o-----

Trong quan tài quả nhiên không có người, chỉ có mấy tảng đá.

Đêm vắng, bãi tha ma hoang lạnh, gió Thu hiu hắt, ánh sao le lói chiếu xuống ngôi mộ mới vừa bị khai quật, một cỗ quan tài đậm bạc, bên trong chỉ có mấy tảng đá ...

Người chết đi đâu ? Không lý đã sống lại ?

Thạch Tú Vân toàn thân run rẩy, cuối cùng không nhìn được cô kêu

lớn:

- Thư thư tôi đi đâu rồi ? Tại sao ... chỉ có mấy tảng đá ?

Tiếng kêu thê lương vang dội khắp nơi, âm vang như quỷ khóc quỷ cười, oan hồn từ mộ hoang tư bề cơ hồ đồng loạt hồi âm, như chế nhạo cô.

Ngay cả các đệ tử Cái Bang lẫn lóc giang hồ đã lâu cũng cảm thấy hơi lạnh gáy.

Sở Lưu Hương khẽ ôm vai Thạch Tú Vân:

- Cô có tận mắt nhìn thấy thi hài thư thư cô được đưa vào quan tài chẳng ?

Thạch Tú Vân vội đáp:

- Tôi tận mắt thấy rõ mà.

- Lúc đóng quan tài thì sao ?

Thạch Tú Vân ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Lúc đây nắp quan tài thì tôi không có mặt ... đúng ra tôi không muốn bỏ đi, nhưng nhị thẩm sợ tôi bị thương quá độ, nên một mực bảo tôi đi về.

- Quan tài do nhị thúc cô đóng đinh ?

- Phải.

- Bây giờ y ở đâu ?

- Thư thư tôi nhập huyết xong, qua ngày thứ hai nhị thúc bèn đi lên tỉnh.

- Đi làm gì ?

- Đi mua hàng cuối năm cho Tiết gia.

Sở Lưu Hương mắt sáng lên, vội hỏi dồn:

- Năm nào nhị thúc cô cũng đi mua hàng cuối năm cho Tiết gia trang phải chẳng ?

- Mấy năm trước thì không phải.

Sở Lưu Hương nhếch môi cười khó hiểu, miệng lẩm bẩm:

- Mấy năm trước đều không phải do y làm, năm nay việc lại vào tay y ... Lạ nhỉ, việc này quả là lạ.

Đột nhiên chàng lại hỏi:

- Lần này có phải Tiết nhị công tử giao việc cho nhị thúc cô ?

- Đúng thế, bởi vậy tôi càng nghi rằng thư thư bị hấn hại chết, để chuộc tội hấn mới giao công việc cho nhị thúc tôi.

Sở Lưu Hương than:

- Chỉ e hấn chẳng phải bồi tội, mà là ...

Thạch Tú Vân hỏi:

- Là gì ?

- Việc này phức tạp lắm, bây giờ ta có nói cho cô nghe, cô cũng

không hiểu hết đâu.

Thạch Tú Vân rơm rớm nước mắt:

- Tôi cũng không cần biết rõ, tôi chỉ muốn biết thi thể của thư thư biến đi đâu ?

Sở Lưu Hương trầm ngâm:

- Nếu ta đoán không lầm, không quá ba ngày ta có thể đem thi thể thư thư cô trao lại.

Thạch Tú Vân kinh ngạc hỏi:

- Công ... công tử biết chỗ đặt thi thể của thư thư sao ?

- Trước mắt thì ta còn phỏng đoán nên chưa dám chắc.

- Thi thể của thư thư chẳng lẽ bị người trộm đi ?

- Phải.

- Ai đã đánh cắp thi thể của thư thư ? Tại sao cơ chứ ? Thư thư nào có vật quý giá chôn theo, kẻ ấy lấy xác thư thư đi làm gì ?

Sở Lưu Hương dịu giọng:

- Bây giờ tốt nhất cô chớ hỏi nhiều, ta hứa với cô trong vòng ba ngày sẽ giải thích mọi việc cho cô hiểu.

----- O0o-----

Khi Sở Lưu Hương về đến "Trích Bội Sơn Trang", trời đã gần sáng.

Tả Khinh Hầu tuy còn ngủ, nhưng nghe thấy Sở Lưu Hương về đến, ông lập tức khoát áo vào, đến ngay phòng chàng. Vừa gặp mặt, ông liền nắm tay chàng bảo:

- Huynh đệ, cả ngày không thấy mặt đệ, ta nóng lòng vô cùng, đệ có dò ra manh mối gì chẳng ?

Sở Lưu Hương mỉm cười, không vội trả lời câu hỏi của Tả Khinh Hầu mà hỏi ngược lại:

- Định nhị hiệp đâu rồi ?

Tả Khinh Hầu đáp:

- Định lão nhị mấy hôm nay cứ hỏi dồn ta đến phát điên được, nhưng hỏi sớm chẳng biết vì sao, đột nhiên lão bỏ đi, chẳng kịp nói gì, chừng như ở nhà đã xảy ra chuyện.

Ông thở ra, nhăn nhó cười:

- Huynh đệ này, chẳng phải ta cầu họa cho người, nhưng nhà lão xảy ra chuyện thực đúng lúc, như vậy lão đỡ tra vấn ta về vụ Châu nhi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Châu nhi ra sao rồi ?

- Nó quả là chịu nghe lời hiền đệ, cả ngày trốn trong phòng chẳng hề bước ra nửa bước.

Sở Lưu Hương cười nói:

- Châu nhi vốn là đứa con ngoan mà.

Tả Khinh Hầu nói:

- Nhưng ... đầu đuôi vụ này ra sao ? Đệ đã dò ra chưa ? Ta đâu thể đánh lừa Đĩnh gia mãi được. Hiền đệ ... phải nghĩ cách gì giúp ta.

- Cách thì thể nào cũng có, nhưng nhị ca chớ sốt ruột, không chừng chưa đến ba ngày, mọi chuyện sẽ bạch hóa ...

Ba ngày ... trong ba ngày sắp tới sẽ xảy ra kỳ tích gì ?

Tả Khinh Hầu muốn hỏi thêm, song Sở Lưu Hương đã ngủ mất rồi.

----- O0o-----

Sở Lưu Hương ngủ thẳng một giấc, vừa thức dậy thì nghe nói có hai người đang ở bên ngoài chờ gặp chàng.

Một người là đệ tử Cái Bang, Tả Nhị Gia đã mời y vào khách sảnh dùng trà, còn người kia không chịu nói rõ mục đích muốn gặp Sở Lưu Hương, cứ đứng chờ ngoài cổng, nhất định không chịu vào.

Sở Lưu Hương nhíu mày nói:

- Kẻ này nhân dạng ra sao ?

Người trả lời tên là Tả Thăng, một kẻ thân tín của Tả Nhị Gia, dĩ nhiên cũng là một người rất tinh minh mẫn cán, y suy nghĩ một chút, mới cười đáp:

- Kẻ này trông rất bình thường, mà cũng không thành thực.

Sở Lưu Hương nhướng mày:

- Thế sao ?

Tả Thăng nói tiếp:

- Hắn bảo mình từ phương xa đến, nhưng tiểu nhân xét thấy y phục hắn vẫn sạch sẽ, chẳng có vẻ nhuốm bụi đường xa, con ngựa hắn cỡi trông cũng không giống như vừa đi qua đoạn đường dài.

- Người xem hắn có giống kẻ luyện võ chăng ?

- Bước đi của hắn nhẹ nhàng mau mẫn, động tác linh hoạt, xem ra cũng có vài thành công phu, nhưng chắc chắn không giống khách giang hồ, tiểu nhân quả quyết là cả đời hắn chưa bao giờ đi ra ngoài Tùng Giang Phủ hơn trăm dặm.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Chẳng trách Tả Nhị Gia vẫn nói người rất tháo vát, chỉ bằng vào cặp mắt tinh đời của người, trong giang hồ cũng ít người bì kịp.

Tả Thăng vội cúi rạp người, nói:

- Đều là nhờ nhị gia và hương soái chỉ dạy.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nhị gia đâu ?

- Nhị gia uống hai hoàn thuốc an thần của Trương lão tiên sinh, đến trưa mới đi nghỉ, bây giờ còn chưa thức.

- Đại tiểu thư đâu ?

- Khí sắc tiểu thư rất tốt, đã chịu ăn, chỉ không chịu cho ai vào phòng, cả ngày cứ đóng cửa trong phòng ...

Tả Thăng thở dài, hạ giọng nói tiếp:

- Hương soái cũng biết, lúc trước tiểu thư chẳng phải như vậy, chẳng khi nào thích giấu mình trong phòng như thế, việc này ... việc này như có tà đạo ...

Sở Lưu Hương trầm ngâm một lát rồi bảo:

- Người đi báo lại cho tiểu thư là ngày mai nhất định ta sẽ có tin vui cho tiểu thư hay.

Tả Thăng gật đầu, hỏi lại:

- Hương soái bây giờ có phải ra khách sảnh gặp vị tiểu huynh đệ Cái Bang chăng ?

- Đúng vậy.

----- O0o-----

Nhóc trọc đầu ra vẻ sốt ruột lắm, gã ngóng cổ ngó tứ phía, nhìn thấy Sở Lưu Hương, gã vội chạy đến chào và cười nói:

- Các việc hương soái phân phó hôm qua, bữa nay đã có manh mối rồi.

Sở Lưu Hương cười:

- Các huynh đệ hành sự quả thực mau mắn.

- Hôm qua hương soái vừa giao phó các việc xong, đại ca liền ra lệnh cho toàn bộ huynh đệ trong thành nghe ngóng mọi nơi, xem gần đây có người lạ nói giọng bắc phương đến vùng này chăng, chiều hôm nay đã có tin tức.

Sở Lưu Hương chờ gã nói tiếp.

- Gần đây có tổng cộng mười hai người thuộc Bắc phương đến Tùng Giang Phủ, trong đó có sáu người là lái buôn hàng da của Trương gia, tuổi tác đều xấp xỉ năm mươi, đương nhiên không phải người hương soái muốn tìm!

- À!

- Bốn người còn lại là tiêu sư từ kinh thành đến, trong đó có hai vị rất trẻ, nhưng chúng huynh đệ đã hỏi dò lai lịch của họ, trong bốn người ấy chẳng có ai họ Diệp.

- Còn hai người nữa thì sao ?

- Hai người kia là một đôi vợ chồng khá trẻ, tướng mạo thanh lịch, nghe nói là công tử con quan lớn tại kinh thành, nay dẫn tân nương đến Giang Nam du ngoạn, thuận đường ghé Tùng Giang Phủ thưởng thức cá lư, tuy nhiên đến như gã sai vặt trong khách điếm cũng biết họ nói láo.

-Ồ! Tại sao ?

- Bởi vì họ nói là du sơn ngoạn thủy, song cả ngày trốn trong phòng chẳng dám ra, lại chưa bao giờ kêu thử món cá lư. Y phục của hai người tuy sang trọng, nhưng tiêu xài không dám phóng tay, chẳng giống các phú gia chi tử chút nào.

Nhóc trọc đầu cười khoái chí, hạ giọng nói:

- Nghe điểm tiểu nhị ca ca nói, có một ngày y vô tình thấy vị đại thiếu gia kia đang rửa chân cho nội thê, y thị chê nước nóng quá, đá chân một cái, cả thau nước đổ lên người vị thiếu gia ấy, mà y chẳng dám nói gì.

Sở Lưu Hương mắt vụt sáng, hỏi:

- Y có phải họ Diệp ?

- Y để tên trong danh sách khách trọ là Lý Minh Sinh, nhưng tên cũng có thể thay đổi.

- Đúng vậy, tên lúc nào muốn đổi cũng được... hai người này đang ở quán trọ nào ?

- Phúc Thịnh khách điểm tại cửa thành phía Đông.

- Tốt lắm, bây giờ tiểu huynh đệ đến đây chờ ta, ta sẽ đến sau.

----- O0o-----

Một con ngựa trắng đứng dưới tàn cây liễu bên sông, một người áo xanh đang đứng chờ, mắt chăm chú nhìn cánh cổng lớn của "Trích Bội Sơn Trang".

Sở Lưu Hương không nhận ra y, nhưng y nhận ra Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Các hạ tìm ta ?

Thanh y nhân đáp:

- Chủ nhân có việc quan trọng cần gặp hương soái.

Sở Lưu Hương hỏi lại:

- Gia chủ các hạ là ai ?

Thanh y nhân cười đáp:

- Chủ nhân cùng hương soái là cố giao, hương soái gặp khắc biệt, bây giờ chủ nhân đang chờ phía trước, đã ra lệnh cho tiểu nhân đến mời hương soái.

- Gia chủ sao không đến ? Vì sao không cho người báo danh tính ?

Thanh y nhân chẳng chịu nói, chỉ cười theo, một nụ cười giả tạo, chẳng hàm hảo ý.

Sở Lưu Hương cũng nở nụ cười, chăm chú nhìn y, thông thả nói:

- Các hạ không chịu nói rõ, làm thế nào biết ta chịu đi theo các hạ ?

Thanh y nhân cười cầu tài:

- Hương soái không đi, thì chẳng bao giờ biết chủ nhân là ai, như vậy chẳng phải đáng tiếc lắm sao ?

Sở Lưu Hương cất tiếng cười lớn:

- Được, gia chủ các hạ thực đoán đúng nhược điểm của ta, nếu ta không đi gặp y, chỉ e tối không ngủ được.

- Chủ nhân đã nói trước, trong thiên hạ không có người nào mà hương soái chẳng dám gặp, cũng không có nơi nào mà hương soái chẳng dám đến.

Thanh y nhân vừa nói vừa tháo cương ngựa cột nơi thân cây, lấy ống tay áo lau sạch bụi trên yên ngựa, và cúi mình cười nói:

- Mời hương soái.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ta cỡi ngựa, còn các hạ ?

- Không cần tiểu nhân dẫn đường, con ngựa này sẽ đưa hương soái đến nơi.

----- O0o-----

Thanh y nhân quả thấu rõ tính khí của Sở Lưu Hương, gặp việc càng nguy hiểm, quý bí, chàng càng cảm thấy thích thú.

Lúc này dù biết phía trước có cạm bẫy, chàng cũng không đành phải tiến đến.

Sở Lưu Hương ngồi trên mình ngựa băng qua cầu, chàng nghe văng vẳng vọng lại tiếng cười của thanh y nhân, giọng cười phảng phất chứa ba phần nịnh nọt, bảy phần ác ý.

Chủ nhân của y là ai ? Phải chăng là thủ lĩnh của tổ chức sát thủ kia ?

Sở Lưu Hương cảm thấy phấn chấn, tựa như lúc nhỏ chơi trò trốn tìm, đầy cảm giác kích thích và mới lạ.

Ngựa đi khá mau và êm, hiển nhiên là loại lương câu từng được huấn luyện thuần thục.

Sở Lưu Hương chẳng cảm cương, chàng tùy tiện giao tính mạng cho con ngựa, chẳng chút lo lắng.

Ngựa phi mỗi lúc thêm nhanh, hàng cây ở hai bên đường vụt qua như bay.

Sở Lưu Hương nhắm mắt lại.

Khi mở mắt ra chàng sẽ gặp chuyện gì ?

Người hẹn gặp chàng có thể không phải sát thủ thần bí kia, cũng có thể chẳng phải kẻ cừu địch mà là bằng hữu của chàng, rất nhiều bằng hữu của chàng đều thích bày trò đùa giỡn.

Vả lại, còn nhiều vị cô nương xinh đẹp dịu dàng nữa ...

Bất chợt Sở Lưu Hương nghĩ đến một vị cô nương họ Thái, cô có đôi mắt to tròn, vòng eo nhỏ xíu, lại thêm hai lúm đồng tiền rất sâu. Có lần cô trốn trong tủ áo cả buổi, cơm cũng chưa ăn, đói muốn khuyu

chân, cũng chỉ để chờ chàng quay lại cho cô hù chàng giựt mình một phen.

Sở Lưu Hương bật cười. Kỳ thực chàng chẳng phải người thích mơ mộng, chẳng qua gặp chuyện càng nguy hiểm, chàng càng muốn nghĩ đến những chuyện lý thú khác. Chàng không thích cảm giác khẩn trương, lo âu, e sợ ... bởi chàng biết những thứ ấy chẳng có ích lợi gì cho ai cả.

Ngựa phóng đi khá lâu, cuối cùng cũng dừng lại.

Tiếng vó ngựa đã ngưng, chỉ còn lại tiếng gió nhẹ tạt ngang bên tai chàng, khoảng không gian dường như rất yên tĩnh!

Sở Lưu Hương vẫn chưa mở mắt.

Chàng bỗng nghe thấy tiếng bước chân rất nhẹ. Một người đang đi đến phía chàng. Y bước trên xác lá tuy rất khẽ khàn, nhưng Sở Lưu Hương vẫn nghe thấy, trên đời này ngoài chàng ra hẳn rất hiếm người nhận ra được tiếng bước chân này.

Còn ngoài mười bước, Sở Lưu Hương đã cảm nhận được một luồng kiếm khí đáng sợ toát ra từ người ấy, song chàng lại mỉm cười lên tiếng:

- Thì ra là tiền bối, văn bối thực không ngờ.

Người đứng trước mặt Sở Lưu Hương hóa ra là Tiết Y Nhân!

Gió thu gợn dậy lớp lá vàng khắp mặt đất, Tiết Y Nhân đứng thẳng bất động giữa xác lá tung bay, ông mặc áo trắng như tuyết, trắng đến chói mắt.

Tiết Y Nhân đeo sau lưng một thanh trường kiếm, cách đeo kiếm rất đặc biệt, bất cứ ai nhìn vào cũng biết cách đeo kiếm ấy chỉ nhằm mục đích để rút kiếm mau lẹ.

Lúc này kiếm chưa xuất vỏ, song kiếm khí đã hiện rõ.

Đôi mắt Tiết Y Nhân hàm chứa kiếm khí sắc bén, bởi vì kiếm của ông cũng chính là bản thân ông, kiếm và thân đã nhập thành một thể.

Tiết Y Nhân lẳng lặng nhìn Sở Lưu Hương, lạnh lùng nói:

- Hương soái phải sớm biết là lão phu.

Sở Lưu Hương cười:

- Đúng vậy, lẽ ra văn bối phải nghĩ đến tiền bối, đến Tả Thằng cũng nhìn ra được vị sứ giả của tiền bối chẳng phải từ xa đến. Người của Tiết gia trang khi đến Tả gia dĩ nhiên không khi nào nói rõ lai lịch của mình.

- Trước lúc quyết đấu, ta không muốn hấn sinh sự với Tả gia.

- Nhưng trước mặt văn bối tại sao y vẫn không chịu nói rõ ý định ?

- Vì hấn sợ hương soái không dám đến.

- Không dám ? Tại sao văn bối phải sợ ? Có bằng hữu hẹn văn bối,

bất luận thế nào văn bối cũng phải đến chứ.

Tiết Y Nhân nhìn chòng chọc vào Sở Lưu Hương:

- Người không dám đến, vì người không còn là bằng hữu của ta nữa!

Sở Lưu Hương sờ mũi, cười nói:

- Mới hôm qua tại hạ còn là bạn, sao hôm nay không phải nữa ?

- Lão phu vốn rất muốn kết giao cùng các hạ, mới dắt vào kiếm thất, nào ngờ người ...

Trên mặt Tiết Y Nhân bỗng hiện lên sắc xanh, ông gằn từng chữ một:

- Nào ngờ người chẳng đáng làm bạn chút nào!

- Tiền ... tiền bối chẳng lẽ cho rằng tại hạ trộm kiếm của tiền bối ư ?

Tiết Y Nhân cười nhạt:

- Nhờ ta dắt người vào một lần, người mới quen đường, bằng không làm cách nào người thành công ?

Sở Lưu Hương mãi sờ mũi, chừng như sắp đỏ cả lên, chàng cười gượng:

- Nói như vậy, kiếm của tiền bối bị trộm mất cả ư ?

Tiết Y Nhân không đáp, ông cúi đầu nhìn áo mình, thông thả nói:

- Chiếc áo này được may cách đây đã hai mươi năm, đến hôm nay ta mới mặc vào, bởi vì đến hôm nay ta mới gặp một người đáng giết, đủ giá trị cho ta giết!

Sở Lưu Hương thở dài:

- Ngày hôm trước tại hạ đến kiếm thất, hôm sau kiếm bị người trộm mất, chẳng trách tiền bối quy lỗi cho tại hạ, nhưng nếu tiền bối giết tại hạ, thì vĩnh viễn sẽ không biết được ai mới thực là kẻ trộm kiếm.

Tiết Y Nhân gằn giọng:

- Không phải người thì là ai ? Không lẽ ta lại cố tình hại người ?

Nếu ta muốn giết người, chẳng cần phải ngụy tạo bất kỳ lý do nào cả.

- Dĩ nhiên tiền bối không cần hại tại hạ, nhưng có người cố tình bày mưu hại tại hạ, y trộm kiếm của tiền bối, mục đích là để tiền bối hạ sát tại hạ, một cách "mượn dao giết người".

Tiết Y Nhân hỏi:

- Ai muốn hại người ?

- Thực ra, không ít người muốn hại tại hạ, mới hôm qua tại hạ còn bị đâm trúng một kiếm ...

Tiết Y Nhân nhíu mày:

- Người bị thương ư ?

Sở Lưu Hương than:

- Bị thương chẳng phải việc gì đáng khoe, tại hạ nói dối làm gì.

- Ai đã đâm người bị thương ?

- Là tay sát thủ mà tại hạ muốn tìm lâu nay.

Mục quang sắc bén của Tiết Y Nhân quét ngang thân Sở Lưu Hương:

- Người bị thương nơi đâu ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ở sau lưng.

Tiết Y Nhân cười nhạt:

- Có người sau lưng mình xuất thủ, đường đường Sở hương soái lại không hay biết sao ?

Sở Lưu Hương lại sờ mũi:

- Khi tại hạ phát giác thì đã tránh không kịp nữa.

- Nếu người thường bị ám toán, còn sống đến nay cũng chẳng phải dễ.

- Tại hạ bị người ám toán không ít lần, nhưng đây là lần đầu mang thương tích.

- Kiếm của y nhanh đến thế ư ?

- Cực nhanh, trừ tiền bối ra, tại hạ chưa từng gặp ai xuất thủ nhanh như thế.

Tiết Y Nhân trầm ngâm một lát:

- Lão phu nghe nói các hạ đã từng giao thủ cùng Thạch Quan Âm, "Thủy Mẫu" Âm Cơ, Soái Nhất Phàm ?

- Đúng vậy, Thạch Quan Âm xuất thủ bí hiểm, Soái Nhất Phàm kiếm khí nhập môn, Thủy Mẫu Âm Cơ nội lực thâm hậu, nhưng nếu luận về tốc độ xuất thủ, họ đều không bằng kẻ này.

Nét mặt Tiết Y Nhân như ửng hồng vì thích thú, ông lẩm bẩm:

- Y sử kiếm nhanh như thế, ta cũng muốn gặp y.

Sở Lưu Hương nở một nụ cười thần bí:

- Y đã đến đây, sớm muộn gì tiền bối cũng sẽ gặp y.

- Ý các hạ muốn nói kẻ trộm kiếm là y ?

- Cũng có thể lắm.

Tiết Y Nhân gằn giọng:

- Nhưng làm thế nào y biết các hạ đã đến kiếm thất ?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Đây cũng là điểm tại hạ suy nghĩ chưa thông, nhưng tại hạ tin chắc chỉ trong vài ngày nữa mọi việc sẽ ngã ngũ.

Tiết Y Nhân im lặng khá lâu:

- Các hạ đã bị thương, thực là vận may cho các hạ ...

Đột nhiên ông vọt lên ngựa phóng đi mất.

Sở Lưu Hương im lặng một lúc, mới nói nhỏ:

- Lý Minh Sinh nếu quả thực là Diệp Thịnh Lan, thì đây mới là vận may của ta.

Quỷ Luyện Hiệp Tình

Hồi 7

Tình Vượt Gian Truân

Phúc Thịnh là một khách điểm kiểu xưa, phòng ốc khá cũ. Lý Minh Sinh "phu phụ" ngụ tại căn phòng nhỏ tận cuối hành lang. Sở Lưu Hương nhận thấy cửa phòng chẳng những đóng kín, đến cửa sổ cũng đóng chặt, tuy là giữa ban ngày nhưng hình như Lý phu phụ còn trốn trong phòng ngủ vùi.

Hai người này có điều gì không dám cho người ngoài biết ?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Họ không bước ra ngoài sao ?

Nhóc trọc đầu đáp:

- Chưa hề bước ra, kể từ tối hôm qua nơi này luôn luôn có người canh.

Sở Lưu Hương đảo mắt, bỗng lớn tiếng nói:

- Lý huynh sao lại đến đây ? Có phải Lý huynh bên trong...

Chàng vừa nói vừa đến trước căn phòng, gõ mạnh vào cửa hô lớn:

- Lý huynh, Minh Sinh huynh, tiểu đệ đến thăm đây, mau mở cửa.

Trong phòng lập tức có tiếng mặc y phục kêu sột soạt, qua một lúc lâu mới nghe một giọng nói lười biếng:

- Vậy sao ? huynh đài tìm lộn phòng rồi.

Sở Lưu Hương cười đáp:

- Là Trương lão tam đây, chẳng lẽ đến thanh âm của hảo hữu mà Lý huynh cũng không nhận ra sao ?

Lại một lúc lâu sau, cánh cửa phòng mới hé mở một chút, một người trẻ tuổi ló đầu ra, gương mặt trắng nhợt nhạt, đầu tóc bù xù. Y nhìn tới nhìn lui Sở Lưu Hương rồi nhíu mày nói:

- Huynh đài là ai ? Tại hạ không nhận ra.

Sở Lưu Hương cười:

- Người không nhận ra ta, chứ ta nhận ra người.

Thiếu niên kia biến sắc mặt, vội rút đầu vào, nhưng y chưa kịp đóng cửa lại, thì Sở Lưu Hương đã đưa chân đẩy nhẹ vào, cửa lại bị mở bật ra.

Thiếu niên bị đẩy lui mấy bước, y giận dữ nói:

- Người muốn gì ?

- Ta muốn gì, không lý người còn chưa rõ ?

Trong phòng còn có một phòng nhỏ, cửa chưa đóng kỹ, Sở Lưu Hương nhìn sơ đã thấy có người nằm trên giường đắp chăn kín mít, nhưng lại để lộ ra một đôi mắt nhìn trộm. Một đôi hài thêu màu đỏ nằm trên giường, ở chiếc ghế bên cạnh có để đôn đống vài chiếc áo và váy thêu cũng màu đỏ.

Lúc này mặt thiếu niên kia chẳng còn chút sắc máu, y xông đến định đóng cửa phòng lại, nhưng Sở Lưu Hương chuyển mình một cái, đã chặn đường y, chàng cười bảo:

- Ta đã tìm được các người, che dấu làm gì nữa ?

Thiếu niên run giọng nói:

- Người... người là người của Tào gia phái đến ?

Sở Lưu Hương nhú mày:

- Tào gia ?

Thiếu niên đột nhiên quì sụp xuống, méo máo nói:

- Tiểu nhân đáng chết, xin đại gia cho tiểu nhân một sinh lộ...

Nữ nhân đang nằm trên giường bỗng nhảy dựng dậy, trông cô quả nhiên rất trẻ, rất yêu kiều nhưng khá dữ, trên mình cô chỉ khoát một mảnh áo rất mỏng, cơ hồ như nhìn thấu suốt, lộ cả cặp đùi ra. Nhưng cô bất kể, nhào đến trước mặt Sở Lưu Hương, tay chống nạnh miệng lớn tiếng:

- Người đã là người của Tào gia phái đến thì càng hay, người có giỏi cứ về nói với lão họ Tào là ta nhất định đi theo tiểu Tạ, không bao giờ ta quay về chịu tội sống nữa đâu. Tuy ta có lấy một ít đồ trang sức nhưng những vật ấy cũng là lão tặng cho ta, chưa kể như ta một hoàng hoa khuê nữ phải theo lão đã mấy năm, lấy theo mấy đồng tiền hôn thú của lão thì có chi là không được ? Người nói đi... người nói đi... có gì không nên chứ ?

Thiếu nữ nói một hơi như đậu tằm nổ, người khác muốn chen vào cũng không được.

Sở Lưu Hương chưng hửng, dở khóc dở cười.

Bây giờ chàng biết mình đã kiếm lộn người, thiếu niên này chẳng phải Diệp Thịnh Lan mà là "tiểu Tạ", cô gái này càng không phải là người mà chàng đang suy đoán.

Xem ra cô chỉ là một người thiếp của Tào gia đang bỏ trốn, cô thích "tiểu Tạ", bèn thu thập đồ tể nhuyển cùng tiểu Tạ trốn ra đến đây. Cả hai biết rằng Tào lão đầu chẳng thể nào dễ dàng bỏ qua chuyện này nên chẳng dám chường mặt ra ngoài.

Sở Lưu Hương vuốt mũi, miệng lẩm bẩm:

- Nếu các người muốn có cuộc sống mới, nên tìm việc làm như người thường mới phải, có đâu lại cả ngày đóng cửa trong phòng mà ngủ.

"Tiểu Tạ" đỏ mặt, vấp đầu nói:

- Dạ phải, tiểu nhân nhất định nghe lời đại gia, từ nay làm người đàn ông hoàng.

Sở Lưu Hương đã bước ra ngoài cửa, nhưng chừng như chưa cam tâm, chàng bất chợt quay đầu lại hỏi:

- Các người từ kinh thành đến, vậy có biết một người tên Diệp Thịnh Lan chăng ?

Tiểu Tạ đáp:

- Diệp Thịnh Lan ? Đại gia muốn nói đến tiểu Diệp ở trong gánh hát Phú Quý ?

Sở Lưu Hương cảm thấy tim mình đập nhanh, nhưng chàng làm tỉnh nói:

- Đúng vậy!

- Hai hôm trước tiểu nhân có thấy hấn.

- Thấy ở đâu ?

- Hình như hấn ở hẻm Thanh Y phía trước đó, là căn nhà nào thì tiểu nhân không rõ, vì hấn có vẻ thậm thụt, chẳng dám nhìn ai.

Tiểu Tạ mãi nói chẳng để ý, đến khi nói xong nhìn lên thì người trước mặt y đã đi mất.

----- O0o-----

Sở Lưu Hương vừa cảm thấy phấn chấn, lại thấy vui vui. Chàng đoán quả nhiên không sai, Diệp Thịnh Lan quả nhiên trốn tại Tùng Giang Phủ, nhưng chàng không ngờ là Diệp Thịnh Lan thuộc loại hát xướng.

Hẻm Thanh Y là một con hẻm khá dài, ít nhất có hơn một trăm hộ, Diệp Thịnh Lan ở căn nào ? Nhóc trọc đầu vỗ ngực bảo không đầy hai giờ gã sẽ đánh hơi ra manh mối.

Lúc này trời sắp tối, Sở Lưu Hương tìm một quán ăn, đánh một bụng no nê, mới đi tìm Thạch Tú Vân. Chàng tự bảo mình, đây là vì chính sự, chẳng phải tư tình. Chàng có tin những lời tự thuyết phục ấy chăng ? Chỉ có trời mới biết.

Chỗ ở của Thạch Tú Vân chỉ là một căn nhà khá nhỏ, xem ra mới được sơn phết lại, đến hai cánh cửa gỗ trông cũng mới tinh.

Thạch Tú Vân đang đứng trong sân nhà đuổi gà vào chuồng. Cô mặc y phục vải thô, tóc chưa chải kỹ, để chân trần mang đôi guốc mộc, đúng với câu "guốc phơi chân trắng ngần, chẳng cần mang vớ bọc",

trông cô tuy tóc rối áo thô nhưng có sức hấp dẫn đặc biệt.

Sở Lưu Hương đứng ngoài hàng rào tre âm thầm thưởng thức một lúc, mới gọi nhỏ:

- Thạch cô nương, Thạch Tú Vân.

Thạch Tú Vân giật mình, ngừng đầu nhìn thấy chàng, mặt bỗng ửng đỏ, cô chẳng nói câu nào, chỉ cầm đầu bỏ đi như bay vào trong. Đến trước cửa, cô đưa tay ra hiệu bảo Sở Lưu Hương đứng ngoài chờ.

Sở Lưu Hương đành đứng chờ.

Chờ mãi Thạch Tú Vân mới quay ra, tóc giờ đã chải gọn, áo đã thay, chân lại mang đôi hài thêu màu hồng mới tinh.

Sở Lưu Hương bật cười, khẽ nói:

- Đôi hài của cô nhìn đẹp quá.

Mặt Thạch Tú Vân lại đỏ bừng, cô cắn môi, dậm chân nói:

- Công tử muốn đến sao không nói trước một tiếng.

- Ta định ngày mai đến, nhưng tối nay ta không thể không đến được.

Thạch Tú Vân cúi đầu mân mê chéo áo, cô hỏi lại:

- Tại sao ?

Sở Lưu Hương không đáp mà hỏi lại:

- Nhị thẩm của cô đâu rồi ?

Thạch Tú Vân len lén liếc nhìn Sở Lưu Hương rồi đáp:

- Nhị thẩm dậy sớm lắm, nên giờ đi ngủ rồi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cô ra ngoài được chăng ?

- Đã trễ rồi công tử còn kêu tôi ra làm gì ?

Hơi thở của cô chừng như gấp rút thêm, giọng nói hơi run, khiến Sở Lưu Hương cảm thấy một thoáng rung động dấy lên trong lòng, không đành được chàng đưa tay xuyên qua hàng rào nắm lấy tay Thạch Tú Vân.

Tay của cô rất nóng.

Thạch Tú Vân vội nói:

- Mau buông tay, coi chừng nhị thẩm tôi bắt gặp.

Sở Lưu Hương cười hi hi:

- Ta không sợ, với lại nhị thẩm đã đi ngủ rồi.

- Công... công... công tử chẳng phải người tốt, tôi không đi, xem công tử làm gì ?

- Cô không ra đây thì ta cũng không đi.

Thạch Tú Vân liếc nhìn Sở Lưu Hương, khẽ thở dài nói:

- Công tử thực là khắc tinh của tôi...

Bất chợt có tiếng người trong nhà vọng ra:

- Tú Vân, có ai đến đó ? Mi đang nói chuyện với ai ?

Thạch Tú Vân vội vã đáp:

- Dạ không có ai cả, chỉ là một con chó hoang.

Cô lại nhìn Sở Lưu Hương, bỗng bật cười khúc khích, nhéo tay chàng một cái thực mạnh, phụng phịu bảo:

- Gặp đến công tử đúng là vận xui của tôi.

Nói xong cô quay mình chạy ra cổng.

Sở Lưu Hương nhìn mái tóc tung bay của Thạch Tú Vân, trong lòng chỉ cảm thấy ngọt ngào, phảng phất như lại trở về thời thiếu niên xa xưa, thuở chàng cùng cô bé hàng xóm lén trốn ra bờ hồ đi câu đêm, tuy chẳng bắt được con cá nào, nhưng giữ lại rất nhiều nụ cười.

Thạch Tú Vân đã bước ra ngoài cổng nhưng chỉ dừng đấy chẳng bước qua Sở Lưu Hương không dẫn được, chàng bước đến ôm choàng lấy cô cắn một cái.

Thạch Tú Vân xấu hổ kêu lên:

- Công tử tính làm gì ?

Sở Lưu Hương cười:

- Lúc nãy chẳng phải cô bảo rằng ta là một con chó hoang sao ? Chó hoang hay cắn người lắm.

Thạch Tú Vân cắn môi bảo:

- Chẳng những là chó hoang, gần như là chó điên.

Sở Lưu Hương bỗng "sủa" một tiếng, há miệng thật lớn.

Thạch Tú Vân bật cười quay mình chạy trốn, sau lưng có Sở Lưu Hương đuổi theo.

Sao trời lấp lánh, không gian tràn ngập một niềm ấm áp, ngoài ruộng lúa đã chín, từng hàng lúa rạp mình trong gió đêm, trông tựa như từng con sóng biển.

Ai bảo đời người là chén rượu đắng ?

---- O0o----

Thạch Tú Vân chừng như đã cười đến thở không ra hơi, cô chạy mãi chạy mãi, bất chợt cô ngã nhào trên đồng ra. bên vựa lúa, vừa thở hào hển vừa kêu nhỏ:

- Ai cứu tôi với! Có con chó điên cắn người!

Sở Lưu Hương ngào đến ôm chầm lấy Thạch Tú Vân, cười nói:

- Cứ kêu đi, chẳng có ai đến cứu cô đâu, xem nào, ta muốn cắn cái mũi này, tai này, còn miệng nữa...

Thạch Tú Vân dẫy nẩy lên, muốn đẩy Sở Lưu Hương ra, nhưng cả người lại nhũn ra chẳng còn sức, thế là cô vùi đầu vào ngực chàng:

- Tha cho tôi đi, lần sau tôi không dám nữa...

Cô không nói hết câu, vì một nụ hôn đã ấn lên môi. Trong khoảnh khắc ấy, toàn thân Thạch Tú Vân như bùng nổ, cô cảm thấy như

mình đang rơi xuống phía dưới. Mặt đất hiện thực như biến thành hồ nước êm ả, mà thân mình cô đang chìm xuống giữa lòng hồ... Ánh sao hình như đang nháy mắt với hai người, gió đêm chừng như đang cười khe khẽ, cả ruộng lúa hình như cũng cúi đầu xấu hổ, chẳng tiện nhìn họ.

Thạch Tú Vân đuổi mình trên thảm rạ, nheo mắt hỏi:

- Mình còn đi đâu nữa ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta sẽ đem cô đi xem một vật, xem xong chắc cô rất kinh ngạc.

---- O0o----

Thạch Tú Vân nằm phục trên lưng Sở Lưu Hương, cô cảm thấy mình như đang bay trên mây, từng bức tường, từng hàng cây vụt qua trước mắt. Lần đầu tiên cô được thử một cảm giác mới lạ đầy kích thích này, cô tưởng như chỉ cần ở bên cạnh Sở Lưu Hương thì bất cứ lúc nào cũng có chuyện lạ xảy ra.

Lúc này hai người đã đến một khu vườn rất rộng, họ âm thầm băng qua rừng tre, đến trước một toà tiểu viện, bên trong lá trúc lơ thơ, bên cửa sổ có ánh đèn leo lét.

Bên trong phòng chẳng có ai, chỉ để một cỗ quan tài, trên cây nến trắng những giọt sáp nóng chảy giờ đã đông lại, chỉ còn lại một ngọn đèn hiu hắt, vài sô bên cỗ quan tài vàng, tạo nên một không khí vô cùng thê thiết.

Chiếc bài vị trên bàn thờ có đề chữ "Thi Nhân".

Thạch Tú Vân run giọng hỏi:

- Nơi này là Thi gia trang ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Phải.

- Công tử đem tôi đến đây làm gì ?

Sở Lưu Hương không đáp, chàng đẩy cửa giục cô bước vào trong.

Thạch Tú Vân cảm thấy lạnh cả người:

- Công tử thực kỳ lạ, đem tôi đến đây làm gì ?

Sở Lưu Hương mỉm cười một cách thần bí:

- Ta đem cô đến gặp vị Thi cô nương này.

Thạch Tú Vân rung mình, nghẹn giọng nói:

- Tôi không muốn xem, chúng... chúng ta mau đi khỏi đây đi.

Sở Lưu Hương không để cho cô đi, mà kéo cô đến bên quan tài.

Thạch Tú Vân suýt kêu lên, nhưng cô đã sợ đến nói không ra tiếng.

Sở Lưu Hương mở nắp quan tài ra. Chàng chăm chú nhìn vào bên trong, không biết phía ngoài song cửa sổ có người đang nín thở nhìn trộm chàng, trong mắt chứa đầy sự căm tức. Bỗng nhiên chàng thò

tay vào trong quan tài sờ lên mặt người chết.

Thạch Tú Vân sợ muốn ngất đi, rãng đánh cảm cập. Cô nghĩ chắc Sở Lưu Hương điên mất rồi.

Hình như Sở Lưu Hương lột ra một lớp da trên mặt người chết, chàng bỗng quay đầu lại nói:

- Cô xem thử, có nhận ra cô ấy chẳng ?

Thạch Tú Vân lắc đầu quày quặt:

- Không... không...

Sở Lưu Hương xuống giọng dõ:

- Cô chỉ cần nhìn qua một lần thôi, sẽ hiểu tại sao ta đem cô đến đây.

Thạch Tú Vân ghé mắt nhìn qua, đột nhiên cô bật la lớn.

Người chết trong quan tài lại là thư thư của cô!

Sở Lưu Hương không để tiếng kêu của Thạch Tú Vân kịp phát ra, đã vội bịt miệng cô Chàng ôm nhẹ vai cô, chờ cho cơn kinh hãi lắng xuống, mới dặn:

- Cô nói nhỏ thôi, đừng làm kinh động kẻ khác, rõ chưa ?

Thạch Tú Vân gật đầu, Sở Lưu Hương vừa buông tay ra, cô vừa rơi lệ vừa nói khẽ:

- Thi thể của thư thư tôi tại sao lại ở đây ?

Trong mắt Sở Lưu Hương lóe lên tia sáng, chàng chậm rãi nói:

- Chỉ vì có người muốn mượn một xác chết khác để thay thế Thi Nhân, thư thư của cô bị bạo bệnh đúng lúc, do đó kẻ ấy mới chọn thư thư cô.

- Không lý kẻ... kẻ này đã thông đồng trước với nhị thúc tôi ?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Tiền tài dễ động lòng người, cũng khó trách nhị thúc cô.

Thạch Tú Vân há hốc miệng, thở không muốn ra hơi. Cô không tưởng tượng lại có âm mưu như thế.

Qua một lát, cô lại hỏi:

- Người trong quan tài rõ ràng là thư thư tôi, vậy Thi Nhân ở đâu ?

Sở Lưu Hương nói từng chữ một:

- Nếu ta đoán không lầm, cô sắp gặp cô ấy rồi...

---- O0o----

Chờ cho Sở Lưu Hương và Thạch Tú Vân đi khỏi, kẻ trốn phía ngoài song cửa sổ vội vã chạy đi, ánh sao chiếu trên mái tóc bạc, kẻ này hiển nhiên là má Lương.

Chẳng lẽ má Lương đã biết trước thi thể trong quan tài không phải là Nhân nhi của bà sao ?

Nếu vậy tại sao bà giả cách bi thương quá độ ?

Không lý vị lão bà hiền lành này cũng có mưu đồ bí mật gì ?

---- O0o----

Sở Lưu Hương cầm tay Thạch Tú Vân băng mình ra, chỉ mong sớm rời khỏi nơi này.

Song ngay lúc ấy bỗng có tiếng người nói:

- Đại thúc, đại thúc gạt Tiểu Bảo, người lớn sao lại gạt con nít.

Chưa dứt lời đã có một người chặn đường Sở Lưu Hương.

Chỉ thấy kẻ này mặt hồng nhuận, nhưng tóc đã bạc, mình mặc một chiếc áo đỏ kiểu con nít, chẳng phải Tiết Bảo Bảo thì là ai ?

Sở Lưu Hương thăm thở dài, chàng đẩy Thạch Tú Vân sang bên, khẽ nói:

- Góc tường có cửa, cô mau đi đi, về nhà chờ ta.

Thạch Tú Vân vì quá sợ đứng cứng một chỗ.

Cũng may Tiết Bảo Bảo chẳng chú ý đến cô, chỉ nhìn Sở Lưu Hương chăm chăm:

- Đại thúc gạt tôi, sao trên trời đâu phải hai vạn tám ngàn bốn trăm ba mươi bảy ngôi.

Sở Lưu Hương cười nói:

- Không phải à ? Chắc là thúc thúc đếm lộn.

Tiết Bảo Bảo nói:

- Người lớn không thể gạt con nít, vậy mà đại thúc gạt Tiểu Bảo...

Y bỗng ngồi bệt xuống đất bật khóc lớn.

Điều này quả là ngoài dự liệu của Sở Lưu Hương, chàng đành cười dỗ dành:

- Để tối nay thúc thúc đếm lại hết sao trên trời, rồi nói cho Tiểu Bảo biết nhé ?

- Không chịu đâu, không chịu đâu, tối nay đại thúc phải ngồi đếm cùng với Tiểu Bảo, trừ phi đại thúc chịu để cho Tiểu Bảo sờ mũi, bằng không chẳng cho đại thúc đi đâu cả.

Sở Lưu Hương chưng hửng:

- Tại sao Tiểu Bảo muốn sờ mũi thúc thúc ?

- Tại vì chơi với mũi thúc thúc chắc vui lắm.

Sở Lưu Hương bật cười:

- Chơi với mũi của ta ? Mũi ta có gì thích thú đâu ?

- Nếu mũi thúc thúc không có gì thích thú, sao thúc thúc cứ hay sờ mũi ?

Y nháy dựng dẫy:

- Tiểu Bảo cũng muốn sờ mũi thúc thúc, không cho sờ thì thúc thúc phải ngồi đếm sao phụ Tiểu Bảo.

Bị người sờ mũi tuy không thoải mái lắm, nhưng cũng còn đỡ hơn đếm sao rất nhiều.

Sở Lưu Hương thực không muốn đôi co với gã điên này nữa, chàng cười gượng bảo:

- Ta để cho người sờ mũi xong thì người không quán theo ta nữa chứ ?

Tiết Bảo Bảo lập tức cười lên:

- Tiểu Bảo chỉ sờ thử một lần rồi cho đại thúc đi.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Được, người sờ đi.

Tiết Bảo Bảo cao hứng nhảy nhót như chim, y đưa tay ra từ từ bước đến sờ mũi Sở Lưu Hương.

Nụ cười ngờ ngạc nhiên nở trên môi y, động tác vẫn từ tốn, nhưng đột nhiên nhanh như chớp y điểm vào huyệt Nghinh Hương bên cạnh lỗ mũi của Sở Lưu Hương...

Sở Lưu Hương chỉ cảm thấy toàn thân tê đi, sau đó có người khiên chàng lên.

Chỉ nghe Tiết Bảo Bảo cười khanh khách:

- Thúc thúc làm hỏng việc đếm sao của Tiểu Bảo, bây giờ Tiểu Bảo làm hư đầu thúc thúc.

Y xốc cả thân hình Sở Lưu Hương lên, ném mạnh về phía tòa giả sơn.

Xem ra chàng sắp bị đụng vỡ nát đầu.

---- O0o----

Thạch Tú Vân chạy đến bên cánh cửa ở góc vườn thì đã thở không ra hơi. Cửa tuy không khóa nhưng có thanh sắt cài ngang.

Thạch Tú Vân vừa thở hào hển, vừa cố nhấc thanh sắt nhưng chẳng may thanh sắt đã bị rỉ sét dính chặt, cô càng gấp lại càng kéo không lên.

Cô muốn điên lên được, chẳng biết Sở Lưu Hương có đến kịp không.

Ngay lúc ấy có tiếng người cười khanh khách:

- Cô đã đến đây thì ở chơi vài hôm, cần gì đi vội thế ?

Thạch Tú Vân sợ mất hồn, chẳng dám ngoảnh đầu lại, vội cong chân bỏ chạy, nhưng mới được vài bước thì cô bị một bàn tay như móng quỷ vươn ra chụp lấy cần cổ, chưa kịp kêu lên thì cô đã ngất đi.

---- O0o----

Sở Lưu Hương có nằm mơ cũng không ngờ được mình bị một gã điên lừa một vỏ đầu, càng không tưởng tượng được mình sẽ chết bởi tay của gã.

Tiết Bảo Bảo vừa buông tay là cả thân hình chàng bay đến tòa giả sơn, lúc này tuy chàng đã cử động được, nhưng nếu muốn đổi tư thế

thì không kịp nữa. Chàng chỉ còn cách lấy tay ôm đầu, hy vọng có thể ráng chịu trận được, tuy nhiên chàng cũng biết phen này dù không chết cũng toi mất nửa mạng.

Gã điên ấy quả thực chẳng buông tha chàng.

Chỉ nghe "ầm" một tiếng long trời lở đất, đá bay tứ phía, song đầu chàng không bị đụng vỡ, mà giả sơn bị tông lủng một lỗ lớn.

Đầu chàng không lý cứng hơn đá ư !

Tiết Bảo Bảo đang vỗ tay cười lớn, lúc này cũng sững sốt, bỗng y la lên:

- Không xong, không xong, đầu người này là đầu sắt.

Y vừa la, vừa quay mình phóng đi.

Sở Lưu Hương cảm thấy toàn thân đau nhức, đầu choáng váng, chàng cũng chẳng hiểu chuyện gì vừa xảy ra, cơ hồ như nghe từ trong toà giả sơn có tiếng người hốt hoảng la lên, nhưng chàng còn hoa mắt nên không nhìn rõ bên trong có người hay chẳng.

Chỉ nghe tiếng người kêu lên kinh ngạc:

- Đây chẳng phải Sở hương soái sao ?

Thanh âm chói tai, vừa nghe chàng đã nhận ra là Hoa Kim Cung.

Sở Lưu Hương cố gắng ngồi lên dụi mắt, mới nhận ra mình rớt lên một chiếc giường, bên cạnh có người đang dùng tay che ngực, chính là Hoa Kim Cung. Ngoài ra còn một nam nhân thu mình lại trong góc.

Thì ra toà giả sơn này bề ngoài nhìn kiên cố, kỳ thực rất mỏng, chẳng phải làm bằng đá, mà bằng đất sét, bên trên phủ rêu cho giống thực. Nơi đây cũng là chỗ Hoa Kim Cung hẹn hò với nam nhân.

Sở Lưu Hương không nhịn được bật cười, chàng thầm nghĩ vận may của mình cũng không đến nỗi tồi.

Nam nhân kia vội biến ra ngoài nhanh như làn khói.

Quỷ Luyện Hiệp Tinh

Hồi 8

Công Lực Thông Huyền

Sở Lưu Hương cũng đứng dậy, vòng tay cười nói:

- Xin thứ lỗi, thứ lỗi! Lần sau nếu tại hạ có đâm đầu vào tường đá, nhất định sẽ gõ trước.

Chẳng ngờ Hoa Kim Cung kéo chàng lại, mắt liếc tựa như có nét

cười:

- Hương soái định bỏ đi à ? Chẳng phải đến tìm ta sao ?

Sở Lưu Hương thực chẳng dám nhìn gương mặt ẩn nét cười ấy, càng không dám để mắt đến thân thể không mảnh vải kia, chàng thực không biết nhìn chỗ nào mới được, đành gượng cười nói:

- Đương nhiên là đến tìm phu nhân ...

Chàng chưa nói dứt lời, Hoa Kim Cung đã chồm đến, cười khúc khích:

- Tiểu huynh đệ, ta đã biết trước sớm muộn gì người cũng không dẫn được mà tìm đến ta, biết ngay người chẳng phải người đứng đắn mà. Kể như ta xem trọng đôi mắt chết người của tiểu huynh đệ, tỉ tỉ đây ưng chịu một lần vậy.

Thân mình của Hoa Kim Cung nhể nhại mờ hôi, tuy thơm nồng mùi dầu thơm và phấn nhưng cũng không che được một chút mùi hôi.

Lần đầu tiên trong đời Sở Lưu Hương, chàng cảm thấy nếu như mũi bị nghẹt còn đỡ hơn. Chàng vội đưa tay đẩy ra, chẳng may vô ý chàng lại đẩy trúng một vật mềm như bông.

Hoa Kim Cung lại cười khanh khách:

- Bàn tay của huynh đệ chẳng hiền chút nào ...

Sở Lưu Hương chẳng dám cục cựa, sượng sùng nói:

- Tại hạ vốn có ý tìm phu nhân, nhưng bây giờ dù không muốn đi cũng không xong.

- Tại sao ?

- Chẳng lẽ phu nhân không thấy tại hạ bị Tiết Bảo Bảo ném vào đây sao ? Bây giờ y đã biết tại hạ ở đây, chỗ này lại bị một lỗ hổng lớn, ngộ nữa bị kẻ khác trông thấy chúng ta, nhất là Thi cử nhân

- Ta không sợ.

- Nhưng nếu Tiết Bảo Bảo quay lại phá hoại thì sao ? Như vậy thì thực mất hứng, phu nhân cũng biết, người như Tiết Bảo Bảo thì chuyện gì cũng có thể làm được.

Lúc này Hoa Kim Cung mới buông tay, bực bội nói:

- Gã điên ấy, đồ ngốc ...

Sở Lưu Hương lúc này thở phào, chàng hỏi lại:

- Y có đúng là ngốc chẳng ? Ngốc làm sao luyện được một thân võ công như thế ?

Hoa Kim Cung đáp:

- Từ nhỏ hắn đã chịu lép vế đại ca hắn, đại ca lúc nào cũng chê hắn không ra gì, người ta bảo rằng hắn luyện võ đến phát điên, riêng ta nghĩ chắc gã vì tức mới phát điên.

Sở Lưu Hương im lặng một lúc, thở dài nói:

- Nếu đại ca nổi danh quá, kẻo làm em thường chịu thiệt thòi.
 Hoa Kim Cung đột nhiên nắm chặt tay Sở Lưu Hương, chàng giựt mình tưởng như bao nhiêu mồ hôi cũng toát ra hết, rất may Hoa Kim Cung không làm gì khác, chỉ liếc nhìn chàng:

- Huỳnh đệ sẽ trở lại chứ ?
 Sở Lưu Hương ho khan hai tiếng:

- Đương nhiên.

- Ngày mai, ngày mốt, ta nhất định ... sẽ ...
 Đột nhiên Sở Lưu Hương đứng phắt dậy nói:

- Có người đến nửa kia, tại hạ phải đi gấp ...
 Chưa nói dứt câu, chàng đã chuồn ra ngoài, trốn đi thực mau.
 Cũng may chàng bỏ đi gấp, bằng không sẽ gặp rắc rối to.
 Chàng vừa trốn ra, thì thấy mấy chục người chạy đến, kẻ mang đèn lồng, người vác đao thương, đi đầu là một lão gia phốp pháp cao lớn, trên mình chỉ mặc chiếc quần đùi, trong tay lão cũng cầm đơn đao. Trông lão giận dữ, mặt đỏ kè, nộ khí xung thiên vừa quơ đao vừa nói lớn:

- Ai đập chết đao hoa tặc kia, ta thưởng một trăm lượng, nhất định chớ để gã trốn thoát!

Tuy Sở Lưu Hương bị gán cho tội danh "đao hoa tặc", nhưng chàng cũng không trách lão.

Bởi lão thực đáng tội nghiệp, chẳng những cưới nhầm một cô con dâu, mà còn nhầm cả vợ, trong nhà có hai nữ nhân như thế, chưa làm lão tức chết cũng còn may.

Nhưng làm thế nào lão biết nơi đây có "đao hoa tặc" ?
 Không lý gã ngốc kia đi báo cho lão biết ?
 Sở Lưu Hương càng lúc càng cảm thấy gã ngốc kia thêm phần nguy hiểm, rất đáng để ý ...

Tuy Sở Lưu Hương đã đến Tùng Giang phủ nhiều lần, nhưng chàng vẫn chưa thuộc hết mọi ngõ ngách, đi lòng vòng hết một buổi chàng mới tìm được hẻm Thanh Y. Sở Lưu Hương vừa đến thì thấy ngay Nhóc trọc đầu đang ngồi xỏm ăn bánh rán mè bên cạnh một trụ đá cột ngựa, đôi mắt to tròn của gã lão liên đảo quanh trong bóng tối. Thế nhưng mãi đến khi Sở Lưu Hương đến sát bên, Nhóc trọc đầu mới nhìn thấy chàng, gã giựt mình đánh rơi mất chiếc bánh.

Sở Lưu Hương đưa tay bắt lấy chiếc bánh đưa lại cho Nhóc trọc đầu, cười nói:

- Cả ngày nay chắc ngươi chưa được cơm nước gì, đợi hôm khác nhất định ta sẽ dắt ngươi đi ăn bù, ngươi thích ăn thứ gì ?
 Nhóc trọc đầu nhìn chàng đầy vẻ ngưỡng mộ:

- Tiểu diệt chẳng cần ăn gì cả, chỉ muốn học được phân nửa bản lĩnh của đại thúc thì đã mãn nguyện lắm rồi.

Sở Lưu Hương vỗ vai gã:

- Có muốn học cũng phải ăn trước, bất kể ai có tài giỏi cách mấy cũng cần phải ăn mới được.

Chàng đảo mắt một vòng, lại hỏi:

- Người tìm được chưa ?

Nhóc trọc đầu ưỡn ngực bảo:

- Đương nhiên là tìm được, là căn nhà phía trước có treo cái lồng đèn nhỏ đó.

Gã nuốt hết bánh trong miệng, mới nói rõ ràng hơn:

- Nội trong con hẻm này chỉ có nhà của họ là mới dọn đến, mà chỉ có hai vợ chồng trẻ, đến a hoàn cũng không có, vợ hình như là người vùng này, còn nam nhân kia có khẩu âm phương bắc.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Họ có nhà chẳng ?

- Nghe nói cặp vợ chồng này cũng đóng cửa ở trong nhà cả ngày, chẳng thấy ra ngoài mua đồ ăn, càng không nói chuyện với ai, nhưng lúc nãy có người đến tìm họ.

- Vậy à ? Là người như thế nào ?

- Là một lão bà tóc bạc trắng, nhưng trông còn rất minh mẫn, chỉ có điều bà có vẻ hoang mang, trên đường đến đây cứ quay đầu ra sau xem xét, chừng như sợ có ma sau lưng.

Sở Lưu Hương mắt sáng lên, vội hỏi:

- Lão bà ... bà đến lúc nào ?

- Lúc lão bà đến, tiểu diệt mới bắt đầu ăn bánh, đến giờ hết tám cái rồi.

Nhóc trọc đầu chùi miệng, cười hi hi:

- Tiểu diệt ăn bánh rán giống như ăn đậu tằm, mau hết lắm.

- Bà còn trong nhà ?

- Nãy giờ chưa thấy ra.

Nhóc trọc đầu chưa nói xong, Sở Lưu Hương đã phi thân luôn vào căn nhà kia.

Ngôi nhà này rất phổ thông như bao nhiêu căn nhà khác, trong ngôi vườn con có trồng hai cây quế, trời thu đã quá nửa, quế hoa đang nở rộ, tỏa lan trong không khí một màn hương dịu nhẹ.

Trong nhà có ánh đèn nhưng cửa sổ đóng cả. Trên khung cửa sổ có bóng một nữ nhân búi kiểu tóc khá già, đang cúi đầu ngồi cạnh bàn, tựa như đang viết chữ, lại giống như đang thêu thùa.

Đến nước này, Sở Lưu Hương mặc kệ có vô lễ hay không, chàng

đẩy mạnh cửa bước vào, khiến người ngồi trong nhà vốn đang ăn cơm, bị giựt mình đến đánh rơi chén bể tan.

Người ấy mình áo xanh váy vải thô, tóc bạc trắng, rõ ràng là má Lương.

Sở Lưu Hương cười nói:

- Quả nhiên là lão mẫu.

Má Lương ôm ngực hụt hơi nói:

- Làm tôi hết hồn, cứ tưởng là cường đạo, chẳng ngờ lại là công tử, chẳng biết sao hôm nay công tử lại rảnh đến đây ?

- Tại hạ đang tính hỏi tại sao lão mẫu có mặt ở đây ?

Sở Lưu Hương đảo mắt một vòng liền nhìn thấy trên bàn có ba bộ chén đĩa.

Má Lương cố nở nụ cười:

- Đúng ra tôi không rảnh, nhưng đã mấy ngày chưa gặp bọn chúng nên tôi cũng nhớ.

Sở Lưu Hương mục quang sáng ngời nhìn quanh phòng, sau đó trở lại nhìn má Lương đăm đăm:

- Bọn chúng là ai ?

- Con gái và con rể tôi ...

Sở Lưu Hương cười nhạt:

- Tại hạ muốn gặp họ.

Chẳng ngờ má Lương không cự tuyệt, lập tức lớn tiếng gọi:

- Đại Ngưu, Tiểu Châu, mau ra đây, có khách đến này!

Từ nhà trong quả nhiên có một nam một nữ bước ra, cả hai đều tỏ vẻ bất mãn, miệng đang lẩm nhẩm:

- Khuya rồi, sao chẳng để cho người ta ngủ ?

Sở Lưu Hương giựt mình.

Hai người này tuổi tuy khá trẻ, nhưng nữ thì cao lớn mập mạp như trâu, nam thì nhìn đàn độn thô kệch, nào có giống phường hát xướng.

Má Lương cười bảo:

- Vị công tử này muốn gặp các người, chắc là biết các người nghèo quá nên muốn đến giúp đỡ, còn không mau qua đây vậ đầu tạ ơn.

Hai người trẻ tuổi vội vã quì sụp xuống, lại còn đưa tay ra xin tiền.

Sở Lưu Hương quả là đỡ khóc đỡ cười, đành thò tay vào bọc lấy ngân lượng ra cho, miệng nói mấy câu mà chính chàng cũng không rõ mình nói gì. Chàng kiếm có thoát thân, chuồn ra khỏi cửa.

Má Lương đóng cửa xong, trở vào nhà cất tiếng cười khanh khách:

- Sở hương soái kỳ này kể như bị một vố đau.

Nữ nhân kia vừa đếm bạc, vừa cười:

- Vừa lượng vừa đĩnh, tổng cộng là mười hai, chẳng ngờ vị đạo soái này cũng có lúc phải bó tay.

Má Lương leo lên bàn, gõ vào trần nhà, nói:

- Thiếu gia, tiểu thư xuống đi, y đã đi rồi.

Qua một lúc, tấm bản gỗ trên trần nhà được gỡ ra, có hai người trước sau nhảy xuống, nữ nhìn rất xinh đẹp, thanh tú, mới nhìn đã biết là một vị thiên kim tiểu thư, nam trông càng rạng rỡ, hầu như so với nữ nhân còn vượt trội hơn.

Nụ cười của nam nhân kia rất ôn nhu, vừa nhảy xuống y đã cười bảo:

- Hôm nay cũng nhờ má Lương, tiểu sinh chẳng biết làm sao cảm tạ lão mẫu.

Y phát âm giọng kinh thành, nghe tiếng thanh vang như hoàng anh.

Má Lương cười híp mắt:

- Chỉ cần thiếu gia sau này đối đãi tử tế với tiểu thư tôi, thì kể như trả ơn lão bà này.

Người trẻ tuổi dịu dàng nhìn thiếu phụ đứng bên, êm giọng nói:

- Dù lão mẫu có bảo tiểu sinh xử tệ với nàng, tiểu sinh cũng chẳng làm được.

Thiếu phụ ửng đỏ mặt, hứ nhẹ:

- Má Lương coi cái miệng này ngọt ghê!

Gã nam nhân trông đàn độn kia bỗng cười nói:

- Thiếu gia mà không có miệng ngọt, chắc gì tiểu thư một lòng một dạ theo thiếu gia.

Má Lương trừng mắt nhìn gã, nhưng cũng bật cười.

Người trẻ tuổi ho khan hai tiếng:

- Lần này tuy trốn được, nhưng chỗ này chẳng phải ở lâu được nữa.

Thiếu phụ nói:

- Đúng vậy, vị Sở hương soái ấy thực chẳng phải tầm thường, chẳng trách người giang hồ đều nói chuyện gì cũng khó qua mắt y được.

Đột nhiên có người cười nói:

- Đa tạ cô nương ngợi khen, tại hạ chẳng dám nhận danh ấy ...

Trong nhà mọi người đồng biến sắc.

Má Lương ghen giọng:

- Ai ... ai đó ?

Thực sự bà không cần hỏi, cũng biết là ai, chỉ thấy cửa lại bị đẩy ra, một người cười hi hi đứng ngay ngưỡng cửa, chẳng phải Sở Lưu Hương thì là ai ?

Người trẻ tuổi kia dậm chân một cái, thân mình phóng ngang tung ra hai cước liên hoàn, nhắm vào ngực Sở Lưu Hương, y sử dụng công

phu "đàm thoái" của chính tông bắc phái. Thường nghe "Nam quyền Bắc cước", người luyện võ theo bắc phái, cước lực không yếu, nhưng muốn tung liên hoàn cước chẳng phải dễ. Bởi vì công phu phần cước bộ chủ yếu nhắm vào hạ bàn vững chắc, do đó thể "uyên ương cước" linh hoạt, nhẹ nhàng kia trở nên một trong những loại cước khó luyện nhất.

Cước bộ của y kể như thuộc hạng khá, rất tiếc người y gặp là Sở Lưu Hương.

Vừa phóng chân đá lên, y đã cảm thấy huyết Độc Tị nơi đầu gối tê đi, thân hình té xuống đất, cũng chẳng nhìn thấy rõ Sở Lưu Hương xuất thủ ra sao.

Thiếu phụ vội chạy đến ôm chầm lấy y, run giọng hỏi:

- Y ... y đã thương chàng ư ?

Người trẻ tuổi nghiêng rằng, lắc đầu gằn giọng nói:

- Y đã đến thì tuyệt đối không thể để cho y đi.

Sở Lưu Hương cười:

- Tại hạ tìm hai vị đã lâu bây giờ mới gặp, hai vị có muốn tại hạ đi cũng không được.

Thiếu phụ nói:

- Chúng ta không quen biết nhau, các hạ tìm đến đây để làm gì ?

- Hai vị tuy không nhận ra tại hạ, nhưng tại hạ nghe đại danh hai vị đã lâu, nhất là vị Diệp tướng công này, chốn kinh thành các vương tôn công tử ai mà không biết Diệp Thịnh Lan văn võ toàn tài, sắc nghệ song tuyệt.

Sở Lưu Hương vừa khen "văn võ toàn tài", song phía dưới lại thêm bốn chữ "sắc nghệ song tuyệt", nhất là dùng cho một nam nhân thực là đau!

Sắc mặt Diệp Thịnh Lan ửng đỏ ngay.

Tuy nhiên thiếu phụ kia cười nhạt:

- Phải đấy, chàng thuộc phường xướng ca, nhưng họ cũng là người, vả lại hát xướng cũng đỡ hơn cường đạo.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Nếu một người đã có lòng yêu ai thì đích thực kẻ khác chẳng nên xen vào, chỉ có điều sao cô nương chẳng chịu làm người, lại đòi làm quỷ ?

Thiếu phụ biến sắc mặt:

- Các hạ nói gì ? Ta không hiểu!

Sở Lưu Hương nói đều đều:

- Sự việc đã đến nước này, chỉ e Thi cô nương muốn giả không biết cũng không được.

Thân hình hiếu phụ chao đi, lui ra sau vài bước:

- Thi cô nương ? Ai là Thi cô nương ? Ta không biết người ấy.
- Thi cô nương là con gái Thi cử nhân, họ Thi tên Nhân, nàng yêu một người trẻ tuổi tên là Diệp Thịnh Lan, chỉ hiềm nỗi Thi cử nhân phu phụ không hiểu nỗi lòng con gái, lại đem nàng hứa gả cho Tiết gia nhị công tử. Song vị Thi cô nương này vương tơ tình quá sâu, chỉ còn cách giả chết để tránh hôn sự, nhưng nếu người chết đi cũng phải còn xác, do đó nàng lấy thi thể của một vị Thạch Phụng Vân cô nương để thay thế.

Má Lương trừng mắt nhìn Sở Lưu Hương, lúc này đột nhiên bà la to:

- Không sai, công tử nói đúng cả, đây là Thi cô nương của già này, công tử muốn sao đây ?

Thi Nhân cầm chặt tay Diệp Thịnh Lan, gằn giọng nói:

- Các hạ đừng hòng bắt ta về nhà, trừ phi giết ta đi.

Diệp Thịnh Lan cũng lên tiếng:

- Tốt nhất là hãy giết tôi trước!

Sở Lưu Hương thở dài bảo:

- Tại hạ đã nói rồi, tình cảm của con người chẳng ai ép buộc được ...

Thi Nhân nói:

- Vậy tại sao các hạ xen vào chuyện của chúng tôi làm gì ?

Má Lương nói chen vào:

- Từ lúc Thi cô nương chưa đến hai tuổi đã ở với già này, so với con ruột của già còn thân hơn, ta không thể nào để cho nó phải lấy một người, mà lại thương một người khác, đau khổ cả đời! Kẻ nào gây đau khổ cho Nhân nhi, ta quyết không dung thứ!

Bà đăm đăm nhìn Sở Lưu Hương, gằn giọng:

- Do đó già này khuyên công tử chớ nên xen vào chuyện này, bằng không ...

Sở Lưu Hương ngắt lời má Lương:

- Tại hạ không bắt buộc Thi cô nương phải về nhà, càng không có ý phân ly cả hai người, tại hạ cần tìm gặp cô nương chẳng qua vì muốn chứng thực cô chưa chết.

Má Lương hỏi lại:

- Công ... công tử không có ý gì khác ư ?
- Trừ việc ấy ra, tại hạ chỉ muốn xin một chén rượu mừng chung vui với họ.

Má Lương sừng người chốc lát, vẻ mặt tỏ ra có chút ân hận, mấy lần bà muốn nói điều gì song rồi lại thôi, cũng chẳng rõ bà định nói gì.

Lúc này Diệp Thịnh Lan cùng Thi Nhân cùng bước đến vái tạ Sở Lưu Hương, khi họ ngừng đầu lên thì chàng đã biệt dạng.

Chỉ nghe tiếng Sở Lưu Hương từ xa vọng lại:

- Canh ba đêm mai, hẹn nơi đây gặp lại ...

Nói đến chữ cuối cùng, thanh âm đã hút xa đến đầu hẻm.

Má Lương thở dài một hơi, lẩm bầm:

- Nếu biết trước Sở hương soái thấu hiểu nhân tình như thế, ta đâu cần giữ vị Thạch cô nương kia lại để uy hiếp y làm chi!

Diệp Thịnh Lan chớp mắt, cười nói:

- Đã lỡ sai rồi, tại sao không "mượn sai làm sai" ?

- Thế nào là "mượn sai làm sai" ?

- Lão mẫu hãy mời vị Thạch cô nương ấy đến đây chờ Sở hương soái, hương soái đã giúp đỡ chúng ta, chúng ta há chẳng chu toàn cho y được sao ?

Thi Nhân bỗng thở ra:

- Y giúp được chúng ta, cũng mong y sẽ giúp được người khác nữa.

Hiện tại Sở Lưu Hương còn sót một nghi vấn:

Thi Nhân rõ ràng không chết, thế tại sao Tả Minh Châu có thể mượn hồn Thi Nhân mà sống lại ?

Cái chết của Tả Minh Châu hoàn toàn là thật, không giả chút nào!

Trương Giản Trai là bậc nhất đại danh y, ít nhất phải phân biệt được người sống hay chết! Tiên sinh đã xác định Tả Minh Châu đã chết, thì cô chẳng thể sống lại được.

Câu hỏi này thực khó trả lời, nhưng Sở Lưu Hương không gấp, chừng như chàng đã có một cách giải thích nào khác.

Nhóc trọc đầu đòi đãi chàng ăn bánh chiên, húp sữa đậu nành, thế là chàng đi với gã.

"Đãi khách" vốn là một việc làm sang khoái, người có thể đãi khách vẫn thoải mái hơn người chờ được mời, điều lạ hơn nữa là người càng nghèo lại càng thích đãi khách.

Nhóc trọc đầu rất vui, như thể muốn mang hết bánh chiên và sữa đậu trong tiệm ra, gã luôn miệng bảo Sở Lưu Hương ăn thêm.

Lúc này trời chưa sáng, phía đông chỉ mới hiện lên một màu sáng trắng nhạt.

Lúc Sở Lưu Hương uống tô sữa đậu thứ hai, Tiểu Hỏa Thần và Nhóc mặt rỗ cũng vừa tìm đến, sắc diện cả hai đều rất lo lắng, khẩn trương.

Nhóc mặt rỗ cứ lo ngó chung quanh, như sợ có người theo dõi.

Tiểu Hỏa Thần vừa ngồi xuống liền hạ thấp giọng nói:

- Đêm qua lại xảy ra hai chuyện lớn.

Sở Lưu Hương:

- Chuyện gì ?

Tiểu Hỏa Thần đáp:

- Hai việc này đều xảy ra tại Tiết gia trang ...

Nhóc mặt rô nói:

- Mấy thanh bảo kiếm của Tiết Y Nhân đã mất tích!

Tiểu Hỏa Thần nói:

- Người của Tiết gia trang, đến đầu bếp cũng biết vài đường kiếm, gia đình gác trang viện càng khỏi nói, toàn là cao thủ, mà kẻ cắp này có thể nhập xuất tự do, còn mang theo bảo kiếm đã cất kỹ của Tiết Y Nhân. Chưa tính đến thứ khác, nội phần khinh công và đảm lượng của y cũng đã phi thường.

Tiểu Hỏa Thần vừa nói vừa mở to mắt nhìn Sở Lưu Hương như dò xét.

Sở Lưu Hương bật cười:

- Đúng vậy, người có được mức khinh công như thế không nhiều, nhưng việc này ta đã biết rồi.

Tiểu Hỏa Thần chưng hửng, như quên cả hít thở.

Nhóc mặt rô lắp bắp:

- Hương hương soái, làm sao hương soái biết được ?

Sở Lưu Hương điềm đạm nói:

- Người đầu tiên biết bảo kiếm bị mất, dĩ nhiên là người trộm kiếm ...
Chàng cố ý ngưng lại, chỉ thấy Tiểu Hỏa Thần và Nhóc mặt rô sắc diện tái đi, lại lén liếc nhau hội ý, hiển nhiên cho rằng Sở Lưu Hương là người trộm kiếm.

Sở Lưu Hương mỉm cười nói tiếp:

- Nhưng ta biết được việc này là do Tiết Y Nhân đích thân kẻ lại.

Nhóc mặt rô thờ phào:

- Vậy thì chẳng trách hương soái biết sớm hơn chúng đệ.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Còn chuyện thứ hai ?

Tiểu Hỏa Thần càng hạ giọng hơn:

- Đêm qua có thích khách đến Tiết gia trang.

Sở Lưu Hương cũng cảm thấy bất ngờ, chàng nhú mày hỏi:

- Thích khách ư ? Định giết ai ?

- Tiết Y Nhân!

Sở Lưu Hương chậm rãi đưa tay lên, bắt giắc lại sờ vào mũi.

Tiểu Hỏa Thần nói:

- Tiết Y Nhân được xưng là thiên hạ đệ nhất kiếm khách, vậy mà có kẻ cả gan đi hành thích y, quả là có mặt lớn hơn mặt hổ.

Tiểu Hỏa Thần vừa nói vừa lén liếc nhìn Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương lại phì cười:

- Tiểu huynh đã nghi kẻ ấy là ta, sao không nói thẳng ra ?

Tiểu Hỏa Thần đỏ mặt:

- Tiểu đệ nghe người của Tiết gia trang nói, họ có tổng cộng năm mươi bốn người, chẳng những không bắt được thích khách, mà đến thân hình diện mạo của y cũng chẳng nhìn rõ, chỉ ngửi thấy một mùi hương nhẹ, vì vậy tiểu đệ tưởng ... tưởng rằng ...

Sở Lưu Hương cười:

- Tưởng sao ?

Tiểu Hỏa Thần cười gượng gạo:

- Trừ hương soái ra, tiểu đệ không nghĩ ra một người thứ hai có thể có khinh công cao và đảm lược lớn như vậy.

Sở Lưu Hương cười trừ:

- Đừng nói tiểu huynh chẳng nghĩ ra, ta cũng chẳng nghĩ được là ai.

Nhóc mặt đỏ nói:

- Hiện giờ Tiết Y Nhân tin chắc hai việc này đều do hương soái gây ra, nên từ lúc canh ba trở đi, ông đã phái rất nhiều người chia ra khắp nẻo đi tìm hương soái, lại mai phục cả bên ngoài "Trích Bội Sơn Trang".

Tiểu Hỏa Thần nói:

- Cả vùng nội ngoại thành chỉ có bấy nhiêu, nếu hương soái không mau nghĩ kế đối phó, chỉ e không chóng thì chày cũng bị họ phát hiện.

Nhóc trọc đầu bồng đập bàn, lớn tiếng:

- Nghĩ kế à ? Kế gì ? Không lý bảo hương soái ẩn trốn, hay bỏ chạy ?

Tiểu Hỏa Thần sa sầm nét mặt:

- Mi chớ nói nhiều ... Hương soái, Tiết Y Nhân tuy chưa chính thức nhận đồ đệ, nhưng các gia đình tay chân của ông đều được huấn luyện, kiếm pháp không thấp, nội trên dưới toàn bộ gia trang tính có bảy trăm tám chục tay kiếm, đến như phái Hoàng Sơn cực thịnh nhất hiện nay, cũng không dám gây hấn với Tiết gia trang, hương soái nhọc thân đối chọi với họ làm gì ?

Sở Lưu Hương cười:

- Đa tạ hảo ý của tiểu huynh, chỉ tiếc là việc đã đến nước này, ta muốn trốn cũng trốn không xong.

Đột nhiên có tiếng cười lạnh:

- Người cũng thông minh đấy, đến nước này mà người còn muốn trốn mới là chuyện lạ.

Chỗ bán sữa đậu nành là một cái chòi tre dựng bên góc đường, câu nói vừa dứt, chỉ nghe "ầm" một tiếng, nóc chòi tre bị tốc lên.

Mười mấy người mình mặc khinh trang màu đen đồng loạt đáp

xuống, trong tay mỗi người đều có kiếm, thân thủ chẳng tầm thường chút nào.

Tiểu Hỏa Thần biến sắc, trở tay cầm chiếc ghế đầu ném ra, ghế không nặng nhưng chưởng lực không nhẹ.

Nào ngờ hắc y nhân đứng đầu chỉ đưa mũi kiếm điểm nhẹ, bèn đẩy ngược chiếc ghế trở lại, kinh lực mạnh hơn lúc ghế bị ném ra, suýt đụng trúng Tiểu Hỏa Thần.

Tô sữa đậu trên bàn bị vỡ nát vụn.

Hắc y nhân giận dữ nạt:

- Tiểu Hỏa Thần, ta coi ngươi như bằng hữu, mới hỏi thăm tin tức Sở Lưu Hương, ngươi không nói thì thôi, lại còn bán rẻ bọn ta, đi báo cho họ Sở biết.

Giữa tiếng nạt lớn, đã thấy hai, ba mũi kiếm bay đến Tiểu Hỏa Thần. Sở Lưu Hương đột nhiên vươn mình đứng dậy, những người phóng kiếm giựt mình vội lui lại vài bước, nào ngờ Sở Lưu Hương chỉ vỗ vai Nhóc trọc đầu mỉm cười:

- Sữa đậu ngon lắm, trước khi ta rời nơi đây nhất định phải trở lại uống lần nữa.

Nhóc trọc đầu dù đã sợ tái mặt, nhưng cũng cố cười:

- Được! Lần tới vẫn là tiểu diệt đái thúc thúc!

Sở Lưu Hương lắc đầu:

- Lần tới đến phiên ta.

- Không được, tiểu diệt chỉ đái được sữa đậu, thúc thúc muốn đái thì phải mua rượu cho tiểu diệt.

Cả hai đối qua đáp lại, chững như chẳng coi đám hắc y kiếm thủ ra gì.

Hắc y nhân đứng đầu giận dữ hét lớn, xuất kiếm nhanh như chớp.

Các kiếm thủ còn lại cũng lập tức vùng kiếm tấn công, nhóm người này chẳng những kiếm pháp nhanh nhẹn, mà bộ vị xuất thủ phối hợp rất khéo, không chút sơ hở.

Chỉ nghe tiếng kim khí chát chúa vang lên, những thanh kiếm choảng nhau, Sở Lưu Hương bị bao vây trong vòng kiếm quang, chẳng biết dùng thân pháp gì đã biến mất.

Hắc y nhân thất kinh vội thoái lui, thu kiếm hộ thân.

Từ trên nóc chòi vọng xuống tiếng cười, thì ra Sở Lưu Hương đã phóng lên đấy, đang mỉm cười nhìn nhóm kiếm thủ:

- Các ngươi chưa phải đối thủ của ta, mau dẹp kiếm, dắt ta đi gặp Tiết trang chủ là hơn.

Cả nhóm kiếm thủ nhao nhao đòi xông đến, song đều bị người cầm đầu ngăn lại, y trừng mắt nhìn Sở Lưu Hương:

- Người dám đi gặp chủ nhân chúng ta ?

Sở Lưu Hương cười:

- Có gì không dám ? Không lý Tiết trang chủ ăn thịt người ư ?

Trời đã sáng.

Sở Lưu Hương điềm nhiên đi phía trước, mặt tươi rói, thần sắc rất sáng khoái, nhìn chàng chẳng ai biết là cả đêm chàng chưa ngủ, càng không ngờ rằng đám người đi phía sau có thể đâm vào lưng chàng bất cứ lúc nào.

Nhóm người theo sau chàng mỗi lúc một nhiều, người ở nhiều nẻo khác nhau cùng nhập lại, mọi người đều bàn tán chẳng hiểu họ Sở tại sao lại cả gan theo họ về Tiết gia trang. Có kẻ cho rằng chàng chắc giống như nhị trang chủ, đầu óc có bệnh.

Tiểu Hỏa Thần, Nhóc trọc đầu, cùng Nhóc mặt đỏ cũng theo sau xa xa, thấy vẻ ung dung tự tại của Sở Lưu Hương, cả ba cũng không đoán được chàng định làm trò gì, chỉ đổ mồ hôi lo sợ dùm chàng. Tiết gia trang là nơi long đàm hổ huyệt, Tiết Y Nhân kiếm pháp càng đáng sợ hơn, phen này Sở Lưu Hương đi vào, chẳng biết có còn sống bước ra chăng ?

Tiểu Hỏa Thần vừa đi vừa ra dấu tay, thế là đệ tử Cái bang khắp nơi cũng dần dần tụ tập theo sau.

Cũng may lúc này trời vừa sáng, khách bộ hành trên đường không nhiều, hàng quán hai bên cũng chưa mở cửa. Lúc họ đến Tiết gia trang, Tiết Y Nhân chẳng ra nghinh tiếp, ông đang ngồi ở hậu viên nhắm mắt dưỡng thần. Vị thiên hạ đệ nhất kiếm khách này quả không hổ là bậc đại hành gia trong giang hồ, "dĩ dật đãi lao" bốn chữ này, không ai hiểu rõ bằng ông.

Những gì liên quan đến Sở Lưu Hương, Tiết Y Nhân đã nghe rất nhiều, giang hồ đồn đãi, gần như biến Sở hương soái thành một nhân vật huyền thoại. Tuy ông không tin những lời đồn đãi ấy, nhưng "diệu tăng" Vô Hoa, Nam Cao Vân, Thạch Quan Âm, thậm chí "thủy mẫu" Âm Cơ đều bị bại dưới tay Sở Lưu Hương, những chuyện ấy chẳng phải giả, bất luận Sở Lưu Hương dùng cách gì để thắng.

Tiết Y Nhân chưa hề có ý khinh thường Sở Lưu Hương, lúc này trong tâm ông có chút háo hức xen lẫn chút khẩn trương. Cảm giác này đã nhiều năm nay chưa trở lại với ông, do đó bây giờ ông nhất định phải tịnh tâm đợi Sở Lưu Hương đến trước mặt mới mở mắt.

Sở Lưu Hương đang mỉm cười nhìn Tiết Y Nhân!

- Hương soái đã đến!

- Tại hạ đã đến!

- Thương thế hương soái đã khỏi chưa ?

- Nhờ phước lớn, đã đỡ nhiều.

- Tốt lắm.

Tiết Y Nhân không hỏi thêm, cũng không nói thêm câu nào, ông đứng dậy khoát tay, liền có người bên cạnh dâng lên một thanh kiếm. Kiếm rất dài, dài hơn ba, bốn tấc so với loại kiếm thường thấy trong giang hồ, kiếm đã xuất khỏi vỏ, chuôi kiếm không dính tua gì cả. Kiếm của ông chẳng phải dùng làm đồ trang sức, mà là để giết người!

Thanh kiếm bằng thép xám, song lại phát ra ánh xanh nhạt, Sở Lưu Hương tuy đứng cách vài thước cũng đã cảm thấy hơi lạnh âm u toát lên từ thân kiếm.

Sở Lưu Hương nói:

- Hảo kiếm!

Tiết Y Nhân không nói gì, chỉ hỏi:

- Hương soái dùng vũ khí gì ?

Quỷ Luyện Hiệp Tình

Hồi 9

Kiếm Vũ Hoán Phong

Sở Lưu Hương không đáp, chỉ nhìn quanh tứ phía.

Nhóm hắc y nhân mặc khinh trang đã bao vây khu hậu viên.

Sở Lưu Hương nói:

- Tiền bối không thấy chốn này chen chúc quá sao ?

Tiết Y Nhân lạnh lùng đáp:

- Tiết mỗ bình sinh giao thủ cùng người, chưa từng mượn sức ai khác.

- Tại hạ cũng biết họ chẳng dám tự tiện xuất thủ, nhưng tất cả đều là thuộc hạ của tiền bối, có cả nhóm đứng bên, dù không ra tay cũng đã cho tại hạ cảm giác uy bức.

Sở Lưu Hương cười nói tiếp:

- Trọn đêm qua tại hạ chưa ngủ, lúc này giao thủ với tiền bối đã là mất thiên thời. Nơi đây là khuôn viên quen thuộc của tiền bối, từng cây cỏ trong đây tiền bối đều rất quen thuộc, cùng tiền bối giao thủ tại đây thì tại hạ lại mất thêm phần địa lợi. Nếu mất luôn cả phần nhân hòa thì trong trận đấu này tiền bối không cần xuất thủ, tại hạ cũng đã cảm chắc phần bại.

Tiết Y Nhân lạnh lùng chăm chú nhìn Sở Lưu Hương, ánh mắt tuy sắc lạnh nhưng lộ một chút ý kính trọng, đó là sự kính trọng của các đại hành gia dành cho nhau.

Ánh mắt cả hai đối chiếu, tự trong lòng mỗi người đã có thêm sự thông hiểu.

Tiết Y Nhân bỗng phát tay, nói:

- Các người lui ra, không có lệnh của ta, cấm bất cứ ai vào đây!

Sở Lưu Hương nói:

- Đa tạ.

Thần sắc của chàng dần dần nghiêm lại, hai chữ "đa tạ" thốt ra hoàn toàn không hàm ý mỉa mai, trong đời chàng tuy đã nhiều lần dùng hai chữ ấy, nhưng chưa bao giờ chàng nói một cách trịnh trọng như lần này. Bởi chàng biết Tiết Y Nhân bảo thuộc hạ lui ra, cũng để tỏ lòng kính trọng đối với chàng.

Cuộc đấu này dù có định phân sống chết, song lòng kính trọng ấy vẫn đáng trân trọng.

Tạo được sự kính trọng từ địch thủ càng đáng quý hơn từ bằng hữu, và càng gây xúc động hơn.

----oOo----

Tiết Y Nhân cầm kiếm lên!

Ông chăm chú nhìn thanh kiếm rất lâu mới ngừng đầu lên, trầm giọng:

- Hương soái lựa binh khí đi!

Sở Lưu Hương chậm rãi đáp:

- Trước đây một tháng, tại hạ từng giao thủ cùng Soái Nhất Phàm lão tiền bối cạnh Hồ Khâu Kiếm Trì, lần đó binh khí của tại hạ là một cành cây mềm.

Tiết Y Nhân lạnh lẽo nhìn chàng, chờ nghe tiếp.

- Lần đó tại hạ đã nói với Soái lão tiền bối, cao thủ tương tranh, thắng được chẳng nhờ vào binh khí sắc bén, dùng cành cây nghênh chiến chẳng những không bị lỗ mà ngược lại còn chiếm lợi thế.

Tiết Y Nhân nhíu mày, hồ như không hiểu làm cách nào dùng cành cây chơi với kiếm bén lại có lợi thế, nhưng ông không nói gì.

Sở Lưu Hương tiếp tục nói:

- Bởi tại hạ lấy cành mềm đối địch kiếm bén, tất đã tạo ảnh hưởng trong lòng Soái lão tiền bối, với thân phận của lão tiền bối chắc chắn không muốn chiếm lợi thế bằng vào binh khí của mình, do đó khi xuất thủ có phần gượng nhẹ.

Tiết Y Nhân bất giác gật đầu.

- Không chiếm lợi thế tức là đã chịu thiệt, giả dụ tại hạ dùng chiêu

"phụng hoàng triển sí" (xòe cánh) tấn công, Soái lão tiền bối vốn nên dùng chiêu "trường hồng kinh thiên" (cầu vòng chia trời) quật lại, song y lại nghĩ đến binh khí của tại hạ chỉ là một cành cây, nên quyết không dùng chiêu đó, thì ngay trong tích tắc lão tiền bối đổi ý biến chiêu là tại hạ chiếm được tiên cơ.

Sở Lưu Hương mỉm cười nói tiếp:

- Cao thủ giao đấu cũng như lưỡng quốc giao binh, một tấc đất cũng phải tranh, nếu như có tâm úy kỵ, ắt chẳng tránh được phần thất lợi.

Tiết Y Nhân lộ vẻ tán thưởng trong mắt, điềm đạm bảo:

- Lão phu không phải là Soái Nhất Phàm.

- Đúng vậy, kiếm pháp Soái Nhất Phàm rất theo qui củ, còn kiếm pháp của tiền bối thì dành phần thắng trước, sự khác biệt giữa hai bên, ví như một đảng là khách sành điệu xem hí kịch để tiêu khiển, còn một đảng là kép tuồng kiếm sống bằng hí kịch, hỏa hầu của cả hai bên dù không cách nhau bao nhiêu, nhưng tác phong vẫn có cao thấp khác biệt.

Tiết Y Nhân bất giác lại gật đầu:

- Hương soái nói hay lắm!

- Do đó, tại hạ chuẩn bị không dùng cành cây giao thủ cùng tiền bối.

- Hương soái định dùng thứ gì ?

- Tại hạ sẽ dùng đôi tay này!

Tiết Y Nhân nhú mày:

- Hương soái định dùng đôi tay bằng thịt đấu với kiếm bén của lão phu ư ?

- Kiếm của tiền bối sắc bén vô cùng, kiếm pháp của tiền bối càng bén nhọn không thể đỡ, bất luận tại hạ dùng binh khí gì cũng không đón đỡ được, vả lại mức xuất thủ thần tốc của tiền bối kể như thiên hạ vô song, dù tại hạ có tìm được một vũ khí đồng dạng như thanh kiếm này, chỉ cần tiền bối xuất thủ thì tại hạ vẫn không kịp đón được.

Trong mắt Tiết Y Nhân hiện rõ vẻ đắc ý khoái trá, lời khen tặng lúc nào cũng có người thích nghe, nhất là những lời ấy do Sở hương soái thốt ra.

Sở Lưu Hương vừa nói vừa lưu ý thần sắc của Tiết Y Nhân, chàng từ tốn nói tiếp:

- Do đó tại hạ cùng tiền bối giao thủ, quyết không muốn đón chiêu, tham công tiến mạnh, chỉ muốn dùng thân pháp linh hoạt tránh né, trên tay không binh khí thì bớt gánh nặng, càng bớt gánh nặng thì thân pháp càng mau hơn.

Chàng lại cười:

- Chẳng dẫu gì tiền bối, tại hạ chẳng dám thất lễ trước mặt tiền bối,

chứ cũng có ý bỏ hết y phục trên mình cho nhẹ bớt.

Tiết Y Nhân im lặng một lúc, chậm rãi nói:

- Nếu như thế, chẳng phải hương soái đã tự đặt mình vào chỗ "bất thắng" ?

- "Bất bại" tức là "thắng", tại hạ chỉ mong có thể trong chỗ "bất bại" mà tìm được đường "thắng".

Tiết Y Nhân đảo mắt:

- Hương soái dám chắc bất bại ?

Sở Lưu Hương điềm đạm cười:

- Lúc tại hạ cùng Thủy Mẫu Âm Cơ giao thủ, chẳng có tơ hào chắc chắn gì cả.

Tiết Y Nhân cất tiếng cười dài, dứt tiếng cười ông gằn giọng:

- Được, hương soái chuẩn bị tránh né đi!

Sở Lưu Hương đã sớm chuẩn bị. Bởi vì khi chàng bắt đầu nói, thì chàng đã nhập vào "trạng thái nghinh chiến", mỗi câu chàng thốt ra đều có mục đích, nói cũng là một chiến lược.

Chàng cũng biết lần này Tiết Y Nhân một kiếm xuất thủ, tất phải nhanh tợ sấm sét, bén nhọn không thể đón được!

Tiết Y Nhân chưa xuất kiếm, thân pháp Sở Lưu Hương đã chuyển động.

Ngay lúc ấy kiếm quang lóe lên như chớp, trong sát na sáu đường kiếm tung ra nhắm vào các vùng vai, ngực, và hông của Sở Lưu Hương.

Chiêu thức của Tiết Y Nhân trông không thấy chỗ đặc biệt, nhưng nhanh không thể tưởng tượng, sáu chiêu phóng ra tựa như sáu mũi kiếm cùng một lúc tấn công.

Cũng may Sở Lưu Hương đã triển khai thân pháp nên vừa kịp tránh khỏi.

Song kiếm pháp của Tiết Y Nhân ví như sóng nước Trường giang chảy xiết ngàn dặm, sáu kiếm vừa qua, lại tiếp sáu chiêu khác, quyết không cho kẻ địch chút cơ hội trở tay.

Chỉ thấy kiếm quang giăng kín như một màn ánh sáng, tuyệt chẳng thấy tơ hào sơ hở, nhìn tựa như suối bạc tuôn xuống đất, không chỗ nào xuyên qua được.

Khinh công của Sở Lưu Hương tuy độc bộ thiên hạ, nhưng trải qua năm mươi bốn chiêu kiếm của Tiết Y Nhân, chàng đã năm lần thoát khỏi hiểm địa. Mỗi lần mũi kiếm chỉ phớt ngang lớp áo, song chàng đã cảm thấy hơi lạnh như băng tuyết của mũi kiếm, nếu chạm một bước thực không dám nghĩ đến hậu quả. Đến chớp mắt chàng cũng không dám, từ đầu đến cuối mãi miết theo mũi kiếm trong tay Tiết Y

Nhân, như thể muốn đọc được sự biến hóa trong chiêu thức và phương pháp xuất thủ của Tiết Y Nhân.

Khi Tiết Y Nhân xuất đến chiêu thứ chín mươi sáu, Sở Lưu Hương đột nhiên hú một tiếng, băng mình lên thính không, lúc đường kiếm của Tiết Y Nhân đâm tới, chàng đã tránh ra xa ba trượng. Đến chiêu thứ một trăm lẻ ba, chàng đã nhảy lên cây cầu nhỏ, từ đó nhảy lên hòn giả sơn.

Cũng may khu vườn này khá rộng, nên Sở Lưu Hương có thể triển khai thân pháp tựa như chim bay không ngừng, từ giả sơn lên tiểu đình, từ tiểu đình lên cành cây. Không còn nhìn thấy cả hai người nữa, chỉ có thể thấy một bóng xám nhấp nhô phía trước, một đạo cầu vồng ánh sáng đuổi theo phía sau như bóng với hình.

Có tiếng xào xạc không ngừng, cả vườn lá rụng như mưa.

Lúc này Tiết Y Nhân mới biết khinh công của Sở Lưu Hương quả thực khó ai bì kịp. Bản thân ông đã từng xưng hùng thiên hạ với kiếm pháp và khinh công của mình, nhưng lúc này đã cảm thấy đôi chút nao núng, nhất là phần nhãn lực. Con người đến lúc già tự nhiên phần thị lực không tránh khỏi yếu kém, dù gì ông cũng chỉ là con người, do đó lúc này cảm thấy quang cảnh trong vườn dường như cũng đang chuyển động. Cảm giác ấy giống như một người cỡi ngựa phóng như bay qua con đường rừng âm u, sẽ cảm thấy cây hai bên đường như cũng di động nhào đến trước mặt.

Thân pháp Tiết Y Nhân lúc này còn mau hơn ngựa phi, dĩ nhiên cũng không tránh khỏi có cảm giác trên, chỉ có điều ông nghĩ Sở Lưu Hương cũng là người, hẳn cũng đến lúc bị hoa mắt.

Kiểu giao đấu như vậy của Sở Lưu Hương vốn chẳng phải chính đạo, nhưng chàng đã nói trước, "chẳng nghinh chiến, chỉ tránh né", do đó Tiết Y Nhân không thể trách cứ được.

Chỉ thấy Sở Lưu Hương lách vô giữa hai thân cây. Nào ngờ giữa hai thân cây còn có một thân cây nữa, ba cây mọc thành hình tam giác, hai cây phía trước cành sum sê che mất thân cây mọc ở giữa phía sau. Đến lúc này chàng muốn thu thế đã không kịp nữa.

Tiết Y Nhân thấy thế vô cùng mừng rỡ, vội phóng kiếm đâm đến.

Nếu thân mình Sở Lưu Hương đụng phải thân cây, thì làm gì kịp tránh chiêu kiếm này, vả lại nếu chàng kịp thu thế lui lại cũng khó tránh khỏi bị mũi kiếm đâm trúng!

Tiết Y Nhân cũng biết chiêu kiếm này chẳng thể thất thủ được! Nếu như giao đấu trong tình huống thông thường, trong tâm ông có thể có chút ý tiếc tài, hạ thủ có thể nương tay đôi chút. Nhưng bây giờ mọi việc xảy ra quá mau, chẳng có cơ hội suy nghĩ do dự, một kiếm này

của ông đã xuất thủ, đến chính ông cũng không cách gì thu lại.

"Phập" một tiếng ...

Kiểm đâm vào chẳng phải lưng của Sở Lưu Hương, mà là thân cây. Thì ra Sở Lưu Hương cố tình dùng kế dụ địch, thân pháp của chàng biến hóa quá nhanh chẳng ai lường được. Ngay lúc chàng sắp đung vào thân cây ở giữa, chàng bỗng thu mình thụp xuống, hai tay ôm gối lộn vòng dưới đất, lăn ra xa ba trượng.

Chàng nghe "phập" một tiếng thì biết là kiếm đã đâm vào thân cây.

Đây là loại cây bách rất chắc, kiếm đâm vào chẳng thể nào rút ra dễ dàng, cần phí chút sức lực, mất chút thời gian mới làm được.

Nếu Sở Lưu Hương nhân lúc ấy xuất thủ, thì Tiết Y Nhân chưa chắc đã tránh kịp, ít nhất ông chẳng thể rút kiếm ra kịp thời. Trong tay Tiết Y Nhân không có kiếm thì ông chẳng còn đáng sợ như trước.

Nhưng Sở Lưu Hương không làm vậy, chỉ đứng xa xa, im lặng nhìn Tiết Y Nhân, như còn chờ ông xuất thủ.

Tiết Y Nhân không xuất thủ, cũng chẳng buồn rút kiếm!

Ông chăm chú nhìn thân kiếm cắm trên thân cây, trầm mặc khá lâu, đột nhiên bật cười:

- Hương soái quả nhiên có cách thủ thắng, quả nhiên bất bại.

Ông thừa nhận Sở Lưu Hương chưa bại, tức coi như Sở Lưu Hương đã thắng.

Tiết Y Nhân danh xưng thiên hạ đệ nhất kiếm, bình sinh chưa gặp đối thủ, song lúc này lại có thể nói chuyện thắng bại với nụ cười, khí độ khảng khái ấy, người thường khó bì kịp.

Sở Lưu Hương trong lòng ngấm ngấm sinh lòng kính phục, chàng nghiêm trang nói:

- Tại hạ tuy chưa bại, song tiền bối cũng chưa bại.

- Hương soái chưa bại thì coi như là thắng, lão phu nếu không thắng, thì phải coi như bại rồi, vì phương pháp đấu của chúng ta không giống nhau.

- Tại hạ hoàn toàn không dám nhận "thắng", chỉ nhờ tại hạ chiếm lợi thế của tiền bối.

Tiết Y Nhân lại mỉm cười:

- Kỳ thực lão phu cũng biết mình rốt cuộc vẫn mắc mưu hương soái.

Ông nói tiếp:

- Lão phu dưỡng tinh thần, ở đây chờ hương soái, lúc ấy bất luận về tinh thần hoặc thể lực lão phu đều đang ở mức sung mãn cao độ, như thể sức cung đang căng nặng ngàn cân, đang chờ xuất phát.

- Đúng là lúc ấy tại hạ chẳng dám giao thủ cùng tiền bối.

- Hương soái cố tình gợi chuyện, phân tán tinh thần ý chí của lão

phu, lại dùng ngôn từ khích lão phu đắc ý, đợi đến khi ta có hảo cảm với hương soái, ý đồ địch cũng dần dần tiêu tan.

Tiết Y Nhân cười nhẹ nói tiếp:

- Hương soái dùng diệu kế trong Tôn Tử binh pháp, trước khi giao chiến, làm suy kiệt sĩ khí của đối phương, sau đó dùng khinh công tiêu hao thể lực của lão phu, sau cùng mới dùng kế nghi binh dụ địch. Từng nghe kiếm pháp "vạn nhân địch", song chiến lược của các hạ mới thực là "vạn nhân địch", chẳng trách cả Thạch Quan Âm và Thủy chân Chủ đều không phải đối thủ của các hạ.

Sở Lưu Hương đưa tay sờ mũi, cúi đầu cười nói:

- Tại hạ thực rất hồ thẹn ...

Tiết Y Nhân nói:

- Cao thủ đối địch, cũng như lưỡng quốc giao chiến, có thể dùng kỳ kế thủ thắng mới là tài đại tướng, các hạ có gì phải hồ thẹn ? Vả lại, khinh công của các hạ đáng cho ta khẩu phục tâm phục.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Khí độ đại lượng phân minh của tiền bối càng làm cho tại hạ bái phục bội phần, tại hạ vốn không có ý tranh cao thấp cùng tiền bối, lần này quả thực là vạn bất đắc dĩ.

Tiết Y Nhân cũng thở dài:

- Lần này ta đã trách nhầm các hạ.

Ông không để Sở Lưu Hương kịp trả lời liền nói tiếp:

- Bây giờ ta đã rõ hương soái không phải kẻ trộm kiếm, nếu không khi nãy lúc ta một kiếm thất thủ, chắc chắn hương soái không bỏ lỡ cơ hội.

Sở Lưu Hương đáp:

- Tại hạ hôm nay đến đây, chẳng những muốn giải thích cùng tiền bối, mà còn muốn xem kiếm pháp của tiền bối, chỉ bởi tại hạ vẫn cảm thấy xuất thủ pháp của thích khách kia có phần giống tiền bối.

Tiết Y Nhân thay đổi nét mặt:

- Sao ?

- Sớm muộn gì tại hạ và kẻ ấy cũng không tránh khỏi một lần giao đấu, phần thắng phụ trong trận chiến ấy rất quan trọng, tại hạ không thể thua cuộc, do đó tại hạ tìm cách quan sát kiếm pháp của tiền bối trước, xem như khai nhãn giới.

- Ta cũng muốn biết chân diện mục kẻ ấy ...

Sở Lưu Hương trầm tư một chút:

- Có tiền bối ở đây, tại hạ nghĩ kẻ ấy sẽ không dám xuất hiện đâu.

- Tại sao ?

Sở Lưu Hương trầm ngâm không nói.

- Hương soái không lẽ cho rằng kẻ ấy cùng lão phu có liên hệ sao ? Trên mặt Tiết Y Nhân lộ vẻ kinh ngạc nghi ngờ, nhưng Sở Lưu Hương vẫn không chịu trả lời thẳng cho ông, chàng ngừng đầu nhìn tứ phía, như thể tự dừng có hứng thú ngắm cảnh chung quanh. Khu vườn này cây cối um tùm, đa số là cổ thụ trên trăm năm, cành cây cách mặt đất ước độ ít nhất cũng trên năm trượng, chỗ ẩn thân không nhiều lắm, tường nhà và tường quanh vườn đều được xây rất cao, cho dù là nhất đẳng khinh công cao thủ, cũng khó mà tùy ý ra vô, tự nhiên tới lui. Kẻ dạ hành có kinh nghiệm cũng khó mà dễ dàng vào được đến đây, chưa kể đây là nơi trú ngụ của thiên hạ đệ nhất kiếm khách Tiết Y Nhân!

Sở Lưu Hương trầm ngâm một lúc mới nói:

- Nếu đổi là tại hạ, cũng chưa chắc đã dám xông vào đây hành thích, trừ phi tại hạ đã chuẩn bị đường rút lui từ trước, lại tính chắc là có thể an toàn thoát lui.

Chàng phát hiện ra nơi góc tường có một cánh cửa nhỏ, mặt tường bốn bên đều có dây leo bám đầy, do đó một phần lớn của cánh cửa này bị che phủ, nếu không lưu ý thì rất khó phát hiện.

Sở Lưu Hương rảo bước đến bên cánh cửa, miệng lầm bầm:

- Không lý đây là thoát lộ của y ?

Tiết Y Nhân nói:

- Cánh cửa này ngày thường vẫn khóa, mà đã nhiều năm chưa hề mở ra.

Khóa sắt trên cánh cửa đã bị gỉ sét, đúng là giống như nhiều năm chưa mở, như nhìn kỹ thì có thể thấy lớp sắt gỉ trên khóa bị bong ra, rất nhiều mảnh vụn rớt xuống đất.

Sở Lưu Hương nhặt lấy một mảnh gỉ sắt vụn ở dưới đất, trầm ngâm:

- Chỗ này có thường được quét dọn chăng ?

Tiết Y Nhân đáp:

- Mỗi ngày đều có người quét dọn, chỉ có điều ... hai ngày nay ...

Sở Lưu Hương cười lên:

- Hai ngày nay mọi người đều lo bắt kẻ trộm, dĩ nhiên việc quét dọn bị lơ là, do đó những mảnh gỉ sắt vụn này mới còn nằm đây.

- Gỉ sắt ?

- Cánh cửa này gần đây nhất định đã bị người mở ra, do đó lớp gỉ sắt trên khóa mới bị bong ra mà rớt xuống đất.

Tiết Y Nhân nói:

- Sáng hôm kia còn có người đến quét dọn sân, lão Lý quét sân trước giờ rất kỹ, chỗ nào đã quét thì một chiếc lá cũng không còn.

Sở Lưu Hương nói tiếp:

- Do đó cánh cửa này nhất định đã bị mở ra sau khi lão Lý đã quét dọn, có thể là vào tối hôm kia.

Tiết Y Nhân đổi sắc mặt:

- Ý hương soái nói ...

- Tại hạ cho là thích khách có thể lên vào bằng ngõ này, và cũng trốn ra bằng ngõ này.

Sắc mặt Tiết Y Nhân càng trầm trọng hơn, ông chấp tay sau lưng từ từ bước đi, trầm tư nói:

- Cánh cửa này đã lâu bỏ phế không dùng, kẻ biết có cánh cửa này không nhiều ...

Sở Lưu Hương khẽ sờ mũi, chẳng biết đang nghĩ gì.

Tiết Y Nhân im lặng một lúc mới nói tiếp:

- Kẻ ấy thân thủ cường tráng, khinh công không thấp, thừa sức vượt tường ra vào, tại sao nhất định phải dùng cánh cửa này ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Chính bởi vì chẳng ai ngờ y sẽ dùng cửa này ra vô, do đó y mới lợi dụng chỗ này len lén vô ra an toàn.

- Nhưng bây giờ cửa lại khóa lại rồi.

- Phải.

- Y đã trốn đi, chẳng lẽ còn dám quay lại khóa cửa sao ?

Sở Lưu Hương bật cười:

- Cũng có thể y có cách tránh tai mắt của người khác.

Tiết Y Nhân cười nhạt:

- Bộ hấn tưởng những người nơi đây đều mù cả sao ?

- Có thể hấn có cách của mình.

- Cách gì ? Phép tàn hình ư ?

Sở Lưu Hương không đáp, chỉ chăm chú nhìn vào chiếc khóa trên cửa.

Sau đó chẳng biết chàng lấy đâu ra một cọng dây sắt rất dài, cho vào lỗ khóa khều nhẹ, chỉ nghe "cách" một tiếng, khóa đã mở ra.

Tiết Y Nhân nói:

- Lão phu cũng biết loại khóa này chẳng thể nào ngăn được khách dạ hành nhiều kinh nghiệm, chẳng qua chỉ làm phen hờ ngăn người quân tử.

Sở Lưu Hương cười đáp:

- Chỉ tiếc rằng trên thế gian này quân tử không nhiều, tiểu nhân lại không ít.

Tiết Y Nhân chợt nhận ra mình lỡ lời, vội ho khan hai tiếng, bước đến trước mở cửa:

- Phải chăng hương soái muốn qua khuôn viên bên cạnh xem thử.

Sở Lưu Hương đáp:

- Đúng là tại hạ có ý đó, xin tiền bồi dẫn đường.

Đường như chàng rất thích chiếc khóa sắt đã gỉ kia, nhân lúc Tiết Y Nhân bước đến trước mở cửa, chàng thuận tay lấy chiếc khóa cất trong mình.

Khu vườn bên cạnh cũng khá yên tĩnh, kiến trúc của căn nhà cũng tương tự, chỉ khác là lá rụng trong vườn chưa được quét dọn, trước cửa sổ bụi phủ đầy, gợi cảm giác hoang phế tịch mịch.

Mục quang Tiết Y Nhân quét ngang quang cảnh lá rơi và bụi đọng, mặt lộ sắc giận dữ, bất luận ai cũng nhận ra rằng nơi đây ít nhất đã ba tháng không người quét dọn.

Sở Lưu Hương cười thầm trong bụng:

"Thì ra gia tộc Tiết gia cũng như nơi khác, thường chỉ dụng công trước mặt chủ nhân".

Một cơn gió tạt ngang, thổi tung bay mớ lá rụng trong vườn.

Sở Lưu Hương nói:

- Khuôn viên này bỏ trống ư ?

Tiết Y Nhân ho khan hai tiếng rồi nói:

- Nơi đây vốn là chỗ cư trú của nhị đệ Tiểu Nhân.

- Còn bây giờ thì sao ?

- Bây giờ ..., xá đệ vốn không câu nệ tiểu tiết, bởi thế gia nhân mới dám bê trễ như vậy.

Câu này nói rất khéo, chỉ mấy chữ song đủ nói lên ba việc: thứ nhất, Tiết Tiểu Nhân ngụ tại đây; thứ nhì, bọn gia nhân không xem trọng vị "Tiết nhị gia" này, do đó nơi này chẳng ai thu dọn. Điều thứ ba, Tiết Y Nhân cũng tiết lộ sự xa cách giữa hai anh em, nếu ông thường đến đây, gia nhân làm sao dám lười biếng ?

Sở Lưu Hương mục quang di động:

- Tiết nhị hiệp gần đây e rằng rất ít khi có mặt tại đây.

Tiết Y Nhân "hừ" một tiếng, lại thở dài một tiếng.

Đúng lúc ấy, đột nhiên bên ngoài nhốn nháo lên, có tiếng người kinh hãi hô lớn:

- Lửa ... chuồng ngựa phát hỏa ...

Tiết Y Nhân tuy vẫn trầm tĩnh, song trong mắt đã lộ lửa giận, ông cười gằn:

- được, được, được ... hôm kia có kẻ đến trộm kiếm, hôm qua có người định hành thích, hôm nay lại có kẻ đến phóng hỏa, không lý Tiết mỗ già quá rồi chẳng ?

Sở Lưu Hương vội cười mơn:

- Vật khô tích tụ, bất cẩn dễ phát hỏa, mà chuồng ngựa chứa toàn cỏ

khô.

Tuy miệng nói thế, nhưng chàng cũng đoán được đây là kiệt tác của ai!

Tiểu Hỏa Thần và các huynh đệ hẳn thấy Sở Lưu Hương vào trong đã lâu mà chẳng có tin tức gì, thì làm sao chịu khoanh tay bất động đứng ngoài chờ!

Tiết Y Nhân cười gượng, chưa kịp nói gì, bỗng nghe tiếng hỗn loạn truyền lại:

- Nhà bếp cũng phát hỏa ... coi chừng hậu viện ... đúng là hẳn rồi ... mau đuổi!

Kỹ thuật "phóng hỏa" của Tiểu Hỏa Thần xem ra không cao minh cho lắm, vẫn bị người phát hiện hành tung.

Sở Lưu Hương than thầm, chỉ thấy mặt Tiết Y Nhân chẳng còn chút huyết sắc, như thể muốn tự mình đuổi theo kẻ phóng hỏa, nhưng không muốn bỏ mặc Sở Lưu Hương.

Từ trên bờ tường cao nhìn qua, đã thấy ngọn lửa nhảy múa di động.

Sở Lưu Hương chợt nảy ra một ý:

- Tiền bối cứ lo đi chữa lửa, tại hạ muốn ở đây chờ, nếu đúng lúc Tiết nhị hiệp trở lại, tại hạ có thể hỏi vài chuyện.

Tiết Y Nhân đáp:

- Vậy lão phu xin thất bồi giây lát.

Ông đi được hai bước, chợt quay đầu lại nói:

- Xá đệ nếu có chỗ thất lễ, mong hương soái đừng khách sáo, cứ việc giáo huấn.

Sở Lưu Hương mỉm cười một cách thần bí.

----oOo----

Khuôn viên của Tiết Tiểu Nhân gần giống hệt kiểu phòng ốc của Tiết Y Nhân, chỉ khác là khung cửa đóng bụi, mạng nhện giăng góc nhà, đến nền gỗ dọc hành lang cũng đã qua cũ, bước đi phát ra tiếng "cạch cạch".

Cửa thì đóng, lại có sợi dây bện bằng cỏ buộc lại, nếu có ai muốn vào thì đến mười sợi dây cũng không ngăn được, chẳng qua là người cột dây muốn biết có ai lén vào nhà hay không.

Điều này Sở Lưu Hương dĩ nhiên hiểu rõ.

Mắt chàng sáng lên, phẳng phất như nhìn thấy điều gì rất thích thú, mắt đăm đăm nhìn gút kết của sợi dây, nghiên cứu hồi lâu, mới mở gút, đẩy cửa ra.

Nhưng chàng không bước ngay vào.

Cánh cửa bị gió lay động, phát ra tiếng rít chói tai.

Bên trong nhà rất tối, ánh nắng bị chặn phía ngoài bởi tường cao,

bóng râm dày đặc.

Sở Lưu Hương chờ cho mắt mình quen với màu tối trong nhà, sau đó mới từ từ cẩn thận bước vào.

Hay chàng cho rằng trong căn nhà này có nguy hiểm gì ? Đúng thế, nhiều lúc "người điên" đích thị rất nguy hiểm, nhưng căn nhà cũ của người điên thì có gì nguy hiểm ?

----oOo----

Bất luận ai muốn đến tìm Tiết Bảo Bảo, vừa bước vào căn nhà này, đều phải cho rằng mình đi lộn chỗ, vì nơi này thực không giống chỗ ở của một nam nhân.

Trong góc phòng có để một bàn trang điểm rất lớn, bên trên để đầy các vật chải tóc trang điểm của nữ nhân.

Trên giường, trên ghế, chất đầy các kiểu y phục, đủ màu sắc hoa hòe, trong mười nữ nhân chắc cũng chỉ có một, hai người dám mặc loại áo này.

Nếu là một nữ nhân ở đây, hẳn là không mấy bình thường, hướng hồ nơi đây là chỗ ở của một nam nhân, một nam nhân đã bốn mươi mấy tuổi.

Chẳng nghi ngờ gì nữa, y hẳn là một người điên.

Ánh mắt Sở Lưu Hương như chìm xuống. chàng xem xét mọi vật trong phòng, thứ gì cũng cầm lên ngắm thử.

Đột nhiên chàng phát hiện Tiết Bảo Bảo thực ra rất sành điệu, mọi đồ dùng đều là loại thượng hạng, hàng may áo rất quý, lại rất sạch sẽ.

Một điều nữa là đồ vật trong phòng tuy bỏ lung tung, nhưng có thể nói là không lấm một chút bụi, vô cùng sạch sẽ.

Quỷ Luyện Hiệp Tình

Hồi 10

Huỳnh Chính Đệ Tà

Ai đã quét dọn bên trong nhà cho Tiết Tiểu Nhân ? Nếu đã dọn trong nhà, tại sao không người dọn sạch ngoài vườn ?

Sở Lưu Hương lại sáng mắt lên.

Đột nhiên trần nhà phát ra tiếng sột soạt.

Sở Lưu Hương giật mình, trở tay phóng lên một cây ngân châm.

Ngân châm vốn nằm trên bàn trang điểm, chàng cầm lấy mân mê trong tay, ngay lúc ấy chỉ thấy ngân quang lóe lên, "phập" một tiếng,

cây trâm cắm vào trần nhà.

Một thanh âm rộn người phát ra từ phía trên.

Thì ra bên dưới cây xà nhà còn có một tầng gỗ, trông giống như một căn gác lửng, nhưng không thấy cầu thang, cũng không thấy lối vào. Ngân trâm cắm sâu vào gỗ, chỉ lộ ra một đoạn nhỏ phía ngoài, sáng lấp lánh.

Sở Lưu Hương nhẹ nhàng tung mình lên trên, bám vào trần nhà như một chiếc bánh tráng bám vào vành chảo, rất sát mà vững.

Chàng rút ngân châm ra, liền phát hiện một vết máu chảy ra, màu máu tím sậm trông tựa loại nhựa đen, lại có mùi hôi thối vô cùng.

Sở Lưu Hương bật cười:

"Thì ra chỉ là con chuột".

Nhưng con chuột kia đã giúp chàng một việc rất quan trọng.

Sở Lưu Hương lau sạch vết máu trên trần nhà, sau đó lại dùng ngân trâm gõ nhẹ.

Trần nhà dĩ nhiên là trống.

Sở Lưu Hương bám theo trần nhà di chuyển như cá lội, được nửa vòng, bất chợt chàng thò tay đẩy bật một tấm gỗ, để lộ ra một cửa vào tối om.

----oOo----

Tiếng lao xao bên ngoài nghe như đã xa lắm, nhưng điều thất vọng là căn gác này chẳng có bí mật kinh người gì cả, bất quá chỉ có một ghế ngồi, một rương áo.

Rương áo khá cũ, trông như bị chủ nhân bỏ quên đã lâu, nhưng khi Sở Lưu Hương đưa tay sờ thử, thì thấy bụi đóng trên mặt rương không nhiều.

Mở rương ra xem, bên trong chỉ có vài bộ y phục bình thường. Loại y phục này chẳng có chỗ nào kỳ quặc, ai nhìn vào cũng không thấy ngạc nhiên.

Chỉ riêng Sở Lưu Hương thì khác, có lẽ vì mấy bộ y phục này quá tầm thường và phổ thông, nên chàng mới lấy làm lạ.

Trên căn gác của một người điên, làm sao có loại y phục người thường hay mặc ? Nếu nói mấy bộ y phục này là của người bình thường mặc, tại sao nắp rương không bám bụi nhiều ?

Sở Lưu Hương xếp lại y phục vào rương và đóng nắp lại, chàng lui ra ngoài, lấy tấm gỗ gắn lại ngay ngắn, từ dưới nhìn lên, chắc chắn không nhìn ra là có người đã lên gác.

Sau đó chàng đem cây ngân trâm để lại chỗ cũ trên bàn trang điểm, bước ra ngoài, chàng khép cửa lại, lấy sợi dây bên bằng cở buộc cửa với một kiểu gút tương tự như ban đầu đã xem xét.

Xem ra chàng chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Ngọn lửa lúc nãy đã biến thành làn khói, hiển nhiên đám cháy đã được dập tắt.

Phía ngoài tường vọng lại tiếng người hô hoán, đang đến tìm Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương bỗng phi thân lên nóc nhà, nhẹ như làn khói.

Chàng nghe thấy có hai người chạy vào khuôn viên, một người hô to:

- Sở tướng công, Sở đại hiệp, chủ nhân mời ngài ra khách sảnh dùng trà.

Lại có tiếng người khác:

- Người ta rõ ràng đã đi mất, người còn ráng kêu gì nữa ?

Người kia dường như tìm kiếm một lúc sau, mới lẩm bẩm:

- Sao đại hiệp bỏ đi chẳng nói tiếng nào, hay là bị Tiết nhị gia kéo đi rồi.

Người thứ nhì cười:

- Họ Sở vừa đến là hại bọn ta hết mấy bữa chẳng ngủ yên, để y bị Tiết nhị gia hành hạ cho bỏ ghét.

Sở Lưu Hương lắng lắng nghe, gượng cười thầm. Chàng chờ hai kẻ kia ra ngoài, liền giở lên mấy miếng ngói, đào một lỗ hổng trên nóc nhà, cho lớp đất bụi đào ra vào một tấm vải lớn và cột lại, lại dùng một miếng ngói đè lên cho khỏi bị gió thổi tung.

Mấy việc này nếu đổi là người khác thì chẳng biết tốn bao nhiêu công, nhưng Sở Lưu Hương làm rất gọn sạch, mà chẳng phát ra tiếng động nào cả. Cho dù có con mèo ngủ trên nóc nhà lúc này, cũng không bị kinh động, từ đầu đến cuối chẳng phí bao nhiêu thời gian, chàng đã êm xuôi luôn xuống căn gác.

Ánh sáng bên ngoài lọt vào, soi sáng bên trong căn gác.

Sở Lưu Hương tìm thấy xác con chuột chết, đá vào một góc, chàng lấy một mảnh áo chui sạch vết máu và bụi trên sàn gỗ.

Chỗ cây ngân trầm cắm vào lúc nãy, bây giờ lộ ra một lỗ nhỏ, Sở Lưu Hương nằm phục phía trên nhìn xuống, lại lấy sợi dây sắt thông lỗ lớn hơn một chút!

Sau đó chàng thoải mái nằm xuống, tay khế sờ mũi, khóe miệng hé cười, dường như chàng rất hài lòng với mọi xếp đặt của mình.

Qua một lúc sau, dường như chàng ngủ thiếp đi.

Chẳng biết lại qua bao lâu, cửa vào bên dưới đột nhiên phát ra tiếng, Sở Lưu Hương vội tỉnh dậy.

Chàng chuyển mình, ghé mắt nhìn vào lỗ hổng nhỏ như mũi kim kia.

Sở Lưu Hương đã tính kỹ trước, chỉ khơi cho lỗ hổng vừa đủ nhìn xuống bên dưới, nếu có người bước vào nhà, thì chàng có thể nhìn

thấy mọi cử động của kẻ ấy. Từ dưới nhìn lên, lỗ hổng này chỉ là một chấm đen.

Người bước vào nhà quả nhiên là Tiết Bảo Bảo, y khoanh tay trước ngực đi lòng vòng trong nhà, như thể đang hoạt động giãn gân cốt. Ngoại trừ y phục quái dị trên người y, nhìn cử động của y lúc này không có vẻ gì điên loạn cả! Tuy nhiên, khi một người điên trở về nhà của mình, phải chăng lại hóa ra bình thường đôi chút ? Trên thế gian này đa số những kẻ điên phải chăng từng gặp người hoặc sự việc gì mới phát điên ?

Sở Lưu Hương thích thú theo dõi, bởi chàng tuy có kiến thức quảng bác song chưa biết người điên lúc chỉ có một mình thì sẽ như thế nào.

Chỉ thấy Tiết Bảo Bảo đi quanh mấy vòng rồi đến ngồi trước bàn trang điểm, nhìn sững tấm gương đồng đến xuất thần, y lại cầm lấy một cây ngân châm đưa lên mũi người thử, liếc trong gương nhìn mặt xấu một cái, miệng nói nhỏ nhỏ:

- Trộm chết bầm, trộm xấu xa, mi muốn đến, cấp cái chi ?!

Quả nhiên y đã phát hiện có người từng vào nhà.

Sở Lưu Hương lộ vẻ đắc ý trên mặt, như thể một thợ săn đã bắt được đuôi chồn, nào ngờ chàng vừa chớp mắt, Tiết Bảo Bảo đột nhiên biến mất!

Thì ra chẳng biết cố ý hay vô ý, Tiết Bảo Bảo lách mình đến một góc mà Sở Lưu Hương không nhìn thấy được, tuy nhiên chàng vẫn nghe được tiếng động trên sàn gỗ.

Tiết Bảo Bảo đang làm trò gì ?

Nếu là người khác, nhất định sẽ ráng chờ y trở lại trong tầm mắt.

Nhưng Sở Lưu Hương tự biết mình đã chờ quá lâu, lúc này không thể bỏ lỡ cơ hội nữa!

Chàng trở mình giở tấm gỗ che lối vào căn gác, nhảy xuống dưới nhẹ như chiếc lá rơi!

----oOo----

Nếu Sở Lưu Hương chậm một bước, chỉ e khó lòng bắt gặp Tiết Bảo Bảo .

Phía sau bàn trang điểm đã lộ ra một địa đạo, Tiết Bảo Bảo vừa dợm bước vào.

Sở Lưu Hương mỉm cười nói:

- Khách vừa đến, chủ nhân lại bỏ đi đâu ?

Tiết Bảo Bảo vừa quay đầu nhìn thấy Sở Lưu Hương, y vội nhảy dựng lên la lớn:

- Khách à ? Người mà là khách ư ? Người là đồ lường gạt, kẻ cắp ...

Trong tay y vốn đang cầm một vật, nhân lúc quay đầu y đã giấu vào người.

Sở Lưu Hương ra vẻ như không lưu ý cử động ấy, chàng vẫn mỉm cười nói:

- Dù gì đi nữa ta cũng chưa làm việc gì đáng hổ thẹn, nên không cần phải chui trong lòng đất.

Tiết Bảo Bảo lại nhảy lên hét lớn:

- Ta chui xuống hang tìm bạn, có can hệ gì đến người ?

- Ủa ! Xuống hang tìm bạn ? Chẳng lẽ các hạ có bằng hữu trú dưới hang ?

- Đúng vậy!

- Chỉ có thỏ mới trú trong hang, chẳng lẽ bạn của các hạ là thỏ ư ?

Tiết Bảo Bảo trợn mắt:

- Không sai chút nào, chơi với thỏ vui hơn chơi với người nhiều, tại sao ta không thể làm bạn với nó ?

Sở Lưu Hương thở dài đáp:

- Không sai, làm bạn với thỏ ít nhất không bị nguy hiểm, bất cứ ai muốn giả điên, thỏ cũng không biết hư thực.

Tiết Bảo Bảo không hề chớp mắt, ngược lại phá cười lớn:

- Hay, hay, hay ... Hóa ra người cũng thích kết bạn với thỏ, lại đây nào, mau đi với ta!

Y nhào đến muốn nắm lấy tay Sở Lưu Hương.

Nhưng lần này Sở Lưu Hương không mắc mưu nữa, chàng lách mình chuyển ra sau lưng y, cười bảo:

- Ta không giết người, cũng không cần giả điên, tại sao phải làm bạn với thỏ ?

Tiết Bảo Bảo cười hi hi:

- Người nói gì ? Ta không hiểu.

Sở Lưu Hương trừng trừng nhìn y, dần từng chữ một:

- Các hạ không cần giả điên nữa, ta đã biết các hạ là ai.

Tiết Bảo Bảo cả cười:

- Đương nhiên người biết ta là ai, ta là nhị thiếu gia của Tiết gia, thiên hạ đệ nhất thần đồng.

- Ngoài ra các hạ còn là thiên hạ đệ nhất "lãnh huyết hung thủ"!

Sở Lưu Hương mặc kệ phản ứng của Tiết Bảo Bảo, chàng chậm rãi nói tiếp:

- Các vừa bước vào nhà đã biết ngay có người từng ghé qua, bởi vì đồ đạc trong đây tuy để lộn xộn, kỳ thực chỉ cần kẻ khác đụng đến là các hạ biết ngay.

Tiết Bảo Bảo cười lớn:

- Nếu người từng ghé qua hang "bạn" thổ của ta, bọn chúng cũng biết ngay, như vậy không lý bọn chúng cũng là "hung thủ" ?

- Các hạ tính kỹ là trừ ta ra, chẳng có ai nghi ngờ các hạ, do đó khi phát hiện có người từng vào nhà, các hạ lập tức nghĩ đến ta.

- Đó chỉ vì ta đã biết trước người chẳng những là đồ lường gạt, mà còn là kẻ trộm.

- Căn nhà này mới nhìn thì giống chỗ ở của kẻ điên, nhưng thực ra vẫn có nhiều chỗ sơ hở không che mắt người tinh ý được.

Tiết Bảo Bảo cười:

- Người là người tinh ý sao ? Ta xem mắt của người chẳng những không tinh tường mà còn bị đồ nữa, có phần giống bạn thổ của ta.

Sở Lưu Hương nói:

- Căn nhà này cũng giống như phòng học của thư sinh, sách tuy chất chồng hỗn loạn, kỳ thực có thứ tự riêng, điểm khác biệt là nơi đây sạch sẽ hơn nhiều.

Chàng đảo mắt một vòng:

- Ta tưởng rằng muốn giả điên, phải đem cả vật hôi thối chất trong nhà, có dùng phấn cũng không phải loại hảo hạng, lấy vôi tường trét lên mặt cũng được.

Tiết Bảo Bảo vỗ tay cười:

- Hèn chi mặt của người trắng quá, thì ra người trét vôi tường.

- Điểm then chốt là các hạ không nên để những y phục kia trên gác.

Tiết Bảo Bảo chớp mắt:

- Y phục ? Y phục gì ?

- Loại y phục để các hạ mặc lúc đi giết người.

Tiết Bảo Bảo cười khanh khách, nhưng nét cười trong mắt hoàn toàn biến mất.

Sở Lưu Hương nhìn thẳng vào mắt y:

- Các hạ biết ta đã phát hiện ra nhiều việc, biết rằng bí mật của các hạ sớm muộn gì cũng bị ta khám phá, do đó muốn chuồn đi trước, nhưng lần này ta làm sao để cho các hạ trốn thoát được ?

Tiết Bảo Bảo càng cười dữ hơn, đến độ lăn ra đất mà cười, song cặp mắt Sở Lưu Hương vẫn bám theo y, bất luận y có lăn đến đâu cũng không tránh khỏi.

- Lúc ta mới gặp các hạ, tuy có cảm giác kỳ quái, song vẫn chưa nghĩ ra các hạ là hung thủ máu lạnh kia, nếu các hạ đừng nôn nóng muốn giết ta, có thể vĩnh viễn ta cũng không đoán ra.

Tiết Bảo Bảo vừa lăn dưới đất vừa cười:

- Mọi người đều nói ta điên, chỉ có người nói ta không điên, người thực là tốt.

Y lần đến trước mặt Sở Lưu Hương, chàng lập tức lùi ra xa, mỉm cười nói:

- Về sau các hạ biết muốn giết ta cũng không phải dễ, do đó mới nghĩ ra kế giá họa cho ta, muốn mượn lưỡi kiếm sắc bén của huynh trưởng để lấy mạng ta.

Tiết Bảo Bảo dần dần không còn cười nữa.

- Thế là các hạ trước hết đi trộm kiếm, sau lại đến hành thích, mỗi tác đất tại Tiết gia trang các hạ biết rõ như đường chỉ tay, đương nhiên là các hạ tới lui thông dong, chẳng ai bắt được cả!

Sở Lưu Hương cười nhẹ, nói tiếp:

- Nhất là cánh cửa ở góc vườn kia, lúc mọi người lo đi bắt thích khách, các hạ trốn ra bằng ngõ ấy mà trở về chỗ trú ngụ của mình, đợi lúc chẳng ai chú ý mới lên ra khóa cửa lại, các hạ biết trước dù có bị kẻ khác nhìn thấy cũng chẳng sao, bởi vì dưới con mắt kẻ khác, các hạ chỉ là một người điên chẳng biết gì. Đó chính là "phép ẩn thân" của các hạ.

Tiết Bảo Bảo đứng dậy, trừng trừng nhìn Sở Lưu Hương.

Chàng điềm nhiên nói:

- Các hạ đúng là kẻ thông minh, mỗi sự việc đều được xếp đặt hoàn hảo, không ai có thể nghĩ là các hạ, Tiết gia trang nhị thiếu gia, thân đệ đệ của Tiết Y Nhân, lại hành nghề thích khách kiếm bạc, lại có thể vì tiền mà giết người, có nói ra cũng chẳng ai tin.

Tiết Bảo Bảo bỗng cả cười:

- Không sai, Tiết nhị công tử lại giết người vì tiền ư ? Thực quá sức hoang đường.

- Điềm này chẳng hoang đường chút nào, bởi vì các hạ thực ra chẳng phải giết người vì tiền, mà vì quyền lực, cho hả tức.

- Cho hả dạ bức tức ? Ta bức ai chứ ?

Mặt y phẳng phất như có biến hóa, cả gương mặt như méo mó, y cười khanh khách:

- Ai chẳng biết đại ca ta là thiên hạ đệ nhất kiếm khách, ai dám làm cho ta bức tức ?

Sở Lưu Hương thở dài nhẹ:

- Chính vì lệnh huynh là đệ nhất kiếm khách, do đó các hạ mới ra nông nổi này.

- Hử ?

- Các hạ vốn rất thông minh, tài hoa, võ công có thể nói là một cao thủ hiếm thấy trong võ lâm, với tài nghệ ấy các hạ có thể xưng danh võ lâm, nhưng rất tiếc ...

Chàng lại thở dài một tiếng, chậm rãi nói:

- Chỉ đáng tiếc các hạ là thân đệ đệ của Tiết Y Nhân.
Khóe miệng Tiết Bảo Bảo bỗng run lên kịch liệt, như thể có người giật dây trên mặt y.

- Đó là vì tất cả mọi thành tựu của các hạ đều bị hào quang của "thiên hạ đệ nhất kiếm khách" nhận chìm mất, bất luận các hạ làm việc gì cũng chẳng được người khen, họ chỉ biết đến đệ nhất kiếm khách, mà nếu các hạ có đạt được điều gì thì mọi người cũng cho là dễ hiểu thôi, vì các hạ là thân đệ đệ của đệ nhất kiếm khách.
Toàn thân Tiết Bảo Bảo run lên.

- Nếu là kẻ khác, có thể cam chịu số mạng như thế, nhưng các hạ thì khác, không muốn nhận thua, nên các hạ nghĩ ra cách khác, con đường khác để tạo sự nghiệp ... nhưng con đường ấy sai rồi ...
Tiết Bảo Bảo dường như tính nói gì, song lại không nói.

- Điều này cũng do đại ca của các hạ kỳ vọng rất cao nên quản thúc thân đệ đệ rất nghiêm, thương nhiều mà chẳng tránh khỏi la mắng nhiều, do đó các hạ mới nghĩ ra cách "trá diễn" cho mọi người thất vọng chẳng còn chú ý đến các hạ nữa, có như vậy mới tự do tự tại làm điều mình thích.

Sở Lưu Hương nhìn Tiết Bảo Bảo, trong mắt lộ vẻ đồng tình.
Tiết Bảo Bảo bất chợt cất tiếng cười cuồng dại, chỉ mặt Sở Lưu Hương nói:

- Người nghĩ khéo lắm, nói hay lắm, rất tiếc chỉ là lời người tự nói, nếu người cho rằng ta là người chủ chốt của tổ chức thích khách kia, ít nhất người cũng phải có chứng cứ thực thụ.

- Các hạ muốn bằng chứng ư ?
Tiết Bảo Bảo gần giọng:

- không có chứng cứ, thì chỉ là người ngậm máu phun người!

Sở Lưu Hương bật cười:

- Được, các hạ muốn bằng chứng, ta đem bằng chứng cho xem!
Chàng cẩn thận lấy trong mình ra chiếc khóa sắt, để trên lòng bàn tay:

- Bằng chứng đây!

Tiết Bảo Bảo cười nhạt:

- Vậy cũng gọi là bằng chứng được à ?
- Chiếc khóa này vốn dùng để khóa cánh cửa kia, đã rất lâu không người đụng đến, chỉ có vị thích khách vào hôm kia là có mở qua chiếc khóa, phải không ?
Tiết Bảo Bảo ngậm miệng, mắt lộ vẻ cảnh giác, hiển nhiên y chưa đoán được Sở Lưu Hương đang bày trò gì, song y nhất định không để bị gạt nữa.

- Kể mở khóa tất phải để lại dấu tay trên khóa, chiếc khóa này gần đây chỉ có mình thích khách đụng đến, do đó chỉ có dấu tay của y trên khóa, đúng không ?

Tiết Bảo Bảo mím chặt môi.

- Nhưng bây giờ trên chiếc khóa này chỉ có dấu tay của các hạ.

Tiết Bảo Bảo không nhin được lên tiếng hỏi:

- Dấu tay gì ?

- Con người hơn vạn vật, thượng đế tạo người quả rất kỳ diệu, các hạ cũng là người như ta, song diện mạo thân thể đều không giống, trên đời này chẳng có ai giống ai hoàn toàn. Bàn tay mỗi người đều có đường chỉ tay, trên ngón tay có hoa văn, song những đường ấy chẳng bao giờ giống nhau, thế gian này càng không có ai có đường chỉ tay giống hết một người khác. Nếu các hạ chịu khó xem xét, sẽ thấy đây là một việc rất lý thú, rất tiếc chẳng ai chú ý đến điểm này cả.

Tiết Bảo Bảo càng nghe càng rối trí, thông thường đối diện với điều mình không hiểu, con người thường tỏ thái độ bất bình:

- Những thứ người nói họa may chỉ gạt được trẻ lên ba, chứ không gạt được ta đâu.

Miệng tuy nói thế, song hai tay của y không tự chủ được giấu ra sau lưng.

Sở Lưu Hương nói:

- Bây giờ các hạ muốn giấu đôi bàn tay cũng vô ích, bởi ta đã kiểm tra các vật trên bàn trang điểm, dấu tay trên ấy cũng giống như dấu tay trên chiếc khóa này, chỉ cần đem ra so sánh, thì biết ngay là các hạ, chẳng chối vào đâu được.

Tiết Bảo Bảo biến sắc, đột nhiên y trở tay quét một cái, hất mọi thứ trên bàn trang điểm xuống đất.

Sở Lưu Hương cười lớn:

- Các hạ xem kìa, làm như vậy chẳng phải các hạ có tật giật mình sao ? Chỉ nội điểm này cũng đủ rõ tội trạng của mình.

Tiết Bảo Bảo gầm lên:

- Người là ác quỷ, chẳng phải người, đúng ra ta phải thủ tiêu người từ trước!

Giữa tiếng gầm lớn, y nhào đến phía Sở Lưu Hương.

Ngay lúc ấy bỗng có người nạt lớn:

- Ngừng tay!

Tiết Bảo Bảo cả kinh, liền phát hiện ra Tiết Y Nhân đã đứng ngay ngưỡng cửa.

Sắc diện Tiết Y Nhân cũng nhợt nhạt đến phát sợ, ông thở một hơi

dài, ảm đạm nói:

- Nhị đệ, người vẫn bị mắc mưu của y.

Tiết Bảo Bảo rịn mồ hôi trên trán, y không dám cử động, từ nhỏ y đã có lòng vừa kính vừa sợ vị trưởng huynh này.

Tiết Y Nhân than:

- Sở hương soái nói chẳng sai, đường chỉ tay của mỗi người chẳng ai giống ai, những đồ vật có bàn tay người tiếp xúc, cũng rất có thể để lại dấu tay, tuy nhiên đây chỉ là lý luận, cũng như người ta bảo "trời tròn đất vuông", nhưng chẳng bao giờ có cách chứng minh được.

Ông chăm chú nhìn Sở Lưu Hương:

- Ngay cả hương soái cũng vĩnh viễn không cách nào chứng minh được lý luận ấy, phải chăng ?

Sở Lưu Hương sờ mũi, cười gượng:

- Những lý luận này trăm năm sau có thể có người chứng minh được, song hiện tại thì đúng là chẳng thể nào làm được.

Tiết Bảo Bảo lúc này mới biết mình rốt cuộc vẫn bị mắc mưu, mắt y trừng trừng nhìn Sở Lưu Hương, chẳng biết là bị thương hay phần nộ ?

Tiết Y Nhân bỗng bật cười:

- Nhưng hương soái cũng bị gạt.

- Sao ?

Tiết Y Nhân chậm rãi đáp:

- Thủ lĩnh của tổ chức thích khách kia kỳ thực chẳng phải là xá đệ, mà chính là lão phu!

Sở Lưu Hương cả kinh, thất thanh:

- Là tiền bối ?

Tiết Y Nhân nói từng chữ một:

- Đúng vậy, là ta!

Sở Lưu Hương ngăn người chốc lát, bèn thở ra:

- Tại hạ biết huynh đệ tiền bối tình thâm, nên không nỡ để y chịu lỗi.

Tiết Y Nhân lắc đầu:

- Lão phu chỉ không đành để nhị đệ nhận lỗi của lão phu.

Ông thở dài nói tiếp:

- Hương soái nhìn quanh đây, trang viện này rộng lớn biết bao nhiêu, người trong trang cũng không ít, lão phu thoái ẩn đã bao nhiêu năm, nếu không xoay sở cách khác, thì làm sao lo cho xuể.

Sở Lưu Hương:

- Đây ...

Tiết Y Nhân:

- Lão phu không rành việc kinh thương doanh lợi, cũng chẳng cầu thăng quan tiến chức, lão phu chỉ tinh thông có mỗi một việc, đó là dùng ba thước kiếm lấy đầu thiên hạ!

Ông nở nụ cười bi thiết:

- Để bảo trì trang viện dòng họ Tiết, để lo cho nhân khẩu trong trang y thực đầy đủ, lão phu đành lấy mạng người đổi tiền tài, lý lẽ này hương soái không hiểu hay sao ?

Trong đời Sở Lưu Hương, chưa có lần nào vừa kinh ngạc vừa khó chịu như bây giờ.

Chàng sững sờ đứng đấy, không nói được một câu.

Tiết Y Nhân buồn bã nói:

- Nhị đệ lão phu vì danh tiếng của gia tộc, mới không tiếc mình chịu lỗi thế cho lão phu, nhưng ta ...

Tiết Bảo Bảo bỗng gào lên như điên cuồng:

- Đại ca đừng nói nữa, đừng nói nữa.

Tiết Y Nhân nghiêm giọng:

- Việc này không liên quan gì đến ngươi, tự ta có cách xử sự cùng hương soái, ngươi không mau rút đi!

Tiết Bảo Bảo nghiêng rằng, nghẹn ngào nói:

- Từ nhỏ đệ một mực nghe lời đại ca, chẳng dám trái lời ... nhưng lần này .. lần này đệ không nghe lời đại ca nữa.

Tiết Y Nhân giận dữ nói:

- Ngươi dám!

- Lúc đệ lên bốn, đại ca dạy đệ nhận mặt chữ, lên sáu, đại ca dạy đệ sử kiếm, bất luận điều gì cũng là do đại ca chỉ dạy cho đệ, cả đời đệ tuy bị đại ca quản giáo nghiêm minh, song đệ rất cảm kích, vẫn cảm thấy nợ đại ca rất nhiều, bây giờ đại ca lại muốn nhận lỗi dùm cho đệ, lúc nào đại ca cũng là người có tình nghĩa, còn đệ vĩnh viễn là đứa em chẳng biết phải trái ...

Càng nói y càng tuôn trào nước mắt nước mũi, đến bật khóc to:

- Nhưng đại ca làm sao biết chắc đệ sẽ nhận ân huệ này, việc đệ làm thì đệ gánh, chẳng cần đại ca ra mặt làm người tốt, cóc cần!

Tiết Y Nhân biến sắc:

- Ngươi ... ngươi ...

Tiết Bảo Bảo ngựa cỏ gào lên:

- Hung thủ là ta, thích khách cũng là ta, ta giết người không đếm hết được, có chết cũng vừa ... Sở Lưu Hương, sao ngươi chưa động thủ.

Tiết Y Nhân lúc này cũng lệ tuôn đầy mặt, ông lẩm bẩm:

- Thực là lỗi của ta, ta không lên ép đệ quá mức ... Hương soái, tội

đồ thực sự là lão phu, hương soái ra tay đi.
Sở Lưu Hương chỉ cảm thấy cay cay nơi mũi, dường như cũng muốn rơi lệ.

Tiết Bảo Bảo gần giọng:

- Sở Lưu Hương, người còn giả nhân từ gì nữa ... được rồi, người không động thủ, thì ta tự ...

Nói đến đây đột nhiên y rút ra một thanh chủy thủ, trở tay tự đâm vào yết hầu.

Tiếng nói bỗng ngưng bật!

Tiết Y Nhân kêu lên, vội phóng đến, song đã quá trễ!

Máu tươi bắn như tên đến ngực ông, lại một lần nữa nhuộm đỏ áo của Tiết Y Nhân.

Nhưng lần này lại là máu của em trai ông!

Liệu ông có thể giữ lại chiếc áo này như những lần trước chăng ?

Huyết Y Nhân! Ôi ... Tiết Y Nhân.

----oOo----

Sở Lưu Hương lặng lẽ lui ra ngoài. Chàng tốn không biết bao nhiêu tâm huyết cùng thời gian để truy tầm thủ lĩnh của tổ chức thích khách này, bây giờ kể như tâm nguyện đã đạt.

Thế nhưng chàng có cao hứng chăng ?

Gần cuối Thu, ngày ngắn dần, bóng hoàng hôn sắp trở lại. Gió thu thổi tung lá vàng, những cành cây trơ trọi cũng run bần bật trong gió.

Sở Lưu Hương nhặt lên một chiếc lá rơi, ngơ ngẩn nhìn rất lâu, mới khẽ buông xuống, nhìn lá xoay tròn theo gió thu.

Quỹ Luyện Hiệp Tình

Hồi 11

Chân Tình Khó Kiếm

Sở Lưu Hương vừa bước ra khỏi cổng Tiết gia trang đã phát hiện có kẻ nấp sau thân cây ở xa xa, chốc chốc lại thập thò nhìn về hướng chàng. Tuy kẻ ấy chỉ lộ ra nửa con mắt nhưng cũng đủ cho Sở Lưu Hương nhận ra hấn.

Trừ Nhóc trọc đầu ra, còn ai có cái đầu nhăn thín như thế ? Nhóc trọc đầu vừa nhìn thấy Sở Lưu Hương, cặp mắt sáng rỡ lên, mà chàng thì như chẳng nhìn thấy gã. Nhóc trọc đầu cuống lên đến đỏ mồm hôi, gã vẫy tay nhưng Sở Lưu Hương vẫn không thèm để ý.

Chàng cố ý bước sang bên kia, Nhóc trọc đầu lén lút theo sau, chẳng dám lên tiếng gọi chàng.

Vừa phóng hỏa nhà người xong, trong lòng hẳn có chút e dè, Nhóc trọc đầu mãi chờ Sở Lưu Hương đi khá xa mới dám mon men đến gần, cười hi hi nói:

- Lão nhân gia mà chưa trở ra, chắc bọn tiểu nhân sốt ruột chết mất! Sở Lưu Hương nghiêm mặt:

- Ta chưa đủ già để gọi là lão, cũng không cần các người sốt ruột.

Nhóc trọc đầu chưng hửng, vội cười mơn:

- Phải chăng hương soái đang giận chúng huynh đệ ? Không lý bởi vì chúng huynh đệ không dám theo vào giúp đỡ ?

Sở Lưu Hương lạnh nhạt đáp:

- Giúp đỡ thì chẳng dám, chỉ mong các người sau này chớ nhận ta là bằng hữu nữa.

Nhóc trọc đầu đang nở nụ cười mơn, vừa nghe đến câu này nét cười trên mặt bỗng đông cứng, qua một lúc sau mới lắp bắp hỏi:

- Tại ... tại sao ?

- Tại vì tuy bằng hữu của ta có đủ hạng, nhưng loại sát nhân phóng hỏa thì chưa có. Mới nhỏ tuổi mà đã học được thói ấy, khi lớn lên còn đến đâu nữa.

- Tiểu ... tiểu đệ chưa bao giờ giết người mà!

- Phóng hỏa thì sao ?

- Cái ... cái đó không phải là chưa làm, chỉ là ... chỉ là ...

- Chỉ là sao ? Chỉ vì ta mới phóng hỏa, phải chăng ?

Nhóc trọc đầu mặt đỏ mồn hôi rờng rờng, chẳng biết phải gạt đầu hay lắc đầu.

- Người phóng hỏa là vì ta, ta nên cảm kích người phải không ? Nếu vậy trong tương lai nếu người lại giết người vì ta thì sao ? Có phải ta càng phải cảm kích ?

Nhóc trọc đầu cuống đến sắp khóc.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Nếu người đốt nhà kẻ ác, giết kẻ ác, dù không nên làm nhưng còn có thể châm chước, song nếu đốt phải nhà người bình thường, giết phải người bình thường, thì bất luận vì ai cũng không thể làm, dùng lý do gì biện luận cũng không xong, người hiểu chưa ?

Nhóc trọc đầu ra sức gạt đầu, nước mắt ứa ra.

Nét mặt Sở Lưu Hương hòa hoãn trở lại:

- Bây giờ tuổi người hãy còn nhỏ, ta nhất định phải nói cho người hiểu bảy chữ "đại trượng phu hữu sở bất vi", đấy có nghĩa là có những việc bất luận vì lý do gì đều không thể làm!

Nhóc trọc đầu nắc lên rồi quỳ sụp xuống, nước mắt nước mũi tuôn trào:

- Tiểu đệ hiểu rồi, lần sau không dám tái phạm nữa, bất luận vì nguyên do gì cũng không làm chuyện bậy, quyết không sát nhân phóng hỏa.

Lúc này Sở Lưu Hương tươi nét mặt cười lên:

- Chỉ cần người nhớ lời ta dặn hôm nay, thì chẳng những người là hảo bằng hữu của ta mà còn là hảo huynh đệ nữa.

Chàng kéo Nhóc trọc đầu đứng dậy:

- Người cần phải nhớ là nước mắt nam nhân nuốt vào trong ruột, nhưng nước mũi thì không thể nuốt vào.

Nhóc trọc đầu bật cười, gã không cười còn đỡ, vừa cười lên thì suýt chút nuốt thật mũi dãi vào bụng, gã vội hít mạnh, hai giòng nước mũi chạy ngược trở lại.

Sở Lưu Hương cũng bật cười:

- Không ngờ người cũng có tuyệt kỹ này.

Nhóc trọc đầu đỏ mặt, cười nói:

- Nhóc mặt rồ cũng muốn học trò này của tiểu đệ mà học không xong, cứ bị nước mũi văng đầy mặt.

- Gã đi đâu rồi ?

- Hắn cùng với một người ở bên kia chờ hương soái, chờ đến giờ chắc sốt ruột lắm rồi.

----oOo----

Nhóc mặt rồ quả là sốt ruột lắm, song người đứng chờ với gã càng nôn nóng hơn, Sở Lưu Hương cũng không nghĩ ra người ấy là thư đồng của Tiết Vũ, Kỳ Kiếm.

Kỳ Kiếm vừa nhìn thấy Sở Lưu Hương vội cúi gập mình vái chào.

Sở Lưu Hương ngăn gã lại, cười hỏi:

- Các người biết nhau ư ?

Nhóc mặt rồ nói hớt:

- Bọn tiểu đệ mà không biết ư, hôm nay e rằng tiêu hết cả lũ, nếu không nhờ ư làm ngơ, lúc này chưa chắc bọn tiểu đệ trốn ra được.

Nhóc trọc đầu vừa nghe gã nói đến chuyện phóng hỏa, vội kéo gã sang bên.

Kỳ Kiếm cung kính nói:

- Ý của hương soái, tiểu nhân đã chuyển lời đến nhị công tử.

Sở Lưu Hương nói:

- Ý của chủ nhân người thì sao ?

- Nhị công tử cũng ngưỡng mộ anh danh hương soái từ lâu, ngay bây giờ chỉ e đã đến căn nhà thợ săn bên kia để chờ hương soái

đến.

Sở Lưu Hương cười nhẹ:

- Tốt lắm, phiền người đi báo lại cũng Tiết nhị công tử, bảo y ráng chờ thêm chút nữa, ta sẽ đến ngay.

Đợi Kỳ Kiếm đi xong, Sở Lưu Hương trầm ngâm giây lát mới nói:

- Ta còn một việc cần hai người làm.

Nhóc mặt đỏ sợ bị mắng, cúi đầu không dám bước đến gần. Nhóc trọc đầu đã bị giáo huấn, tự cảm thấy mình oai hơn Nhóc mặt đỏ, bèn cười nói:

- Đừng nói là một việc, đến một trăm việc cũng không sao.

Sở Lưu Hương vỗ vai gã cười nói:

- Cặp vợ chồng mà ta đi kiếm đêm hôm qua, người nhận ra họ chẳng ?

Nhóc trọc đầu đáp:

- Dĩ nhiên nhận ra.

- Hay lắm, bây giờ người đi tìm họ, dẫn họ đến căn nhà thợ săn kia, nói là ta có chuyện mời họ đến.

- Việc này không khó gì.

- Nhưng nhớ là khi đến căn nhà thì đứng chờ bên ngoài trước, tốt nhất đừng để ai thấy, chờ ta kêu các người bước vào hãy ra mặt.

Nhóc trọc đầu vừa gật đầu vừa kéo Nhóc mặt đỏ chạy đi.

Sở Lưu Hương ngửa mặt nhìn trời, bẻ lưng vặn mình một cái, miệng lẩm bẩm:

- Tạ ơn trời đất, mọi chuyện rắc rối sắp qua rồi ...

----oOo----

Sở Lưu Hương chẳng phí bao nhiêu thời gian đã trấn an Tả Khinh Hài, lại dụ được vị "Tả Minh Châu" cô nương ra ngoài "Trích Bồi Sơn Trang".

Sắc diện cô vẫn còn tái nhợt đến phát sợ, song cặp mắt rất sáng, hai ngày nay chừng như cô bồi dưỡng tinh thần đầy đủ, tuy nhiên bước đi còn hơi chậm, đi đằng sau Sở Lưu Hương khá lâu, cô mới nói nhỏ:

- Bây giờ đã gần đúng ba ngày rồi.

Sở Lưu Hương cười:

- Ta biết.

- Hương soái đã hứa là chỉ cần chờ ba ngày, là cho tôi về nhà.

- Phải!

- Vậy .. vậy thì bây giờ hương soái chịu để cho tôi đi ?

- Dĩ nhiên tại hạ có thể để cho cô nương đi, chỉ có điều cô về đến nhà, thì cha mẹ cô còn nhận ra con gái mình chẳng ? Nếu đổi là tại

hạ, chắc chắn sẽ không nhận một cô gái lạ mặt làm con gái mình.

Tả cô nương cắn môi:

- Nhưng ... nhưng hương soái đã hứa với tôi, thì phải giải thích dùm tôi.

- Kim Cung phu nhân sẽ chịu tin lời ta nói chẳng ?

- Trong giang hồ ai chẳng biết Sở hương soái một lời phán ra như ngàn vàng, chỉ cần là lời của hương soái thốt ra, thì dù là kẻ thù của hương soái, cũng không thể không tin.

Sở Lưu Hương im lặng một lát, bỗng quay đầu lại mỉm cười:

- Cô an tâm, ta sẽ làm cho cô thỏa lòng, chỉ có điều mọi thứ phải từ từ không nên nôn nóng, nóng lên là kế hoạch của ta hỏng hết.

Tả cô nương dừng bước:

- Hương ... hương soái không chịu đưa tôi về nhà, vậy tính đưa tôi đi đâu ?

- Cô nhìn thấy căn nhà gỗ bên kia không ?

Tả Minh Châu sắc mặt tái đi, cô miễn cưỡng gật đầu.

Sở Lưu Hương lại nói:

- Ta đi cũng hơi mệt, hãy đến đằng ấy nghỉ chân.

Tả Minh Châu cố gắng không chế bản thân, song khóe miệng cô cũng hơi run rẩy.

Sở Lưu Hương cười nói:

- Căn nhà ấy không có quỷ, cô sợ gì chứ ? Vả lại cô đã chết qua một lần, dù có quỷ cô cũng chẳng phải sợ.

Tả Minh Châu nói:

- Tôi ... tôi nghe nói căn nhà ấy thuộc về Tiết gia trang.

- Nếu cô là Tả Minh Châu, dĩ nhiên không thể đến căn nhà ấy, nhưng cô bây giờ chẳng phải Tả Minh Châu thực, vì Minh Châu thực đã chết rồi, cô chỉ mượn xác cô ấy hoàn hồn, vậy có gì mà không dám đến đó.

Sở Lưu Hương lại cười khoan khoái nói tiếp:

- Vả lại, bây giờ cô đã hứa hôn với Tiết nhị công tử, sớm muộn gì cũng sẽ đến Tiết gia thôi.

Tả cô nương nói:

- Nhưng ... nhưng hương soái ...

- Ta cũng không can hệ gì, ta là bằng hữu của Tiết Y Nhân.

Tả cô nương dường như sững sờ ra, qua một lúc, cô miễn cưỡng cúi đầu đi theo Sở Lưu Hương, bước chân của cô như bị mang xiềng sắt.

Sở Lưu Hương cất bước rất mau, vừa đến trước cửa căn nhà gỗ, cửa đã mở ra, một thiếu niên anh tuấn mặc áo gấm đẩy cửa bước ra.

Trên mặt y vốn đang nở nụ cười, hiển nhiên bước ra tiếp đón Sở Lưu Hương, nhưng vừa nhìn thấy vị "Tả cô nương", nụ cười của y bỗng sượng ngắt.

Tả cô nương tuy mãi cúi đầu, nhưng sắc diện cũng rất tẻ.

Ánh mắt Sở Lưu Hương đảo qua diện mạo của hai người, chàng cười nói:

- Hai vị đã biết nhau từ trước.

Thiếu niên kia và Tả cô nương lập tức tranh nhau nói:

- Không quen

- Không biết à ? Cũng không sao, sớm muộn gì hai vị cũng phải biết nhau.

Sở Lưu Hương vừa cười vừa ôm quyền chào thiếu niên kia:

- Vị này hẳn là Tiết nhị công tử ?

Tiết Vũ rạp mình cúi đầu đáp:

- Chẳng dám, tiểu bối đúng là Tiết Vũ, đại danh của hương soái, tiểu bối đã từng nghe như sấm động bên tai, chẳng biết lần này hương soái có điều gì sai bảo.

- Sai bảo thực chẳng dám, xin mời vào nhà ngồi rồi hãy nói.

Chàng làm ra vẻ như chủ nhân, đứng ngay ngưỡng cửa mỉm cười mời khách, Tiết Vũ và Tả cô nương chỉ đành cúi đầu bước vào trong, như thể cần cổ bỗng gãy mất, chẳng bao giờ ngừng đầu lên được.

Kỳ Kiếm lập tức lui ra ngoài, chỉ nghe Sở Lưu Hương hạ giọng nói:

- Chờ Nhóc trọc đầu đến đây, bảo một mình gã vào trước.

Tả cô nương và Tiết Vũ mỗi người đứng một góc nhà gục mặt bất động.

Sở Lưu Hương cười nói:

- Chỗ này cũng khá, nếu dùng làm phòng cưới cũng được, Tiết công tử nghĩ đúng không ?

Tiết Vũ lắp bắp nói:

- Không dám ... dạ phải ...

Sở Lưu Hương đi hết một vòng trong nhà, bỗng cất tiếng ngâm:

- Nguyệt thượng liễu tiêu đầu, nhân ước hoàng hôn hậu nếu hẹn nhau tại đây, quả thực là đẹp ...

Đột nhiên chàng mở cửa ra, Nhóc trọc đầu đang đứng trước cửa.

Sở Lưu Hương cười bảo:

- Tiểu huynh đệ đến đúng lúc, chẳng biết có nhận ra hai vị này chăng ?

Cặp mắt Nhóc trọc đầu đảo một vòng, lập tức cười tít mắt nói:

- Sao không nhận ra chứ, vị công tử và tiểu thư này đều là người rộng rãi, lần đầu tiểu đệ gặp mặt, họ đã cho mấy lượng bạc.

Gã chưa nói dứt lời, Tả cô nương và Tiết Vũ đều biến sắc. Cả hai tranh nhau nói:

- Tôi không nhận ra chú nhóc này, nó nhận làm người rồi.

Nhóc trọc đầu chớp mắt cười:

- Không làm được, đi ăn xin như tiểu đệ gặp được người rộng rãi thì không bao giờ quên cả.

Sở Lưu Hương vỗ tay:

- Nếu nói như vậy, Tiết công tử và Tả cô nương đích thị là đã biết nhau từ trước.

Tả cô nương bỗng la lớn:

- Tôi ... tôi không phải họ Tả, các người nhận làm người rồi, tôi là Thi Nhân tôi không biết nó!

Cô vừa la to, vừa muốn chạy ra ngoài.

Nhưng cô vội phát hiện ra "Thi Nhân" thực đang đứng ngoài cửa!

Sở Lưu Hương chỉ Thi Nhân, mỉm cười hỏi:

- Tả cô nương nhận ra cô ấy chẳng ?

Tả Minh Châu toàn thân run rẩy, thụt lui từng bước, run giọng nói:

- Tôi ... tôi ...

- Nếu cô là Thi Nhân, thì cô ấy là ai ?

Tả Minh Châu khẽ rên một tiếng, đột nhiên ngất đi.

Diệp Thịnh Lan, Thi Nhân và má Lương cùng đứng một bên, nét mặt rất kỳ lạ, chẳng rõ là sợ hãi, lo lắng, hay vui mừng.

Kỳ Kiếm, Nhóc trọc đầu, và Nhóc mặt đỏ cũng đứng một bên ngăn ngó, hiển nhiên vẫn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra, trong bụng vừa nghi hoặc vừa háo kỳ.

Tả Minh Châu đang tựa trong lòng Tiết Vũ, dường như chẳng còn sức đứng dậy.

Cả hai người vốn khẳng khẳng là "không biết nhau", nhưng Tả Minh Châu vừa ngất đi thì Tiết Vũ bỏ mặc tất cả, nhào đến ôm lấy cô, không muốn buông tay nữa.

Tâm tình của mọi người tuy không giống nhau, nét mặt cũng khác nhau, song mỗi người đều hướng về Sở Lưu Hương, chờ chàng giải thích.

Sở Lưu Hương khêu tim đèn cao thêm chút, thông thả lên tiếng:

- Tại hạ có nghe nhiều người nói đến "quỷ", nhưng chưa ai thực sự nhìn thấy "quỷ", tại hạ cũng từng nghe đến "mượn xác hoàn hồn" ... việc này vốn rất khó tin, nhưng lần này tại hạ gần như đã tin, bởi vì tận mắt nhìn thấy Tả cô nương chết đi, lại tận mắt nhìn thấy cô sống lại.

Mọi người im lặng nghe chàng nói tiếp.

- Tại hạ cũng nhìn thấy thi thể của Thi cô nương, thậm chí đến bộ y phục cô đang mặc khi từ trần, đều giống hệt như lời Tả cô nương diễn tả lúc sống lại, như vậy rõ ràng là "mượn xác hoàn hồn", ai mà không tin.

Nhóc trọc đầu sáng mắt lên, chen vào:

- Nhưng bây giờ Thi cô nương đâu có chết, Tả cô nương làm sao sống lại được, làm sao "mượn xác" được ?

Sở Lưu Hương cười đáp:

- Chuyện này cũng khiến ta suy nghĩ hoài không xong, đến lúc ta vô tình vào căn nhà này, mới phát hiện ra hộp phấn bên trong hỏa lò.

Nhóc trọc đầu:

- Hộp phấn thì có can dự gì đến vụ này chứ ?

- Nếu người muốn nghe bí mật này thì mau giúp ta đi tìm một người, bởi vì cô ấy cũng có liên hệ nhiều với câu chuyện này, nhất định cô ấy cũng muốn nghe.

Nhóc trọc đầu chưa kịp trả lời, má Lương bỗng lên tiếng:

- Hương soái muốn tìm Thạch cô nương chẳng ?

- Đúng vậy, lão mẫu cũng biết cô ấy à ?

Khuôn mặt già nua của má Lương chẳng ngờ đỏ lên:

- Già này đã mời Thạch cô nương đến, nhưng cô nương một mực đòi về nhà thay y phục trước, sau đó mới chịu đến gặp hương soái.

Sở Lưu Hương thở dài, không nói gì thêm bởi chẳng có gì nói thêm được. Cũng may là Thạch Tú Vân tuổi hầy còn trẻ, những cô gái trẻ tuổi thường trang điểm mau hơn, có thể nói là thời gian mà nữ nhân tốn để sửa soạn chắc chắn so sánh được với tuổi đời.

Lúc Thạch Tú Vân bước vào, nhìn thấy bao nhiêu người, cô cũng kinh ngạc không kém.

Nhóc trọc đầu sốt ruột lại hỏi:

- Hộp trang điểm và vụ này có liên quan gì với nhau ?

Sở Lưu Hương cười nói:

- Hộp phấn trong hỏa lò chứng tỏ nhất định có một đôi nam nữ thường đến đây tương hội, ban đầu ta tưởng là hai người khác, tuy nhiên mùi hương của họ lại không giống mùi hương của hộp phấn trong hỏa lò này.

Chàng không nói rõ tên Tiết Hồng và Hoa Kim Cung, bởi vì chàng không muốn gây tổn hại cho kẻ khác, song lúc này mặt Tả Minh Châu ửng đỏ lên.

Nhóc trọc đầu liếc nhìn cô, lại hỏi:

- Đại ca nghe đệ nói ...

Sở Lưu Hương ngắt lời gã:

- Ta nghe người nói thì đoán một người tất phải là Tiết công tử, nhưng người "bạn" ... của Tiết công tử là ai ? Ta vẫn chưa đoán được.

Chàng dùng chữ "bạn" thực khéo, Tiết Vũ cũng đỏ mặt.

- Ta cứ tưởng người ấy là Thạch đại cô nương, mãi đến khi gặp Kỳ Kiếm huynh đệ thì mới biết mình lầm.

Kỳ Kiếm cúi đầu, nước mắt chực rơi xuống.

- Thế là ta càng thấy kỳ quái hơn, Thạch đại cô nương không có quan hệ gì cùng Tiết công tử, tại sao Tiết công tử lại quan tâm đến bệnh tình của cô ? Và tại sao lại chiếu cố đến nhị thúc của cô như thế ? Thậm chí Tiết công tử cố để cho Tú Vân cô nương ngộ nhận cũng không biện bạch, lại tính chuyện mượn sai tạo sai ... do đó ta nghĩ bên trong việc này tất có bí mật lớn, bằng không chẳng ai muốn mang tiếng oan như vậy.

Thạch Tú Vân trừng mắt nhìn Tiết Vũ một cái, cô cũng đỏ mặt.

- Ta nghĩ bí mật này hẳn có liên hệ đến cái chết của Thạch đại cô nương, do đó mới đào quan tài để kiểm nghiệm, ai ngờ ...

Nhóc trọc đầu tranh lấy nói:

- Ai ngờ Thạch đại cô nương cũng không chết, mà trong quan tài chỉ có một đồng đá.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Thạch đại cô nương quả thực đã chết.

Nhóc trọc đầu mở to mắt:

- Vậy ... vậy thi thể của cô sao lại biến thành đồng đá ?

- Tại vì thi thể đã bị người mượn đi. Tiết công tử vì muốn mượn xác cô ấy, mới để ý đến bệnh tình của cô, và người lo việc tống táng là nhị thúc của chị em họ Thạch nên Tiết công tử mới chiếu cố đến nhị thúc nhiều như thế ...

Nhóc trọc đầu:

- Nhưng ... nhưng Tiết công tử mượn xác Thạch đại cô nương để làm gì ?

Gã càng nghe càng mơ hồ.

Sở Lưu Hương đáp:

- Tiết công tử muốn mượn thi thể Thạch đại cô nương để giả thi thể của Thi cô nương, như thế mọi người đều tưởng Thi cô nương đã thực sự từ trần. Diện mạo, vóc dáng của Thạch đại cô nương có vài phần giống Thi cô nương, lại thêm người khi chết đi diện mạo có chút thay đổi, nên chẳng mấy ai chú ý nhìn kỹ thi thể, hóa trang cũng không giống hoàn toàn song có thể qua mặt người khác, vả lại má Lương cũng tham gia vào bí mật này.

Má Lương càng cúi đầu thấp hơn.

Nhóc trọc đầu sờ cái đầu nhẵn của gã:

- Nhưng ... tại sao Thi cô nương muốn giả chết ?

Sở Lưu Hương cười lên:

- Nếu Thi cô nương không "chết", Tả Minh Châu làm thế nào diễn được tấn tuồng "mượn xác hoàn hồn".

Nhóc trọc đầu cười gượng:

- Đệ càng nghe càng rối, tại sao Tả cô nương tự dưng muốn ...

Sở Lưu Hương ngắt lời gã:

- Việc này mới nhìn thì phức tạp, kỳ thực rất đơn giản, chung quy cũng vì chữ "tình".

Mục quang của chàng quét ngang Tả Minh Châu, dừng lại nơi Tiết Vũ:

- Tả Minh Châu từ nhỏ đã được hứa gả cho Đình gia công tử, đây vốn là một mối lương duyên môn đăng hộ đối, rất tiếc là cô gặp phải Tiết Vũ và nảy sinh tình ý.

Nhóc trọc đầu:

- Nhưng Tiết gia và Tả gia chẳng phải là oan gia đối đầu sao ?

- Không sai, Tả Minh Châu gặp Tiết Vũ, cũng biết mình chẳng thể có tình cảm với họ Tiết, nhưng chữ "tình" rất ảo diệu khiến người chẳng thể miễn cưỡng, mà chính mình cũng khó kiềm chế, có nhiều lúc tuy biết mình không nên để ý đến người ấy, nhưng lại không tự chủ được mà phát sinh ái ý.

Thạch Tú Vân bất chợt thở dài nho nhỏ:

- Tôi thường nghe người nào rơi vào lưới tình cũng biến thành kẻ mù hết.

Ánh mắt Sở Lưu Hương dịu lại khi nhìn cô:

- Có những người tình nguyện biến thành kẻ mù, nhưng trên đời này cũng có rất nhiều người khác muốn làm cho họ không muốn cũng phải mở mắt ra.

Sở Lưu Hương quay qua Tả Minh Châu và Tiết Vũ:

- Tả cô nương và Tiết công tử tuy hết mực thương nhau, nhưng họ đều biết hai người không bao giờ kết hợp được, nếu đổi là người khác, trong trường hợp này cũng có thể đã tự sát vì tình ...

Thạch Tú Vân ngơ ngác nhìn ánh đèn, nói nhỏ nhỏ:

- Cách này thực quá đại.

Sở Lưu Hương nói:

- Đó là phương pháp của kẻ yếu ...

Thạch Tú Vân bỗng ngừng đầu lên:

- Nếu tôi ở trong trường hợp ấy, có thể ... tôi sẽ bỏ trốn.

Cô thu hết can đảm mới nói được lời này, nói chưa dứt đã ửng đỏ mặt.

Sở Lưu Hương lắc đầu êm giọng nói:

- Bỏ trốn cũng không phải là cách tốt, bởi họ biết rõ Tả, Tiết hai nhà thù nhau đã bao đời, nếu họ cùng nhau bỏ trốn, cừu hận giữa hai nhà cũng có thể vì đó mà càng sâu đậm hơn, vả lại cuộc sinh tử quyết đấu của hai nhà đã cận kề trước mắt, dù họ có bỏ trốn, nếu sau này biết được người thân của mình đã bị đối phương hạ sát, thì làm sao tránh khỏi đau xót trong lòng ?

Thạch Tú Vân ảm đạm gật đầu:

- Đúng thế, bỏ trốn cũng không phải cách tốt, chẳng giải quyết được gì ...

- Tả cô nương và Tiết công tử chẳng phải kẻ yếu hèn, cũng không ngu muội, họ nghĩ ra một cách hết sức hoang đường nhưng cũng rất khéo, đó là ...

Nhóc trọc đầu lại không nhin được phải xen vào:

- Mượn xác hoàn hồn!

Sở Lưu Hương đáp:

- Đúng là mượn xác hoàn hồn.

Chàng nhìn sang Tả Minh Châu với ánh mắt tán thưởng:

- Nếu Tả cô nương thực sự mượn linh hồn Thi Nhân để sống dậy, thì cô đã trở thành Thi Nhân, Thi Nhân vốn là vị hôn thê của Tiết Vũ, dĩ nhiên sẽ được gả cho Tiết Vũ, như vậy Tả Nhị Gia không cách chi phản đối, Tiết đại hiệp cũng chẳng thể không chấp nhận.

Nhóc trọc đầu nói:

- Vậy còn Thi cử nhân cùng Hoa Kim Cung ?

- Hoa Kim Cung vốn đã muốn nối thêm một vòng thân gia cùng Tiết gia trang, nay thấy con gái mình rõ ràng đã chết lại được "sống dậy", chắc hẳn cao hứng không hết, có đâu phản đối ?

Nhóc trọc đầu gật đầu cười nói:

- Khéo quá chừng!

Sở Lưu Hương nói:

- Chỗ khéo nhất là Tả Minh Châu "mượn" hồn Thi Nhân, thì ngược lại Thi Nhân kể như "mượn" xác Tả Minh Châu, hai người nhập thành một, như vậy khi gả cho Tiết Vũ, thì Tả Nhị Gia lại trở thành nhạc phụ đại nhân của Tiết Vũ, cũng là thân gia cùng Tiết đại hiệp ...

Nhóc trọc đầu dành nói:

- Bởi vì bất luận thế nào chẳng nữa, con dâu Tiết đại hiệp cũng có ít nhất phân nửa là con gái của Tả trang chủ, dù hai bên không muốn cũng phải thừa nhận điều đó.

Sở Lưu Hương cười nói:

- Đúng như vậy, đến lúc ấy hai vị dù có tâm quyết đấu, song cũng khó dứt tình ...

Nhóc trọc đầu vỗ tay cười:

- Cách này hay quá ...

Nhóc mặt rỗ đột nhiên nói:

- Nhưng cũng quá hoang đường, nếu đổi là tiểu đệ nhất định không tin.

Sở Lưu Hương nói:

- Không sai, do đó kế hoạch của họ tất cần chu mật, khi thực hiện càng phải hoàn hảo không sơ hở, để dù người không muốn tin cũng chẳng thể không tin. Muốn thực hiện kế hoạch này, thứ nhất dĩ nhiên phải có sự đồng ý của Thi Nhân, cô ấy phải chịu giả chết.

Nhóc trọc đầu xen vào:

- Thi cô nương cũng không phản đối, vì cô cũng đã có ý trung nhân, không muốn bị gả cho Tiết công tử.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Đúng đúng, khi ta nghe nói loại phản Thi cô nương thường dùng là do một vị Diệp công tử từ kinh thành mang đến, là ta đã hoài nghi có thể Thi cô nương đang trá tử đào hôn (giả chết để tránh bị ép gả).

Nhóc trọc đầu:

- Vì vậy hương soái mới sai bọn tiểu đệ đi dò la tung tích Diệp Thịnh Lan.

Sở Lưu Hương gật đầu:

- Phải, đến lúc chúng ta gặp hai người ấy thì việc này đã rõ. Tả Minh Châu và Thi Nhân cùng hẹn trước giờ "chết", bên kia Thi Nhân vừa "tử", bên này Tả Minh Châu cũng "hồi sinh". Dĩ nhiên Thi Nhân đã miêu tả cho Tả Minh Châu biết cách trần thiết trong phòng của mình và bộ y phục cô sẽ mặc lúc "chết", nên khi Tả Minh Châu "sống lại", cô nói mọi chi tiết đều không sai. Vì Thi Nhân giả chết, nên cần phải có thi thể của người khác thế vào, vừa đúng lúc ấy Thạch đại cô nương bị bạo bệnh đến hồi nguy cấp, nên Tiết công tử mới để ý mua chuộc Thạch nhị thúc, để khi nhập quan thì đem thi thể của cô đi hóa trang và để tại khuê phòng Thi Nhân, còn Thi Nhân thực thì đã trốn ra ngoài. má Lương thương Thi Nhân như con ruột, một dạ muốn cô được hạnh phúc, nên việc này không nhờ má Lương chẳng thể nào nên.

Nói đến đây, Sở Lưu Hương thở một hơi dài:

- Chỗ khó khăn là phải sắp xếp thời gian ăn khớp với nhau, còn kỳ dư các việc không khó lắm.

Nhóc mặt rõ cũng thở ra:

- Nghe hương soái nói thì việc này quả rất đơn giản, nhưng không nếu hương soái không kể thì tiểu đệ cũng chẳng nghĩ ra.

- Bây giờ người rõ hết chưa ?

- Cũng còn một điểm chưa thông.

- Sao ?

- Tả cô nương không chết thực sự, vậy Tả Nhị Gia làm sao tin con gái mình đã chết ?

- Dĩ nhiên Tả Minh Châu đã mua chuộc các danh y kia, nếu mười mấy vị danh y đều phán là người đã bệnh nhập cốt, vô phương cứu chữa, e rằng chính người cũng tin mình sắp chết, hướng hồ ...

Sở Lưu Hương bỗng dừng lại hương ra phía ngoài cửa sổ cười nói:

- Hướng hồ chỉ trong số ấy lại có Trương Giản Trai tiên sinh, ai mà chẳng tin lời chẩn đoán của Trương lão tiên sinh, nếu tiên sinh nói người đã chết, thì ai còn tin người ấy sống được ?

Chỉ nghe ngoài cửa sổ có tiếng cười lớn:

- Chửi đúng lắm, chửi rất hay, chẳng qua lão phu tự xưng bách bệnh khả trị, có lý nào không thể chữa được bệnh tương tư, cho nên lần này đành tro mặt nói gạt một lần.

Giữa tiếng cười dài, Trương Giản Trai đẩy cửa bước vào.

Tả Minh Châu, Tiết Vũ, Thi Nhân, Diệp Thịnh Lan bốn người lập tức đồng quì sụp vái chào.

Sở Lưu Hương cũng xá dài cười đáp:

- Lão tiên sinh chẳng những trị bách bệnh, mà đến cách trị bệnh tương tư cũng cao hơn bình thường một bậc.

Trương Giản Trai lắc đầu cười:

- Đã như vậy, mai hậu hương soái nếu trúng phải bệnh tương tư thì nhớ đừng quên tìm đến lão phu.

- Điều đó tại hạ ngàn lần chẳng dám quên.

- Rất tiếc là nếu thiếu nữ nhà ai vì hương soái mà đổ bệnh tương tư thì lão phu e rằng không chữa nổi, chứ còn nói hương soái ốm tương tư vì thiếu nữ nào thì sợ trong thiên hạ chẳng ai tin.

Sở Lưu Hương chỉ cười không nói gì, vì chàng thấy Thạch Tú Vân đang chăm chăm nhìn chàng.

Trương Giản Trai đỡ Tả Minh Châu dậy, mỉm cười:

- Lão phu lần này chịu tương trợ, một phần vì cảm tấm tình si của các người, hơn nữa cảm thấy kế hoạch của các người vừa tân kỳ thích thú, lại hoàn hảo, điều đáng tiếc là các người thực hiện ngay đúng lúc hương soái vừa đến, chẳng lẽ cái người muốn tự tìm phiền phức sao ?

Tả Minh Châu đỏ mặt, ấp úng nói không ra lời.

Sở Lưu Hương cười:

- Điều này tại hạ biết lý do.

- Sao ?

- Họ muốn chờ tại hạ đến để nhờ tại hạ đi làm thuyết khách dùm, là vì tại hạ đã chứng kiến sự việc này thì không thể không giúp, ai cũng biết tại hạ là kẻ rất thích chuyện bao đồng. Họ cũng biết nếu tại hạ làm thuyết khách thì Tiết đại hiệp và Thi Cử nhân không thể không tin chuyện này, vì ...

Trương Giản Trai nhếch môi cười:

- Vì trong giang hồ người người đều biết lời nói của Sở hương soái không bao giờ là giả.

Tiên sinh quay sang Tả Minh Châu nói tiếp:

- Các người tính toán cũng khá đúng, chỉ tiếc đã quên mất một điều.

Tả Minh Châu cúi đầu nói:

- Xin tiền bồi chỉ giáo.

- Các người quên rằng chẳng ai gạt được Sở hương soái, bây giờ bí mật của các người đã bị hương soái thấu rõ, còn muốn nhờ y đi làm thuyết khách sao ?

Cả bốn người cùng sụp xuống bái:

- Xin hương soái giúp dùm, chúng tiểu bối đội ơn vô cùng.

Sở Lưu Hương cười:

- Các vị hà tất phải cầu cạnh ta, Ta đã nói trước là mình rất thích làm chuyện bao đồng, mà trước giờ không thích chuyện vô duyên, được thấy các cặp tình nhân nên đôi lứa, bảo ta làm gì cũng chẳng sao.

Trương Giản Trai vỗ tay nói:

- Sở hương soái quả nhiên không hổ danh Sở hương soái, kỳ thực lão phu cũng đã nghĩ ra, hương soái phá bí mật này chẳng qua là không muốn kẻ khác xem mình như người ngờ ngáo.

Tiên sinh quay sang nhóm Tả Minh Châu bốn người:

- Nay các người kể như cũng được một bài học, là sau này muốn cầu hương soái điều gì phải nói rõ trước, bất luận ai muốn gạt hương soái đều nhận ra là rốt cuộc chính mình mới bị gạt.

Quỹ Luyện Hiệp Tình

Hồi 12

Giang Hồ Ân Oán

Nhóc trọc đầu và Nhóc mặt rỗ chẳng phải quá nhỏ tuổi, có lúc hai gã cũng giống người lớn, ít nhất là cả hai đều làm ra vẻ người lớn.

Nhưng lúc này nhìn hai nhóc quả giống hai đứa trẻ nít, hai trẻ đang tiu ngửu xụ mặt như bị oan ức.

Lúc này Thi Nhân và má Lương một mực mời mọi người đến "nhà" của họ uống dầm chén rượu, Trương Giản Trai đương nhiên không đi bởi tiên sinh đã cao tuổi, ăn uống có giờ giấc, lại thêm "uống rượu" theo nhãn quang của tiên sinh là không coi trọng thân thể mình.

Tả Minh Châu và Tiết Vũ cũng không đi vì phải tiếp tục diễn tấn tuồng của mình, dĩ nhiên chẳng thể mạo hiểm để người khác biết được chân tướng.

Thi Nhân cùng má Lương cũng không cố nài.

Chỉ tức cho Nhóc trọc đầu và Nhóc mặt rỗ là hai gã tuy muốn đi nhưng chẳng ai mời, điều này như cú đâm vào lòng tự tôn của hai nhóc tuy không nhỏ nhưng vẫn chưa lớn. Nhóc mặt rỗ bĩu môi không nói đến chuyện đó nữa, Nhóc trọc đầu càng không muốn nghĩ đến việc ấy.

Gã cố nghĩ sang chuyện khác, miệng lẩm bẩm:

- Mấy người này vừa giả bệnh, giả chết, giả quỉ, tổn tâm cơ, nước mắt chỉ vì chữ "tình", hà hà ...

Gã há miệng cười khan mấy tiếng, nói lớn:

- Ta không hiểu cái "tình" này có ma lực gì mà có thể làm người ta điên như thế ?

Nhóc mặt rỗ đáp:

- Ta cũng chẳng hiểu, chỉ mong là mình không bao giờ dính vào chữ đó.

Gã dùng sức đá văng một cục đá, như có thể đá văng chữ "tình" đi thực xa, song gã nào biết chữ "tình" và cục đá nào có giống nhau, bất luận dùng bao nhiêu sức lực cũng không đá đi được, lúc ta tưởng đã tống nó đi thì nó lại văng trở lại, càng dùng nhiều sức thì nó càng văng trở lại mau hơn. Nếu muốn đâm chết nó thì hóa ra lại đâm lên trái tim của mình.

Nhóc trọc đầu im lặng một lúc bỗng nói:

- Nay, người nghĩ Tả Nhị Gia có chịu gả con gái cho Tiết công tử chẳng ?

Nhóc mặt rỗ đáp:

- Ông không khứng cũng không được, bởi "hôn" của con gái ông đã thuộc người khác rồi.

Chừng như gã thấm ý câu nói có hai nghĩa rất khéo của mình, nên bật cười khúc khích, những âm ức trong bụng cũng vui bót đi.

Nhóc trọc đầu ngó gã:

- Còn Tiết trang chủ thì sao ? Có chịu cô con dâu này chẳng ?
- Nếu người khác đi nói chưa chắc Tiết trang chủ chịu nghe, nhưng Sở hương soái nói tất y sẽ chịu.
- Đúng rồi, hương soái từng giúp Tiết trang chủ, dường như mỗi người đều từng được hương soái giúp.

Nhóc mặt rỏ:

- Bởi vậy lão bà kia mới nằng nặc mời hương soái đi uống rượu ..

Nhóc trọc đầu đập gã một cái:

- Người ngố quá, người tưởng là lão bà thực muốn mời hương soái uống rượu sao ?

Nhóc mặt rỏ ngớ ngẩn hỏi:

- Không phải vậy thì để làm gì ?

Nhóc trọc đầu thở ra:

- Ngố vẫn là ngố, bộ người không nhìn ra lão bà đang làm mai giúp hương soái hay sao ?

Nhóc mặt rỏ chưng hửng:

- Làm mai ?
- Dĩ nhiên là làm mai cho Thạch Tú Vân cô nương, họ cảm thấy nợ hương soái nhiều nên muốn nhân thể ghép đôi Thạch cô nương và hương soái.

Nhóc mặt rỏ vỗ tay cười:

- Đúng rồi, ta cũng thấy lạ, Thạch Tú Vân cô nương chưa chồng mà sao nửa đêm lại đến nhà người uống rượu! Thì ra cô nương đã để ý hương soái!

Nhóc trọc đầu cười:

- Người như hương soái, tài mạo song toàn, cô gái nào không để ý mới là lạ.
- Nhưng ... hương soái có thích Thạch cô nương chẳng ?

Nhóc trọc đầu gãi đầu:

- Cái này khó nói ... nhưng mà vị cô nương này cũng là một mỹ nhân, xứng cùng hương soái được, đáng cho chúng ta ăn mừng.
- Nói vậy, kết cục của vụ này mọi người đều hoan hỉ, chỉ còn lại hai chúng ta, nửa đêm hôm vẫn lang thang ngoài đường như cô hồn đã quỷ, bụng thì đói gằn chết.

Nhóc trọc đầu lại đánh Nhóc mặt rỏ một cái:

- Người thực lù khù, người ta không mời mình ăn đêm, tự chúng ta không ăn được sao, nhìn bên kia kia, ta nghĩ thấy mùi rượu rồi.

Cuối con đường dài quả nhiên còn có ánh đèn đơn độc.

Dưới ánh đèn, một đại hán trông như mảnh hổ đang ngồi xồm trên ghế gỗ dài khoan khoái uống rượu, những bình rượu trước mặt đã dồn lại một đống.

Lão Đường bán rượu ngập liên tục tự nãy giờ, lão chỉ muốn thu dọn sớm nhưng lại không dám bảo vị khách này đi, lão bán rượu bao nhiêu năm, cũng chưa từng thấy hạng tửu quỷ như người này.

Trời đã nhập đông, song đại hán này cứ để trần nửa thân trên, lộ ra một thân ngâm đen như cốt sắt. Lão Đường vừa đem ra hai phần rượu đổ vào một cái tô lớn, đại hán này bèn há miệng rộng như cá voi hút nước, cả mùi hai lượng hảo hoàng tửu trong nháy mắt chẳng còn giọt nào.

Lão Đường hai tay rót rượu cũng không nhanh bằng động tác há miệng uống rượu của đại hán kia.

Nhóc trọc đầu và Nhóc mặt đỏ sừng sờ nhìn y.

Nhóc mặt đỏ lè lưỡi nói nhỏ:

- Dữ thiệt, vị nhân huynh này thực giống như lu rượu lớn.

Nhóc trọc đầu chớp mắt nói:

- Tửu lượng của y tuy khá nhưng chưa chắc bằng Sở đại ca chúng ta.

Nhóc mặt đỏ cười nói:

- Dĩ nhiên, trong giang hồ ai chẳng biết Sở đại ca chẳng những khinh công vô song, tửu lượng cũng ít ai bì kịp.

Cả hai nhóc nói nhỏ, lão Đường chẳng nghe được chữ nào, nhưng đại hán kia đặc biệt thính tai, đột nhiên đập bàn đứng dậy nói lớn:

- Sở đại ca của các người là ai ?

Đại hán này mày rậm mắt to, xem ra cũng là một hán tử anh tuấn, nhất là cặp mắt sáng như hai ngôi sao. Tuy nhiên cách nói của y rất dữ, Nhóc trọc đầu không phục, trừng mắt nói:

- Đại ca của chúng ta là ai có can chi đến người ?

Gã chưa nói xong, đại hán bỗng đến trước mặt hai nhóc, chẳng rõ ra tay thế nào mà nắm một cái đã nhấc bổng cả hai lên.

Nhóc trọc đầu và Nhóc mặt đỏ thuộc loại chẳng phải dễ đối phó, nhưng nằm trong tay đại hán thì hóa ra như hai con gà, chẳng cục cựa gì được.

Đại hán giơ tay nhấc hai gã lên cách mặt đất chừng một thước, nhìn hai nhóc múa men tay chân, đôi mắt sáng kia phảng phất như có ý cười.

Nhưng giọng đại hán vẫn gần mạnh rất dữ:

- Hai đứa bay nghe đây, tên Sở đại ca các người nói khi nãy nếu

đúng là lão trùng thối Sở Lưu Hương, thì mau dẫn ta đi kiếm hấn ...
Nhóc trọc đầu chửi lại:

- Lão là thứ gì, dám chửi Sở đại ca là lão trùng thối, lão mới là thối, trùng thối đen.

Nhóc mặt đỏ cũng không vừa:

- Sở đại ca chỉ cần dùng một ngón tay cũng đủ dí chết lão trùng thối nhà ngươi, ta khuyên lão mau cụp đuôi chạy trốn đi.

Nhóc trọc đầu:

- Trùng thối làm gì có đuôi, đuôi mọc trên đầu thì có, muốn cụp cũng không cụp được.

Hai gã chẳng có bao nhiêu sức lực, song gan thì chẳng nhỏ, vốn chửi xem ra hơn người thường một bậc, lúc này tuôn ra hết, tận tình ngoác miệng chửi cho thống khoái, đến đầu nặng mắt hoa cũng mặc kệ.

Nào ngờ đại hán lại phá cười lớn:

- Giỏi lắm, hai đứa có cốt khí, nhưng người khác có sợ lão trùng thối ấy, chứ ta thì không, nếu thi uống rượu thì hấn lại càng kém, các người không tin cứ hỏi hấn ...

----oOo

Gà tiềm, vịt quay, súp tử đầu, cá hấp ... những món này đều mất thời gian nấu nướng, hấn má Lương đã chuẩn bị cả ngày. Nhưng những món ăn này bây giờ vẫn còn nguyên trên bàn, vì tại bàn chỉ còn lại hai người, mà là hai người không để ý đến ăn uống lúc này.

Khách không đi, mà ngược lại chính chủ nhân lại bỏ đi, mỗi người đều viện lý do nhưng nghe đã biết giả tạo. Ý của họ chẳng qua muốn để lại không gian cho Sở Lưu Hương và Thạch Tú Vân, điểm này cả hai người trong cuộc đều hiểu.

Điều lạ là Thạch Tú Vân không nài ai ở lại, cũng chẳng bỏ đi. Cô cầm đĩa lên gõ nhẹ vào chén rượu, như muốn xua tan sự tĩnh mịch trong căn phòng, lại giống như cảm thấy đôi tay thừa thãi nên kiếm thứ gì làm.

Mặt cô ửng một màu hồng nhạt, dưới ánh đèn trông nửa kiêu diễm, nửa ủy mị khôn tả. Cô cúi đầu, hàng mi dài phủ trên mí mắt, những chiếc răng trắng như ngọc đang cắn nhẹ trên cánh môi đỏ như hoa anh đào, cắn rất khẽ.

Ngoài sân gió Thu thổi xào xạc lá ngô đồng.

Rượu có sắc thúy lục, lãng đãng một thoáng hương nhẹ.

Một đêm Thu như thế, có giai nhân, có mỹ tửu, dù không uống cũng đủ say.

Luận giai nhân và mỹ tửu, kinh nghiệm của Sở Lưu Hương có thể

phong phú hơn nhiều người khác, nhưng chẳng biết vì sao lúc này tim chàng cũng nhảy nhanh không ngừng. Rất hiếm khi chàng nghe được tiếng tim mình đập.

Thạch Tú Vân bất chợt nhìn lên, sóng thu ba di động từ mặt đến tay Sở Lưu Hương, thế là trên mặt cô hiện ra một đôi lúm đồng tiền.

Cô hỏi nhỏ:

- Công tử không mời tôi uống rượu sao ?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cô biết uống chẳng ?

Ánh mắt Thạch Tú Vân lưu động:

- Nếu công tử dám uống với tôi, nhất định sẽ bị chuốc say.

Sở Lưu Hương cười:

- Được, ta mời cô một chén.

Thạch Tú Vân bĩu môi:

- Sao hẹp hòi thế, có mời phải mời ba chén, công ... công tử sợ tôi uống say sao ?

Cô rót liền ba chén rượu, một hơi uống hết.

Một người có biết uống rượu hay không, thường có thể nhìn ra được qua cách nâng chén của người ấy, Sở Lưu Hương nhìn Thạch Tú Vân, chàng biết cô ít nhất đã từng uống rượu.

Chàng cũng uống luôn ba chén:

- Nói thực, ta không ngờ cô cũng biết uống, mà tửu lượng cũng không kém.

Thạch Tú Vân liếc chàng:

- Sao hở, công tử coi chúng tôi là dân quê phải chăng ? Cho công tử hay, người ở quê cũng biết uống rượu đấy.

Cô lại rót rượu:

- Tôi kể cho nghe nhé, giao thừa đầu năm nay, một mình tôi uống hết cả hũ rượu, công tử tin chẳng ?

Sở Lưu Hương bật cười:

- Nói vậy ta tin là phải tìm tiểu Hồ đến thi uống rượu với cô mới được.

- Tiểu Hồ là ai ?

- Tiểu Hồ tên là Hồ Thiết Hoa, là bạn lâu năm của ta, cũng là hảo bằng hữu, tửu lượng của hắn hơn ta nhiều lắm.

Thạch Tú Vân cười nói:

- Được, lần sau nếu công tử tìm được y, tôi chuốc say y cho xem, nhưng hôm nay ... hôm nay tôi chỉ muốn uống rượu với công tử.

Cô nâng chén lên:

- Nào, mời công tử ... công tử mời tôi ba chén, tôi mời lại sáu chén!

Sở Lưu Hương sờ mũi:

- Sáu chén ?

Thạch Tú Vân đã uống chén thứ nhất:

- Sáu chén, công tử chê ít ư ? Hay chê nhiều ?

Sở Lưu Hương cười:

- Dường như hơi nhiều.

Thạch Tú Vân chăm chăm nhìn chàng, nũng nịu nói:

- Sao ? Công tử sợ tôi uống say ư ? Chỉ cần công tử không say là tốt rồi, đừng lo cho tôi.

Sáu chén rượu này cô uống càng mau hơn, uống xong mặt cô càng đỏ hơn.

Thạch Tú Vân chớp mắt nói:

- Công ... công tử uống xong đi rồi nói.

Sáu chén đối với Sở Lưu Hương dĩ nhiên không có gì đáng nói.

Chàng uống xong liền hỏi:

- Bây giờ cô nên về được rồi chứ ?

Thạch Tú Vân cắn môi cúi đầu, thong thả tháo đôi giày mới ra, lại gác đôi chân trắng bóc lên ghế, sau đó từ từ ngửng đầu lên chăm chú nhìn Sở Lưu Hương, nói từng chữ:

- Tôi không về.

Sở Lưu Hương:

- Cô ... cô không về ư ? Tại sao ?

Thạch Tú Vân lại rót rượu:

- Chẳng vì sao, tôi không muốn về!

Sở Lưu Hương chỉ có nước sờ mũi mình.

Thạch Tú Vân cúi đầu, khẽ nói:

- Tôi không vui, nên muốn uống rượu, công tử không uống chung với tôi sao ?

Sở Lưu Hương trầm thờ dài:

- Nếu cô không say, thì ta uống với cô ba ngày cũng được.

- Công tử sợ tôi say ?

- Ai uống say ta cũng sợ, chuyện gì không sợ chứ người say là ta ngán nhất.

Thạch Tú Vân bật cười khúc khích:

- Tôi chắc chắn sẽ không say, được chưa ?

Sở Lưu Hương nâng chén:

- Được, ta mời cô.

----oOo

Thực ra Sở Lưu Hương dĩ nhiên biết chẳng có ai tự bảo đảm mình sẽ không say, trừ phi mình đừng uống rượu. Phương pháp này

không hay nhưng chắc chắn công hiệu. Rất tiếc có nhiều người không muốn dùng cách này, thế nên mỗi ngày một thêm nhiều người uống say.

Sở Lưu Hương cũng biết uống rượu vốn không hay, khuyên người đừng uống cũng không được, vì càng khuyên thì người ấy càng muốn uống nhiều hơn. Chàng chỉ mong tửu lượng của Thạch Tú Vân thực không kém.

Tửu lượng của Thạch Tú Vân quả thực rất khá, nhưng không khá như cô nghĩ, ai cũng nghĩ mình có thể uống nhiều hơn khả năng thực sự.

Chẳng biết từ lúc nào mắt của Thạch Tú Vân không còn linh hoạt nữa. Cô nhìn Sở Lưu Hương, lấy đũa chỉ vào mũi chàng cười khanh khách:

- Công tử không phải người tốt, tôi đã biết từ trước công tử không phải ... lần đầu gặp công tử, tôi đã biết mình xui mất rồi.

Sở Lưu Hương cười gượng:

- Ta có điểm nào xấu ?

- Công tử chúc cho tôi say rồi ...

Sở Lưu Hương vừa bực vừa tức cười:

- Chẳng phải cô nói mình không say sao ?

Thạch Tú Vân nhăn mũi, làm mặt xấu, cô cầm chén rượu lên, lại để xuống, lẩm bẩm nói:

- Trong này ngọt ngọt quá, chết người mất, theo tôi ra ngoài đi vòng vòng nhé ?

Sở Lưu Hương lập tức đứng dậy:

- Được.

Thạch Tú Vân cúi gập xuống, như thể đầu đụng tận dưới bàn:

- Giày của tôi ... giày đâu rồi ?

Giày của cô đã bị đá sang phía Sở Lưu Hương. Chàng đành cúi xuống thu đôi giày cho cô.

Nào ngờ Thạch Tú Vân đưa chân ra cười khanh khách:

- Công tử mang giày giúp tôi ... không giúp là tôi không đi.

Bàn chân xinh xắn nằm gọn trong tay. Sở Lưu Hương bất giác nghe tim đang đập mạnh. Chàng biết tiểu nha đầu này bày trò hơi quá, gần như cố tình chọc tức chàng "nhát gan".

Sở Lưu Hương rất muốn "dạy" cho cô bài học. Nhưng lần này chàng không làm gì cả, chỉ giúp Thạch Tú Vân mang giày vào, dìu cô ra cửa, hai tay cô bám vào cánh tay chàng, cả người cô tựa vào cánh tay chàng.

Đêm khuya lạnh như băng. Mặt đường đá xanh như phản chiếu ánh

sao. Gió Thu thổi nhẹ, nhẹ như hơi thở tình nhân.

Sở Lưu Hương bỗng cảm thấy mình cũng hơi say. Chàng không để ý trong bóng tối, có một cặp mắt sáng như sao đang theo dõi mình.

----o0o

Căn nhà gỗ không tối lắm, nhờ ánh sao len vào qua cửa sổ. Dem Thạch Tú Vân đến đây ... có thể Sở Lưu Hương quả thực có chút say.

Thạch Tú Vân vui như sáo, cô xoay một vòng rồi nói:

- Chàng biết tại sao em muốn đến đây chẳng ?

Sở Lưu Hương không lên tiếng.

- Vì đây là nơi em gặp chàng lần đầu tiên.

Sở Lưu Hương nói:

- Đi thôi.

Ngay lúc này, tự nhiên thốt ra hai chữ ấy thực khéo.

Thạch Tú Vân nói:

- Đi ? Đi đâu ?

- Cô còn không đi, không sợ ta làm chuyện gì sao ?

Thạch Tú Vân cười lắc đầu.

Sở Lưu Hương cố làm ra vẻ hung dữ, trầm giọng nói:

- Cô đã biết ta chẳng phải người tốt, vậy cũng đoán ta muốn làm chuyện gì, còn không đi mau, bằng không ta sẽ lột y phục của cô, sau đó ...

Chàng chưa nói hết, Thạch Tú Vân bỗng hứ một tiếng, nhào vào lòng chàng ôm cứng cổ:

- Chàng hư quá đi, em biết thế nào chàng cũng có ý đó.

Sở Lưu Hương chưng hửng. Chẳng qua chàng chỉ dọa cô bằng miệng, nào ngờ cô lại tự "thực hành", chàng muốn đẩy cô ra ... lại chạm phải chỗ không nên đụng vào.

Tiếng cười Thạch Tú Vân giòn như tiếng chuông bạc, cô cầm tay Sở Lưu Hương áp lên mình, nói nhỏ nhỏ:

- Chàng xem thử thân em có phải đang phát sốt chẳng ?

Thân cô quả thực rất nóng.

Sở Lưu Hương tuy không đành nhưng cũng vội vàng rút tay ra, nào ngờ Thạch Tú Vân giữ tay chàng cắn một cái. Cô cắn lấy ngón tay chàng:

- Chàng hư quá, cứ dụ dỗ em, tưởng em không biết sao ? Bây giờ muốn trốn ư ? Coi chừng em cắn đứt ngón tay chàng.

Sở Lưu Hương là nam nhân, một nam nhân mạnh khỏe không bệnh tật gì cả.

----o0o----

Vàng thái dương đã lên!

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu trên đôi trường túc của Thạch Tú Vân. Chân của cô thon dài, thẳng như ngọn bút. Dù là người kén chọn cũng không thể không thừa nhận đôi trường túc này rất hấp dẫn.

Ánh mắt Sở Lưu Hương chậm rãi đi từ chân đến mặt Thạch Tú Vân, mặt cô còn một chút sắc hồng, hơi thở rất đều đặn, nhìn cô ngủ an nhiên như một trẻ sơ sinh.

Ngắm gương mặt ấy, Sở Lưu Hương bỗng cảm thấy hối hận khôn tả. Chàng chẳng phải "Liễu Hạ Huệ", từ trước đến nay cũng không muốn giống như vậy, nhưng lần này chàng lại ước đêm qua mình là Liễu Hạ Huệ. Chàng cũng từng khá thân mật cùng những cô gái khác, tuy nhiên họ không giống lần này, những cô gái ấy rất can cường, chàng biết dù họ có hoài niệm chàng nhưng cũng không vì chàng mà đau khổ. Còn cô gái đang nằm trong tay chàng bây giờ thì khác, nàng quá đơn thuần, quá trẻ, trái tim lại rất yếu mềm ...

Sở Lưu Hương không dám nghĩ đến sau khi mình bỏ đi, Thạch Tú Vân sẽ ra sao? Nàng có tự sát chăng? Nghĩ đến đây, chàng muốn tự tát mình mấy bạt tay.

Chân của Thạch Tú Vân khẽ động, trên mặt cô dần dần hiện lên nụ cười với lúm đồng tiền. Sau đó cô mở mắt ra.

Sở Lưu Hương cơ hồ chẳng dám bắt gặp ánh mắt của cô.

Thạch Tú Vân trở mình, bắt chợt rên lên nho nhỏ, vừa cười vừa nói:

- Đầu của em nhức quá.

Sở Lưu Hương khẽ nói:

- Giờ cô đã biết cái nhức đầu của ngày hôm sau, sau này nên ít uống rượu vậy.

Thạch Tú Vân cười nũng nịu:

- Em nghe nói người thích uống rượu không có trí nhớ tốt, qua vài ngày em lại quên mất nỗi khó chịu lúc tỉnh dậy sau khi say.

Sở Lưu Hương không nhịn được bật cười:

- Quả đúng như thế, theo ta biết, tiểu Hồ ít nhất đã giới tửu một trăm lần, mỗi lần bị nhức đầu hẳn đều kêu la sẽ cữ rượu, nhưng chưa được nửa ngày sau đã phá giới.

Thạch Tú Vân ngồi dậy dụi mắt cười nói:

- Thì ra mặt trời đã lên cao.

Sở Lưu Hương nói:

- Cũng không còn sớm nữa ... ta ... ta thực không muốn đi ...

Câu tiếp theo mà chàng muốn nói là "tuy không muốn nhưng phải đi", nhưng chàng chẳng thể nào thốt nên lời.

Nào ngờ Thạch Tú Vân lại nói:

- Chàng không muốn đi, nhưng em phải đi rồi.

Sở Lưu Hương ngăn người:

- Cô ...

- Em biết chàng cũng nên đi.

- Vậy ... sau này chúng ta ...

- Sau này ư ? Chúng ta làm gì có sau này, vì khi chàng đi rồi đâu còn gặp lại em nữa.

Sở Lưu Hương chưng hửng.

Thạch Tú Vân bỗng cười lên:

- Tại sao chàng ngạc nhiên ? Chàng tưởng em sẽ níu kéo không để chàng đi sao ?

Thạch Tú Vân hôn nhẹ trên mặt Sở Lưu Hương, cô đứng dậy mặc y phục vào, thong thả nói:

- Em và chàng vốn chẳng phải người cùng một thế giới, dù có miễn cưỡng giữ chàng, hoặc một mực đi theo chàng, về sau cũng sẽ không hạnh phúc.

Sở Lưu Hương không nói được lời nào.

Thạch Tú Vân cười dịu dàng:

- Em là một người rất tầm thường, lúc trước cuộc sống rất tầm thường, mai một cuộc đời hẩm cũng rất bình dị, trong đời em có được một ngày không tầm thường với chàng ... chỉ cần một ngày em đã thấy đủ, sau này về già, ít nhất em cũng có được phút hồi tưởng mật ngọt.

Cô chăm chú nhìn Sở Lưu Hương, khẽ nói:

- Do đó thế nào thì em cũng cảm ơn chàng.

----o0o----

Sở Lưu Hương ngồi đấy, trong lòng chẳng biết có cảm giác gì!

Thạch Tú Vân vừa hôn chàng xong, bỗng quay lưng bước ra ngoài rất mau, thậm chí chẳng hề quay đầu lại nhìn chàng một lần. Ban đầu chàng mong cô có thể đi về thanh thản, nhưng bây giờ khi cô quả thực đã bình thản bỏ đi, chàng lại cảm thấy chua chát, khó chịu làm sao!

Sở Lưu Hương cứ mong cô mau đi, nhưng bây giờ lại ước sao cô đừng đi mau thế ... ai cũng bảo lòng dạ nữ nhân khó nắm bắt được, kỳ thực nam nhân cũng thế thôi, nào có khác hơn ?

Sở Lưu Hương đắm đắm nhìn cánh cửa, như thể đang mong Thạch Tú Vân bỗng lại đẩy cửa bước vào.

Cửa quả nhiên bị đẩy ra ...

Nhưng chẳng phải một Thạch Tú Vân ôn nhu xinh đẹp từ ngoài bước

vào, mà là một đại hán mặt đầy râu mới ra, sắc nồng mùi rượu.

Sở Lưu Hương kêu lên:

- Tiểu Hồ, sao ngươi lại có mặt ở đây ?

Hồ Thiết Hoa không trả lời câu hỏi, mà lắc đầu cười:

- lão trùng thối, ngươi thực có ngón nghề ... ngươi dùng cách gì mà dụ cô gái kia ngoan ngoãn bỏ đi thế ? Cách này ngươi nhất định phải chỉ ta.

Sở Lưu Hương trong bụng đầy chua chát nhưng không nói ra được, chàng làm mặt lạnh:

- Ta cần gì chỉ ngươi, nữ nhân gặp đến ngươi đã bỏ chạy còn mau hơn chim bay.

Tuy Sở Lưu Hương đang cố ý nói khích Hồ Thiết Hoa, nhưng chàng cũng biết hấn chẳng bao giờ nổi giận hay khó chịu ... bất cứ ai, muốn khích cho Hồ Thiết Hoa khó chịu là một điều rất khó làm.

Nào ngờ Hồ Thiết Hoa nghe xong câu nói, lập tức mặt mày thảm não như muốn khóc, y không cười được, đứng đấy ngẩn ra một lúc, mới tự tát mình một cái rồi kêu lớn:

- Đúng rồi, ngươi nói không sai chút nào, ta là tửu quỷ, lại nghèo mạt, vừa lười vừa dơ vừa xấu, nếu có nữ nhân nào gặp ta mà không trốn mới là chuyện lạ.

Sở Lưu Hương trở mặt nhìn. Chàng biết Hồ Thiết Hoa cũng hay nói giỡn, quen hấn đã hai mươi năm, lúc nào hấn cũng cao hứng đắc ý. Song bây giờ chẳng hiểu sao hấn lại trở nên như thế ? Không lý có bệnh gì ?

Chỉ thấy Hồ Thiết Hoa mắt đỏ lên như sắp khóc.

Sở Lưu Hương không nhìn được bật cười:

- Ai dám nói ngươi xấu, người ấy nhất định mù rồi, nhìn mũi, mắt, mày này ... nhất là cặp mắt của ngươi, trong một vạn người cũng chưa tìm được một.

Hồ Thiết Hoa bất giác đưa tay sờ mắt mình như thể cao hứng một chút, nhưng đột nhiên y lại lắc đầu, thiếu não nói:

- Dù mắt ta nhìn được cũng vô dụng, ta vẫn nghèo mạt.

Sở Lưu Hương nói:

- Nam tử hán đại trượng phu, nghèo một chút có hề gì, nghèo mà có cốt cách ... nữ nhân trên đời này chẳng phải ai cũng thấy tiền mới mở mắt.

Hồ Thiết Hoa bất giác ưỡn ngực, song lại xụi xuống, lắc đầu bảo:

- Chỉ tiếc ta vẫn là tửu quỷ.

Sở Lưu Hương cố nhịn cười:

- Uống rượu có gì không tốt ? Kẻ uống rượu mới có khí khái nam tử,

từ xưa đến nay anh hùng hữu danh, các tướng, thi nhân, ai mà chẳng uống rượu, nữ nhân nhìn người có hào khí uống rượu, cả trái tim đã rơi vào chén rượu của người.

Hồ Thiết Hoa vẫn lắc đầu:

- Mấy thứ đó cũng vô dụng, nữ nhân gặp đến ta vẫn bỏ chạy xa.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cô nào gặp người mà bỏ chạy ? Họ theo người còn không hết ... người có nhớ vị "thanh phong kiếm khách" Cao Á Nam của phái Hoa Sơn chăng ? Chỉ vì muốn lấy người làm chồng mà theo đuổi người hết hai, ba năm.

Câu chuyện này có thực. Mùa hạ năm ấy, bọn họ uống rượu trên hồ Mặc Sầu, Hồ Thiết Hoa sau khi uống say, đã hồ đồ nhận lời thành thân cùng Cao Á Nam. Song ngày hôm sau Hồ Thiết Hoa lại quên hẳn chuyện này, còn Cao Á Nam vẫn nhớ nên ép y phải cưới cô, còn dọa nếu y nuốt lời thì cô không còn mặt mũi nào sống nữa, cô sẽ tự sát. Thế là Hồ Thiết Hoa sợ đến bỏ trốn liên miên, Cao Á Nam đuổi theo đã hai, ba năm.

Đây vốn là điều đặc ý của Hồ Thiết Hoa, Sở Lưu Hương tưởng nhắc đến sẽ làm hấn vui lên, nào ngờ Hồ Thiết Hoa vừa nghe đến tên Cao Á Nam, cả gương mặt biến sắc như tử quỷ.

Sở Lưu Hương cảm thấy quái lạ, liền hỏi thăm dò:

- Có phải người lại gặp Cao Á Nam ?

- Ừ!

Sở Lưu Hương kinh ngạc:

- Cô ấy không ngó ngang đến người sao ?

- Cô ... cô ấy không để ý đến ta, thậm chí như thể không nhận ra ta nữa.

Nói đến đây Hồ Thiết Hoa ra vẻ giống như một đứa trẻ đang giận dỗi.

Sở Lưu Hương cũng thấy lạ, kéo Hồ Thiết Hoa ngồi xuống:

- Chuyện này đầu đuôi ra sao, người kể ta nghe thử.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Có một ngày ta được hai vò rượu ngon, liền đi tìm "khoái vống"

Trương Tam, bởi hấn chiên cá rất ngon, ta nhớ người cũng thích ăn món đó.

Sở Lưu Hương cười:

- Đúng vậy, chỉ có cá của hấn chiên không sống không chín quá, vừa vặn không mất vị tươi của cá.

- Ta với hấn đang ngồi ở đầu thuyền nhắm rượu, đột nhiên có một chiếc thuyền vượt qua thuyền chúng ta rất mau, trên thuyền ấy có ba người, trong đó có một người làm ta cảm thấy rất quen mặt.

Sở Lưu Hương thất thanh:

- Cao Á Nam ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Lúc ấy ta cũng giựt mình vội đuổi theo, những muốn chào cô ấy, nào ngờ cô ấy chẳng để ý gì đến ta, ta cố sức vẫy tay, còn cô ấy cứ như không nhìn thấy.

- Cũng có thể ... cô ấy thực tình không nhìn thấy người.

- Ai nói ? Cô ấy ngồi bên cửa sổ, đôi mắt nhìn ta cả buổi, mà cứ như nhìn một khúc gỗ, ta một mạch đuổi theo, cô ấy cứ ngồi bên cửa sổ, nhưng chẳng phản ứng gì cả.

- Sao người không nhảy lên thuyền cô ấy hỏi cho ra lẽ ?

Hồ Thiết Hoa xụ mặt:

- Ta không dám.

Sở Lưu Hương bật cười:

- Người không dám ? Quá lắm thì cô ấy đá người xuống thuyền.

Hồ Thiết Hoa than:

- Tại vì sự phụ của cô ấy, lão ni cô phái Hoa Sơn, cũng có mặt trên thuyền, làm ta hơi e sợ ... không phải sợ gì khác, chỉ sợ gương mặt của bà.

Đương kim chủ môn nhân phái Hoa Sơn là Khô Mai đại sư, rất trang nghiêm cẩn trọng, nghe đồn rằng đã ba mươi năm chưa hề nụ cười, người trong giang hồ bất luận ai gặp đến bà đều phải e dè.

Sở Lưu Hương đổi nét mặt:

- Khô Mai đại sư đã hơn hai mươi năm chẳng vướng chuyện giang hồ, lần này vì có gì lại xuống núi ?

Chàng bỗng nghĩ chuyện này khá thích thú, nếu không có việc gì vô cùng trọng đại, Khô Mai đại sư quyết không khi nào rời Hoa Sơn, bà đã hạ sơn ắt phải có đại sự sắp phát sinh.

Sở Lưu Hương bỗng vỗ vai Hồ Thiết Hoa:

- Người đừng buồn, chờ ta lo xong việc tại đây, ta sẽ đi cùng người tìm cô ấy hỏi cho ra lẽ vì sao cô không ngó ngang đến người nữa ?

Khóe miệng Hồ Thiết Hoa di động, bỗng y nói:

- Người mà thấy Khô Mai đại sư, nhất định cũng một phen kinh ngạc.

- Tại sao ?

- Tại vì bà đã hoàn tục.

Sở Lưu Hương kêu lên:

- Khô Mai đại sư mà hoàn tục ? Người nhìn lầm rồi.

Khô Mai đại sư xuống tóc xuất gia đã trên bốn mươi năm, công lực tu vi cao thâm, giới luật nghiêm ngặt, nếu nói bà cũng hoàn tục, thì còn

đáng kinh ngạc hơn là nói Sở Lưu Hương xuất gia làm hòa thượng.
Hồ Thiết Hoa cười gượng:

- Ta cũng biết chuyện này bất luận nói cho ai nghe cũng chẳng ai tin, nhưng đích thực là bà đã hoàn tục.

- E rằng người nhìn lộn người.

- Dung mạo của Khô Mai đại sư, ai nhìn qua một lần cũng khó quên, huống chi là ta ? Lúc ấy ta thấy đại sư đang mặc áo thêu hoa màu tím, trong tay chống gậy long đầu, đầu thì tóc bạc phau phau, trông như một vị phu nhân có con cháu đầy nhà.

Sở Lưu Hương ghen lời.

Khô Mai đại sư xuống núi Hoa Sơn, đã làm người nghe kinh ngạc, bà lại hoàn tục, càng khiến người khó tin, việc này bên trong tất có gì lý kỳ cổ quái. Sở Lưu Hương càng lúc càng thêm hứng thú.

Bỗng chàng đứng phắt dậy, phóng ra ngoài:

- Người ở đây chờ ta, độ chừng giờ Ngọ ta nhất định sẽ trở lại đi chung với người.

-----oOo-----

Trong giang hồ đích thực lại xảy ra chuyện lớn, bất cứ ai muốn xen vào chuyện này cũng khó tránh họa diệt thân, nếu Sở Lưu Hương là kẻ thông minh thì nên tránh cho xa.

Chỉ tiếc là kẻ thông minh lắm lúc cũng làm điều dại dột.

Hết

Mời các bạn xem tiếp bộ: [Lưu Hương đạo soái](#)

Nguồn: nhanmonquan

Người đăng: Mọt Sách

Thời gian: 04/07/2004 2:56:44 SA